

Marylee Anderson

EDITURA
MIRON

JUBJREA
are
cuvîntul

Marylee Anderson

Romane de dragoste, pe care nu le
veți uita niciodată, scrise de autori
cunoscuți ai genului.

Lei: 16500

A MILLION TOMORROWS

by Marylee Anderson

©copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile rezervate Editurii MIRON.

Nici o parte a acestei cărți nu poate fi
reprodusă sau transmisă sub nici o formă
și prin nici un fel de mijloc –electronic
sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere,
înregistrare magnetică sau prin alt sistem
de stocare și redare a informației,
fără permisiunea scrisă a Editorului.

Romance

MARYLEE ANDERSON

Iubirea are cuvîntul

Traducere de Cristina Vodă

EDITURA MIRON

Schimb de informații cu submarinul prin satelit

CĂTRE:

COMANDORUL MARK J. EDWARDS, MARINA STATELOR
UNITE USS SILVERSHIP

MARK:

REVENIND ACASĂ, LA BOSTON, MI-AM DAT SEAMA
CĂ ÎMI PIERDUSEM TEMPORAR RAȚIUNEA STOP SÎNT
SIGURĂ CĂ VEI ÎNȚELEGE DE CE TREBUIE SĂ-MI RETRAG
ACCEPTUL DAT CERERII TALE ÎN CĂSĂTORIE STOP ÎȚI
MULTUMESC CĂ AI TRANSFORMAT CROAZIERA MEA
DE ZIUA RECUNOȘTINȚEI ÎNTR-O AMINTIRE DE NEUITAT
STOP ÎȚI DORESC SĂ AI TOT CE POATE OFERI VIAȚA MAI
BUN STOP

Cecilia Hargrove Mason

Capitolul 1

„E numai vina mea”, se dojeni Celie Mason urcând treptele alunecoase ale clădirii masive, de piatră, în care locuia. Aparent, fusese singura care presupusese că vremea primăvărată ce învăluisese Boston-ul în precedentele două zile se va menține pe tot parcursul weekend-ului. În seara asta, toți oamenii pe lângă care trecuse fuseseră echipați cu paltoane și cizme, gata pregătiți pentru viscolul ce se năpustise asupra orașului în timpul orei de vîrf a ieșirii de la serviciu.

Degetele înghețate ale picioarelor începură să protesteze, pulsînd dureros cînd tropăi pentru a îndepărta zăpada lipită de tălpile pantofilor. În momentul în care intră în casă, ar fi dat toată averea familiei pentru o ceașcă de ceai fierbinte. Deșartă dorință! La prînz, o urmărise pe Shannon – colega ei de apartament – urcîndu-se la bordul unui avion cu direcția Nassau. În seara asta, o aștepta doar o casă goală.

Trîmurînd de frig, Celie tastă codul de siguranță al

încuietorii electronice de la ușa principală. Odată intrată în hol, ușurarea produsă de aerul cald dispăru ca prin minune când auzi zgomotul de neconfundat al apei curgînd prin țevi.

– Nu iarăși, bombăni ea lăsînd servieta din mîină și aruncîndu-și pantofii uzi din picioare.

O luă la fugă spre spălătorie. Scotoci prin trusa de scule, găsi o cheie fixă și răsuci valva principală de apă în sens invers acelor de ceasornic, pînă cînd gîl-gîitul din țevi se transformă într-un picurat.

Adio ceai! Țeava spartă cu două săptămîni în urmă dovedise, mai presus de orice, improbabilitatea găsirii unui instalator într-o seară de vineri.

„Păstrează-ți optimismul“, își zise ea. Cum pînă la Crăciun nu mai era mult, poate că va reuși să ademe-nească pe cineva să lucreze contra unui tarif triplu față de cel obișnuit. Poate că, de data asta, daunele aduse tencuielii de pe pereți și tavane vor fi minime. Și poate că Moș Crăciun există cu adevărat.

Celie intră în salon, aprinse o lampă și-și lepădă pelerina de ploaie, udă leoarcă. La etaj, se auzi scîr-tîitul unei scînduri și, involuntar, își ridică privirea în sus.

– Shannon? strigă ea amintindu-și tardiv că în casă n-ar mai fi trebuit să se afle nimeni în afară de ea.

Cu pulsul bătîndu-i asurzitor în urechi, ascultă pașii de deasupra capului, încercînd să decidă dacă

Iubirea are cuvîntul

să fugă sau să se ascundă. Panica însă o țintui locului. Incapabilă de orice altceva, se rugă ca individul să nu fie înarmat.

Exact ca în filmele de groază, timpul își încetini mersul ajungînd parcă să se tîrască. Fără a îndrăzni să respire, urmări apărînd în cîmpul ei vizual mai întîi o talpă goală, apoi cealaltă, urmate de niște picioare musculoase, propriul ei prosop galben de baie, un piept bine dezvoltat și, în cele din urmă, un chip.

Mark Edwards! Identificarea intrusului îi alungă frica înlocuind-o cu o reacție mult mai neliniștitoare. Părea mai înalt decît și-l amintea, deși un compartiment rațional al creierului ei evidenție faptul că observația avea sens, deoarece acum era descultă. Ceea ce nu putea explica era reacția ei la vederea lui, reacție ce părea la fel de intensă ca la prima lor înțîlnire.

Bărbatul se opri la baza scării ca să-și șteargă cu un al doilea prosop părul negru, scurtat de o tunsoare militărească.

– Ai uitat să plătești factura pentru apă, Celie? Ignorînd tumultul de senzații ce o copleșea deja, încercă să-și vină în fire. Își mai pierduse o dată capul din cauza lui și își petrecuse ultimele trei săptămîni chinuindu-se să revină la normal. Se mîndrea cu faptul că nu făcea niciodată aceeași greșeală de două ori, oricît de tentantă s-ar fi dovedit.

De asemenea, fusese învățată să-și păstreze stă-

pînirea de sine în orice împrejurare, însă, în ciuda educației primite, mintea îi amorți. Nereușind să-și oprească atenția asupra nici unei întrebări din mulțimea celor ce i se învîrteau prin cap, răspunse inutil:

– Am închis valva principală.

Ca răspuns la zîmbetul lui, inima începu să-i bată de două ori mai repede. În ciuda hotărîrii ei de a nu le evoca, amintirile săptămînii petrecute împreună îi inundară gîndurile.

Eșuînd lamentabil în tentativa de a-și menține liniștea sufletească, se concentră asupra unui lucru mai puțin tulburător decît bărbatul aflat atît de aproape, încît o împiedica să vadă orice altceva. Privi încruntîndu-se la covorul aflat sub picioarele lui goale.

– Îmi uzi *Aubusson*-ul.

Surîzînd, el se dădu înapoi, pășind pe ultima treaptă, și își aruncă prosopul pe umeri.

– Scuză-mă.

Celie încercă să-și ordoneze oarecum întrebările ce i se aglomerau în minte, însă, în vreme ce reflecta pe care să i-o adreseze mai întîi, decizia ei de a nu-l fixa continuu înregistră un eșec jalnic.

Nu se putea împiedica să nu observe că umerii lui mai păstrau urmele bronzului dobîndit pe parcursul croazierei de Ziua Recunoștinței, cînd se întîlniseră. Privirea îi fu atrasă de abdomenul plat și de marginea superioară a prosopului, pînă cînd își dădu seama ce face și își mută în grabă atenția asupra chipului lui.

Iubirea are cuvîntul

Ochii lui albaștri, cu pete aurii, sclipiră de parcă i-ar fi putut citi fiecare gînd nedeslușit ce-i cutreiera prin minte.

Cu ani în urmă, își perfecționase arta de a-și ascunde emoțiile cu orice preț, chiar dacă s-ar fi dezlănțuit focul iadului sau furia apelor. Dar apariția lui Mark Edwards se dovedise mai devastatoare decît oricare din ele.

Firește că el putea oferi o explicație logică faptului că se ivise neinvitat în salonul ei. De îndată ce o va afla, ar face bine să evalueze situația și s-o rezolve.

Cînd se dovedi că el nu avea nici cea mai mică intenție să ofere vreo explicație îl întrebă fără ocolișuri:

– Ce faci aici?

– Mă uit la tine. Arăți grozav!

Celie își putea imagina prea bine. Dîndu-și seama că vîntul îi desfăcuse părul împletit în spic, după moda franțuzească, ridică o mîină să-și aranjeze pletele încurcate. Surprinzîndu-și intenția la timp, își întrerupse gestul la jumătate. Își îndepărtă în schimb o șuviță ce-i atîrna pe obraz, spunîndu-și că felul în care arăta, ca de altfel și părerea lui Mark nu aveau nimic de-a face cu situația de față.

Conștientă că el o măsura din privire, se împotrivi impulsului de a-și netezi fusta de mătase verde-smarald, pătată de apă. Îi încălcase teritoriul și, dacă ea ar avea cît de puțină minte, l-ar arunca în stradă, pradă nopții reci de iarnă, cu pieptul lui gol cu tot.

Marylee Anderson

Dar, își reaminti ea, dacă ar fi avut cît de puțină minte în cap, el nu s-ar afla acum în salonul ei. N-ar fi trebuit să se urce la bordul vasului de croazieră, cu trei săptămîni în urmă, n-ar fi trebuit să stea de vorbă cu el în lumina palidă a zorilor, n-ar fi trebuit să-și piardă capul și nici să făgăduiască prostește că se va mărita cu el.

Bărbatul zîmbi de parcă i-ăr fi citit gîndurile. Îi fu necesar fiecare dram de stăpînire de sine pentru a se abține să-i răspundă în același fel și pentru a se împiedica să-și amintească săptămîna de mici dejunuri, de prînzuri, de cine și de momentele pline de încîntare dintre acestea, pe care le împărtășiseră.

Blestemîndu-și abilitatea de a evoca fie și cele mai neînsemnate amănunte, repetă întrebarea:

– Ce cauți aici?

– În Boston?

Dacă el n-ar fi arborat zîmbetul acela plin de sine, Celie ar fi jurat că încerca să tragă de timp. Pe moment, se hotărî să-i facă jocul, oricare ar fi fost acela.

– În casa mea. În baia mea.

„În viața mea.“

– Shannon mi-a deschis azi-dimineață, lăsîndu-mă să stau și spunîndu-mi că pot să umblu în frigider, la televizor sau la ce aș mai avea nevoie. Totuși, a uitat să menționeze problemele pe care le aveți cu țevăria.

Celie își înăbuși un suspin, dîndu-și seama că ar fi trebuit să-și suspecteze de la bun început prietena cu

apucături de pețitoare. Acum era tardiv.

– Am condus-o la aeroport cu puține ore în urmă. Presupun că a uitat să-mi pomenească despre faptul că te-a lăsat în casă. Și nu avem nici o problemă. Acum cîteva săptămîni, ni s-a spart o țeavă, așa încît, cînd m-am întors acasă și am auzit apa curgînd, mi-am închipuit că s-a întîmplat același lucru. Îmi pare rău, dar nu mi-a trecut prin cap să verific baia mai întîi.

Auzindu-se cerîndu-și scuze, nu-i veni să-și creadă urechilor. La urma urmei, el îi invadase căminul.

Mark nu-i oferi răgaz să-l informeze despre acest lucru.

– Shannon mi-a spus că nu ajungi niciodată acasă înainte de ora șase. M-am gîndit că pînă atunci voi fi deja bărbierit și îmbrăcat pentru cină.

Surîsul lui o tentă să-și ceară din nou scuze. Dacă ar fi fost un tip îndesat, chel și cu burtă, s-ar fi descurcat mult mai bine în asemenea împrejurări. Cu cît se uita mai mult la el, cu atît îi venea mai greu să se concentreze asupra cuvintelor pe care trebuia să le rostească. Exista oare, se întrebă ea, vreo modalitate politicoasă de a invita pe cineva afară din casă? Nu-i trecu nici una prin minte și se trezi încă o dată dîndu-i ea explicații lui, în loc ca situația să se prezinte invers.

– Centrul de Reabilitare s-a închis mai devreme azi din cauza vremii.

Bărbatul se apropie de ea și, neștiind ce altceva ar

putea face, se auzi bolborosind despre viscolul ce fusese prevăzut, despre faptul că nu ascultase buletinul meteorologic și despre felul în care parcursese anevoie cei trei kilometri, de la birou pînă acasă, prin zloată și ninsoare.

Încă zîmbind, el îi luă haina pe care o ținea încheștată la piept și o aruncă pe jos. Își luă prosopul ce-i atîrna în jurul gîtului și-l folosi ca să-i șteargă apa din păr.

Apropierea lui îi răvăși simțurile. Inhală aroma propriului săpun pe pielea lui și răsuflarea lui Mark adîindu-i pe obraz cînd el îi petrecu prosopul pe după umeri, trăgîndu-l de capete pentru a o atrage mai aproape; atît de aproape, încît nu-i mai separau decît cîțiva centimetri.

Deși trecuseră săptămîni de cînd îl sărutase ultima oară, încă își mai amintea gustul gurii lui și senzația dată de buzele lui asupra buzelor ei. Amintirea o făcu să-și înalțe capul, chiar dacă mintea ei îi lansă avertismentul c-ar fi preferabil să-l îndepărteze.

Situația îi scăpa din mîină tot așa cum se întîmplase și pe vapor. Numai că, acum, nu se mai afla într-o croazieră pentru persoane necăsătorite, ci acasă, în Boston.

– Mark, așteaptă...

Își propti palmele pe pieptul lui, însă, înainte de a reuși să-l împingă, el o prinse de mîini.

– Am așteptat, șopti el. Trei săptămîni inter-

Iubirea are cuvîntul

minabile. Douăzeci și una de zile îngrozitoare. Mai mult de cinci sute de ore de singurătate.

Celie știa c-ar fi trebuit să reziste, știa că el i-ar fi dat drumul imediat ce i-ar fi simțit împotrivirea, însă intensitatea privirii lui o făcu să uite să procedeze cu calm. Din proprie voință – după cîte se părea – pielea ei înghețată se lăsa atrasă de căldura pielii lui.

– Ți-am dus dorul, rosti el cu o voce mîngîietoare ce o ademeni să se apropie și mai mult.

Eliberîndu-i umerii de jachetă, o lăsa să cadă pe podea și își îndreptă atenția spre nasturii bluzei de culoarea fildeșului, confecționați din perle de cultură.

– O să faci pneumonie, dacă nu-ți scoți hainele astea ude.

Ar fi trebuit să-i spună ceva care să-l determine să plece, însă căldura degetelor lui pătrunse prin mătasea umedă și ei nu-i mai veni nimic în minte. Îi vedea pulsul bătîndu-i în scobitura gîtului la fel de repede ca al ei. Buzele lui îi atinseră părul și știa că, dacă își va mai înălța puțin capul, o va săruta. Iar ea îi va răspunde la sărut.

Atunci va fi definitiv pierdută, copleșită de aceeași furtună a emoțiilor ce-o adusese de la bun început în această situație; o situație pe care crezuse că o ținea sub control, pînă ce el începuse să coboare scara.

Mark își trecu ușor degetele de-a lungul umărului ei.

– Ți s-a făcut pielea ca de găină și tremuri.

Marylee Anderson

Tremura, într-adevăr, dar nu din cauza frigului, ci a unei acute sensibilizări la prezența lui ce o împiedica să ia o atitudine de bun-simț și să se distanțeze de el atât fizic, cât și sufletește. Încă un singur minut, își promise ea, savurîndu-i mișcarea ritmică a pieptului sub obraz și bătaile inimii sub palme.

Terminînd să-i descheie bluza, Mark i-o scoase și o aruncă departe, apoi îi înfășură prosopul în jurul umerilor asemeni unui șal.

– Du-te și îmbracă-te cu ceva călduros și uscat.

O sugestie plină de înțelepciune, una la care ar fi trebuit să se gîndească singură, în loc să se piardă în brațele lui. Ceea ce, realizează Celie cînd Mark se dădu înapoi cu un pas, era exact ce făcuse sau aproape făcuse.

Ferm hotărîtă să preia inițiativa, strînse prosopul în pumn și ceru iarăși un răspuns la întrebarea ei:

– Tot nu mi-ai explicat de ce te afli aici.

– Păi, a venit Crăciunul.

– Mai e pînă la Crăciun, remarcă ea adunîndu-și bluza și jacheta. Mi-ai spus că nu poți scăpa decît la primăvară.

– Am oprit la docuri azi-dimineață pentru reparații urgente.

Cînd își dădu seama că el părea fascinat de marginea dantelată a sutienului ei, Celie apropie și mai mult marginile prosopului.

– Asta totuși nu explică...

Iubirea are cuvîntul

– Mi-e imposibil să fac conversație cînd tu stai pe jumătate dezbrăcată la doi pași de mine.

Invitația dii spatele cuvintelor lui și zîmbetul leneș o făcură să se simtă cuprinsă de o fierbințeală ce nu putea fi pusă pe seama eficientului sistem de încălzire centrală al casei. Murmurînd niște scuze, urcă scările grăbită înainte ca el să comită vreo imprudență.

În oglinda din dormitorul ei, în vreme ce-și împletea în viteză părul în obișnuita coadă franțuzească, observă că lapovița îi ștersese machiajul. Probabil că, mai devreme, cînd intrase în casă, tenul ei avusese o nuanță albăstrie, deși, acum, pete de culoare i se întindeau pe obraji.

Nu mai roșise de ani de zile. Petele erau provocate de supărare, decise ea, sau de o presimțire urîță. Ori poate de o combinație a lor. O luase prin surprindere, cum de altfel ar fi reușit orice bărbat care ar fi coborît, pe jumătate dezbrăcat, scara interioară a casei ei. La drept vorbind, ar fi luat-o prin surprindere și dacă ar fi apărut în uniformă de camuflaj.

Îl auzi intrînd în baie și închizînd ușa. Pulsul și simțurile ar fi trebuit să-i revină la normal pînă acum, avînd în vedere că nu era amenințată de un necunoscut. Cu toate acestea, încă nu se simțea prea sigură pe sine și nu era pregătită să dea iarăși ochii cu Mark.

Poate c-ar fi trebuit să telefoneze la 911 și, la sosirea polițiștilor, să pretindă că nu-l cunoaște. Imediat alungă ideea ca fiind cea mai lașă soluție ima-

ginabilă. În afară de asta, probabil că el le-ar fi fluturat pe sub ochi telegrama trimisă de ea, drept dovadă incontestabilă că mințise. Poliția ar fi clasat apelul la capitolul „neplăceri domestice”, iar ea ar fi rămas cu el pe cap în continuare.

Va folosi expresia favorită a bunicii ei și anume „în loc să sari gardul, trebuie să iei taurul de coarne”.

Va coborî la parter și va bea o ceașcă de ceai. Apoi, cu echilibrul sufletesc refăcut, va trata situația ca pe o întâlnire a doi prieteni care, odată, au împărțășit ceva cu totul deosebit, dar care acum se mulțumeau cu amintirile la care refuza deocamdată să se gîndească, știind că va avea destul timp pentru asta mai târziu.

Mark avusese un motiv ca să vină la Boston și, de îndată ce-l va afla, va putea rezolva lucrurile de o manieră satisfăcătoare pentru amîndoi.

Cîteva minute mai târziu, îmbrăcată cu niște pantaloni roșii din stofă de lînă și un pulover asortat, alergă în jos pe scări oprindu-se să deschidă valva principală a conductei de apă înainte de a intra în bucătărie. După ce deschise radioul, umplu o cană cu apă și o puse la încălzit în cuptorul cu microunde, apoi se uită pe fereastră la zăpada purtată de vînt prin noapte.

Tocmai înfruntase viscolul, purtînd o pelerină necăptușită și pantofi decupați la vîrf. Categorie că va avea puterea să se descurce cu un musafir neinvitat și să-l trateze cu buna-cuviință de rigoare în timp ce-l va

Iubirea are cuvîntul

conduce la uşă. Era încrezător în sine.

– E foarte plăcut aici.

Auzind cuvintele abia rostite ale lui Mark, sări în sus şi se întoarse, aproape izbindu-se de el. Cu un interes pe care n-ar fi dorit să-l simtă, observă cît de bine îi sublinia statura athletică uniforma albastră a marinei, confecţionată de comandă. Îi povestise că jucase fotbal la Annapolis şi se îndoia că, de atunci, mai pusese vreun gram pe el. Doar reţeaua fină a ridurilor de expresie, din colţul ochilor, evidenţia faptul că se apropia de patruzeci de ani.

Conştientă că tulburarea provocată de apropierea lor renăştea, deşi crezuse c-o alungase, atacă rolul gazdei perfecte.

– Pot să te servesc cu o ceaşcă de ceai?

– Prefer cafea, dacă ai.

Recunoscătoare acestei diversiuni, îi făcu cafeaua, după care umplu cu ceai o strecurătoare în formă de ou şi o scufundă în ceaşca ei cu apă fierbinte. Ducînd ceştile la masa din bucătărie, îi făcu semn să ia loc.

Îi oferî frîşcă şi zahăr şi-l urmări punîndu-şi în cafea mult prea mult din amîndouă. Se aşeză apoi pe un scaun în faţa lui şi amestecă în ceai, aşteptîndu-l să vorbească. Acum, că se comportau ca nişte adulţi raţionali, avea să afle de ce venise şi ce anume voia.

La bordul vasului, el nu aflase că familia ei poseda din Noua Anglie mai mult decît părea posibil în mod

-legal. Ce anume aflate el în ultimele săptămîni, mai ales că semnase telegrama și cu numele din mijloc – Hargrave –, nu avea de unde să știe. Nu părea genul de om care să pretindă o recompensă pentru a dispărea pentru totdeauna însă, în fond, mai fusese păcălită și altădată.

Își dori să nu fi fost atît de suspicioasă. La bordul vaporului, crezuse că era deosebit de toți ceilalți. Acum, oricît ar fi durut-o să gîndească astfel, nu mai era atît de sigură. Se hotărî să-l chestioneze cu prudență.

În vreme ce dezbătea în gînd problema abordării subiectului, el rosti:

– Te invit la cină în oraș.

Celie puse stîinjenită ceașca pe farfurie. Cum putea el pretinde că lucrurile rămăseseră aceleași? Dacă o persoană și-ar fi dat acordul pentru căsătorie cu ea, iar apoi ar fi anunțat-o printr-o telegramă, via sateliț, că se răzgîndise, acum ar fi fost furioasă la culme și ar fi cerut explicații.

– Shannon a menționat un restaurant, zise el scoțînd portofelul din buzunarul pantalonilor și extrăgînd o bucățică de hîrtie din el. Citi cu glas tare: *The Upper Crust*.¹

Firește că Shannon alesese cel mai romantic restaurant din oraș, probabil singurul de pe continent,

1. Crema societății, elita (în argou).

Iubirea are cuvîntul

avînd încă angajat un violonist ce cînta plimbîndu-se printre mese. Era un restaurant discret și intim pentru îndrăgostiți, nu pentru doi oameni care se întîlniseră, împărtășiseră cîteva momente magice, iar acum își spuneau la revedere.

Cel puțin, ea avea să spună la revedere.

Poate că telegrama ei fusese prea vagă. Trebuia să se asigure că el a înțeles că totul se terminase, că atunci se entuziasmase mult prea mult și-i permisesese inimii să vorbească înainte ca mintea ei să aibă răgazul de a-i analiza și a-i respinge propunerea.

Desigur că fusese mai ușor să scrie răvașul de despărțire pe o foaie albă de hîrtie. Acum, nefiind în stare să se gîndească la un preambul plin de tact, se hotărî să atace subiectul fără preliminarilor:

– N-ar fi trebuit să vii.

– De ce?

Cum se aștepta la un răspuns în contradictoriu în toată regula, nu putu face altceva decît să se holbeze la el. În telegramă îi explicase totul dureros de clar, reflectînd cu atenție cînd alesese numărul de cuvinte permise. Mark înțelesese, fără nici un dubiu, că nu exista un viitor comun pentru ei doi.

– Am petrecut atîtea sărbători la bordul vapoarelor și al submarinelor, că le-am pierdut numărul, zise el. Cînd submarinul a intrat azi-dimineață în port, ideea că vom petrece împreună primul nostru Crăciun mi s-a părut un vis devenit realitate.

Marylee Anderson

Ar fi trebuit să-și dea seama că un bărbat avînd suficientă ambiție ca să urce atît de repede treptele ierarhiei militare nu putea fi determinat să se răzgîndească atît de ușor. Simțind panica ce-i tremura în gît, Celie abordă un ton nonșalant:

– Eu... noi... nu vom avea nimic în comun în viitor. Am explicat acest lucru în telegramă.

– Ce anume ai explicat?

Așadar, avea s-o facă să meargă pe cărbuni în-cinși ca s-o forțeze să admită că acționase impulsiv. Va pretinde scuze și, probabil, ceva în plus pentru a-și alina orgoliul rănit.

Celie știa că Mark avea tot dreptul la scuze.

– În legătură cu noi, spuse ea. Vreau să zic, în legătură cu mine și cu greșeala făcută cînd am fost de acord să mă mărit cu tine.

Se opri, oferindu-i ocazia să protesteze, s-o contrazică, să-i spună cît de mult îl răniseră cuvintele ei.

În schimb, el rămase nemișcat privind-o și lăsînd să se scurgă cîteva clipe în tăcere, pînă cînd Celie se văzu constrînsă să vorbească din nou:

– Am petrecut clipe minunate, dar asta este de așteptat de la o croazieră de plăcere. Nici nu mă gîndeam la căsătorie, ca să nu mai vorbim că ne-am putea îndrăgosti într-o săptămînă. Pur și simplu oamenii nu se îndrăgostesc la prima vedere.

Înainte de a-i răspunde, el bău din cafea, studiind-o peste marginea ceștii.

Iubirea are cuvîntul

– Vorbește doar pentru tine.

Celie simți refuzul lui de a ceda și inima i se strînse.

– Cred că pot vorbi pentru amîndoi, rosti ea. Orbirea de moment dispare și nu avem nimic altceva în comun.

– Te iubesc.

– Nu mă... eu nu te...

De ce oare nu putea vorbi succint și cu eleganță în loc să bîgăie ca un copil cu limba legată? Se strădui să soarbă din ceai, dînd judecății ei șansa de a-și reveni înainte de a încerca să-i explice încă o dată:

– Am fost împreună doar o săptămînă, Mark. Nu mă cunoști cu adevărat.

– Te iubesc.

Gîtul ei se contractă, punînd-o în imposibilitatea de a-i răspunde. Celie refuză chiar și să ia în considerare cele spuse de el. Nu exista dragoste la prima vedere; cel puțin, nu în viața ei.

– Ai o inimă de gheață, Celie? Sau ți-e frică?

Poftim, ea încerca să explice o decizie rațională, iar el îi făcea declarații siropoase. Reuși să zîmbească, însă nu îndrăzni să-l privească în ochi.

– Nici una, nici alta. Timpul petrecut împreună a fost plăcut, dar acum totul s-a terminat. Îmi pare rău că ai făcut tot drumul ăsta. Ar fi trebuit să telefonezi mai întîi.

– Am telefonat de dimineață. Plecaseși deja la

Marylee Anderson

serviciu, iar Shannon a zis că-ți va spune...

– N-a făcut-o.

– Și i s-a părut foarte frumos că am bătut atîta drum, ca să petrec Crăciunul cu logodnica mea.

– Fosta ta logodnică, îl corectă Celie puțin cam prea repede.

Știind că inspirația lui profundă ar putea fi mai degrabă preludiul unei controverse, se grăbi s-o contracareze:

– Acordul meu de a mă mărita cu tine a fost impulsiv. Prea multe raze de lună, prea mult vin... Îmi pare rău, sincer vorbind. Am trimis telegrama a doua zi după îmbarcarea ta, ca să te simți liber să urmărești alte interese. Înfiorîndu-se din cauza alegerii cuvintelor, Celie își ținu respirația și așteptă inevitabila răbufnire din partea lui. Avusesse destul de des de-a face cu mîndriile rănite ale unor bărbați pentru a se aștepta la așa ceva, deși nu avusesse deloc intenția să-l rănească. Nu vedea nici un motiv ca el să sufere din cauza hotărîrii ei pripite.

– Mi-ai trimis o scrisoare de adio?

Celie clipi în fața neîncrederii amuzate ce-i anunțase cuvintele și, vreme de cîteva secunde, îi trecu prin minte posibilitatea ca el să nu fi primit mesajul. Faptul ar fi justificat sosirea lui neașteptată și lipsa atitudinii ultragiante, și, în același timp, ar fi însemnat că el venise la Boston din proprie voință și nu fiindcă plănuiuse să ceară o compensație, așa cum făcuseră alți bărbați

Iubirea are cuvîntul

În trecut. Deși n-ar fi trebuit să aibă nici o importanță, faptul că nu venise după nici o recompensă o încîntă atît de mult, încît se văzu nevoită să-și muște obrazul pe dinăuntru pentru a-și înăbuși zîmbetul de ușurare.

– Ți-am scris ca să te anunț că legătura noastră nu are nici un viitor.

Avînd în vedere că intenționase să-și prezinte argumentele într-un stil de afaceri, fu uluită că vocea îi era blîndă, aproape nostalgică. Își dresе glasul și continuă:

– Am avut destul timp în ultimele săptămîni ca să reflectez asupra celor întîmplate. Pur și simplu nu ne potrivim. Știu că ai să-ți găsești pe altcineva.

Zîmbetul ei deveni crispat la rostirea ultimelor cuvinte, însă învățase, cu mult timp în urmă, să-și izoleze sentimentele de deciziile ce trebuiau luate.

– Pe cineva mai convenabil, adăugă ea cînd Mark nu spuse nimic.

El roti ceașca în mîini, împreună cu ultimul strop de cafea aflat în ea.

– Tu ți-ai găsit pe altcineva?

Ce simplu ar fi fost să încline din cap, încheind astfel conversația.

– Nu există nimeni altcineva, se auzi ea spunînd înainte de a avea timp să cedeze tentației.

– N-ai prea avut timp să reflectezi asupra hotărîrii, dacă mi-ai scris a doua zi după ce am plecat.

În ultimele trei săptămîni nu se gîndise la nimic

Marylee Anderson

altceva, însă știa că era mai bine ca anumite lucruri să rămână nerostite.

– E pentru prima oară că regret că n-am o obîrșie aleasă.

Remarca lui era usturătoare. Cum de nu putea el înțelege că hotărîrea ei se bazase pe rațiune și nu avea ca motiv averea ei sau faptul că el nu posedă așa ceva? Văzînd cum i încordează mușchii maxilarului, își ținu ceașca de ceai cu amîndouă mîinile pentru a se împiedica să-l atingă și să aline rana pe care i-o făcuse.

– Nici originea ta, nici a mea n-au nimic de-a face cu asta.

– Atunci ce anume are?

Dacă s-ar fi așteptat la tot ce putea fi mai rău și i-ar fi anticipat sosirea, ar fi memorat o listă de argumente solide. Acum se trezi bîjbîind și rugîndu-se să găsească măcar unul.

– Faptul că doi oameni nu pot clădi o căsnicie solidă, bazîndu-se doar pe atracția sexuală.

– A...trac...ție sex...u...ală, repetă el lungind cuvintele de parcă asta l-ar fi ajutat să le înțeleagă.

Încruntarea lui demonstra că nu reușise.

– Săptămîna petrecută împreună a însemnat ceva pentru tine? reluă el.

Bucătăria păru să se micșoreze și să se încălzească, pe măsură ce timpul trecea. Oare ce-o fi făcut-o să creadă că acesta era un subiect ce putea fi

Iubirea are cuvîntul

dezbatut în mod amiabil la o ceașcă de ceai? Avea s-o pună să facă un adevărat slalom sufletesc?

Bunica ei i-ar fi recomandat să ridice pur și simplu, din umeri, să-i dorească numai bine și să-i facă vînt. Dar Celie știa că-i datorează adevărul. Deși ar fi fost mai ușor să se uite fix în fundul ceștii în timp ce vorbea, se forță să-l privească în ochii mărginiți de gene negre.

– La vremea aceea a însemnat totul, însă acum, privind retrospectiv, cred că a fost o orbire de moment și nimic mai mult. Probabil că am avut nevoie de o schimbare în viața mea, de ceva diferit, iar tu ai fost acolo...

Celie se opri, deoarece cuvintele ei sunau neconvingător. Cum ar fi putut el înțelege că, atunci cînd pășise pe puntea vaporului de croazieră, aruncase prudența în vînt, dar aceasta revenise în forță în clipa cînd se urcase în avionul ce o ducea înapoi, la Boston?

– Vrei să spui că a fost foarte distractiv, dar nimic mai mult?

Celie se-nfioră, deși cuvintele cîntecului, parafrazate de el, rezumau situația mai bine decît ar fi reușit ea.

– Cam așa ceva.

– Și fără a-i acorda nici o șansă, ești sigură că mariajul nostru ar eșua?

Neștiind ce altceva să spună, căută sprijinul unui

argument des invocat:

– Numește-o intuiție feminină, dacă trebuie neapărat.

Tensiunea nervoasă îi încordă mușchii umerilor. Dacă i-ar mai fi cerut și alte motive, nu mai avea nici unul de oferit. În ciuda celor gândite de el, nu fusese o decizie luată cu ușurință sau în mod irațional. La bordul vaporului își ascultase inima. În lumea reală, conducerea o prelua mintea ei.

Cum el nu zise nimic, ea îi întinse mîna, urînd stîngăcia gestului, dar fiind hotărîtă să mențină despărțirea lor la un nivel impersonal.

– Îți doresc numai bine, Mark.

El îi privi mîna, apoi clătină din cap.

– Există modalități mai bune pentru a-ți lua adio.

Discuția era, categoric, încheiată. Evitînd atît întrebările nerostite, cît și durerea din ochii lui, Celie se ridică în picioare, luă ceștile și le duse la chiuvetă.

El o imită. Urmărind-o cum clătea ceștile, o așteptă să închidă apa înainte de a vorbi:

– Îmi dau seama că te-am deranjat. Dă-mi voie să te invit la cină, ca o minimă compensație.

Ea văzu șansa de a se retrage cu demnitatea neștirbită. Apreciindu-i gestul, zîmbi în timp ce-și ștergea mîinile cu un șervet. De data asta, se gîndi înainte de a-i răspunde:

– Mark, eu sînt cea care-ți datorează scuze. Nici nu m-am gîndit că n-ai primit mesajul.

Iubirea are cuvîntul

El ridică din umeri.

– Încă nu mi-ai acceptat invitația. Crede-mă că nu e făcută cu gânduri ascunse. De fapt, ar exista ceva: eu nu am mașină, așa că poate mă vei conduce la aeroport după ce mîncăm.

Celie încuviință, uluită de dezamăgirea ce o cuprinsese brusc. Mark pleca fără gânduri ascunse – exact cuvintele pe care dorise să le audă – și totuși o parte din ea dorea să nu se fi dat bătut atît de ușor. Dacă nutrise în subconștient speranța de a fi sortiți să rămînă împreună, aceasta fusese categoric înăbușită de afirmația lui.

Însă, la urma urmei, chiar avea nevoie de cineva care, într-un moment, îi declara insistent c-o iubește pentru ca, în următorul moment, să-și plănuiască ieșirea din viața ei? Dar la ce se putea aștepta de la un bărbat ce făcuse curte la cinci logodnice, dar nu se însurase cu nici una? Cînd el i se confesase la bordul vasului, ea izbucnise în rîs, înșă acum se întreba dacă nu exista o doză de adevăr în zicala „De haram a venit, de haram s-a dus”.

– Cu cina, sînt de acord. Cu restaurantul *Upper Crust*, nu.

Intrînd în salon, se gîndi la o alternativă, la un local mai potrivit pentru turiști decît pentru îndrăgostiți.

– Hai să mergem la Bay Tower Room. Pe lîngă cină, vei avea parte și de o splendidă panoramă a Boston-ului.

Marylee Anderson

– Sună bine, zise el îmbrăcîndu-și mîntaua. Dă-mi cheile să încălzesc motorul mașinei. Care e a ta?

– Un *Subaru* albastru, deși probabil că acum a devenit albă. Nu am folosit-o azi, așa că bănuiesc că e acoperită de zăpadă. Pe podeaua de lîngă scaunul pasagerului din față se află o perie și un răzuitor.

Afară, Mark se opri cîteva clipe să privească strada acoperită de nea.

Deocamdată totul era în regulă. Mersese la noroc făcîndu-și apariția, deși primise telegrama în care îl anunța că totul se terminase.

Intuiția îi spunea că ea considerase săptămîna petrecută împreună la bordul navei mai mult decît o aventură. Fusesse vrăjită în aceeași măsură ca și el, iar interferența sufletelor lor le schimbase viețile. Avusese înțelepciunea de a înțelege acest lucru, iar acum trebuia s-o convingă și pe ea.

Venind spre Boston, își jurase să n-o atingă pînă ce nu avea s-o convingă că exista ceva cu mult mai profund ce-i împingea unul spre celălalt decît atracția sexuală. Acum, hotărîrea lui nu numai că alungase momentul revenirii ei în viața lui, însă observa că îi vine din ce în ce mai greu să pretindă că nu fusese cîtuși de puțin afectat de decizia ei nesăbuită de a da înapoi, decizie luată încă din clipa în care submarinul lui părăsise uscatul.

În primul rînd, își aminti el cu stoicism, va trebui să înlătore straturile de reținere construite de ea pentru

Iubirea are cuvîntul

a-și ascunde sentimentele. Probabil că faptul de a se fi îndrăgostit atît de repede îi sîcîia conștiința influențată de vreun sentiment genetic de vină, nuanțat de calvinism. Cu toate că aveau multe de știut unul despre celălalt, nu se îndoia cîtuși de puțin că între ei se formase acea legătură intangibilă, vitală, pentru iubirea adevărată, pentru o căsnicie durabilă.

După ce o va convinge în timpul cinei să admită acest lucru, va scoate telegrama din buzunar ca să poată rîde împreună de îndoielile ei. Apoi își vor face planuri pentru un trai fericit pînă la adînci bătrîneți.

O rafală puternică de vînt îl aduse la realitate și la noaptea teribil de rece a Boston-ului. „Să începem cu începutul”, își zise el și începu să cerceteze mașinile acoperite de zăpadă aflate de-a lungul curbei, pînă cînd găsi un *Subaru* albastru.

Capitolul 2

După ce-și scoase cizmele din dulapul aflat pe hol, Celie se așează pe canapea să și le pună. Cîteva clipe mai tîrziu, avu nevoie de multă stăpînire de sine ca să nu-și ridice privirea cînd Mark deschise ușa care dădea în hol. Știa însă că, dacă îi va mai vedea încă o dată zîmbetul acela, s-ar putea trezi răzgîndindu-se și invitîndu-l să rămînă.

A-l conduce la primul avion cu direcția Florida părea cea mai rezonabilă soluție, una pe care era hotărîtă s-o ducă la îndeplinire. Îl auzi frecîndu-și palmele, dar nu-și dădu seama dacă era din cauza frigului sau a nerăbdării. În cele din urmă, reuși să-și oțelească sufletul îndeajuns ca să-și ridice privirea și să-i surprindă o expresie curios de prudentă pe chip.

— Sînt gata într-un minut, rosti ea rugîndu-se ca seară să nu se dovedească prea dificilă.

Nu-i va fi prea greu să-i abată gîndurile de la logodna lor. Cînd erau îndemnați, oamenilor le plăcea

să vorbească despre ei înșiși. Existau mii de întrebări pe care putea să i le pună, întrebări legate de călătoriile lui în diferite locuri. Cina se va sfîrși cît ai bate din palme, iar Mark se va afla la aeroport. Într-o oră sau două, ea se va găsi din nou acasă. Singură.

Neobișnuită cu valul de dezamăgire ce amenința s-o înghită cu totul, se forță să se gîndească la dosarele înghesuite ceva mai devreme în servietă. Adu-sese acasă mai mult decît suficient ca să aibă de lucru pentru a-și ține mintea ocupată și pentru a uita săptămîna petrecută cu el.

Gîndul ar fi trebuit s-o liniștească. În schimb, o făcu să smucească fermoarul metalic al cizmei, închizîndu-l cu o iritare rareori exteriorizată.

După ce-și puse cizmele, se ridică în picioare. Zîmbetul lui nehotărît o făcu să se simtă stînjenită. Deși lucrurile decurgeau fără probleme, nu avea destulă încredere în soartă ca să se vadă deja întoarsă acasă și liberă. Va încerca să-l trateze pe Mark ca pe cunoștințele ei bine educate cu care se întîlnea ocazional. Îl va ține la o distanță respectabilă, cu toate că el reușise, într-o săptămîină, să se apropie de ea cu mult mai mult decît reușise vreodată cineva. Gîndul acesta o tulbură. Cu cît lua mai repede sfîrșit această seară, decise ea, cu atît mai bine.

– Încuietorile portierelor sînt înțepenite din cauza frigului, îi spuse el. Poate că ar trebui să comandăm niște pizza.

Marylee Anderson

Celie respinse imediat ideea. Într-un restaurant va fi mai ușor să pretindă că nu sînt mai mult decît cunoștințe întîmplătoare cinînd împreună. În timp ce-ți îmbracă jacheta de la costumul de schi și găsi o cutie cu lichid de dejivraj în dulapul din hol, alese în gînd niște subiecte de discuție: vreme, politică, sport.

Afară, vîntul aspru îi tăie respirația. Închizînd pentru moment ochii ca să-i protejeze de întepăturile acelor de gheață, își caută pe pipăite gluga și și-o trase pînă pe frunte. Se sprijini de balustrada scării cînd coborî treptele alunecoase și păși în urmele pașilor făcute de el puțin mai devreme.

Strada era pustie, iar troienele de zăpadă dispuse la întîmplare nu purtau încă urme de cauciucuri. Merse anevoie cu vîntul în față și, ajunsă lîngă mașină, clătină din cap. La lumina lămpilor de pe stradă, observă un strat de gheață sub zăpada pe care Mark încercase s-o curețe.

Bărbatul îi luă din mînă recipientul metalic cu lichid de dejivraj și-l ancoră în zăpada ce acoperea capota mașinii.

– Vino, zise el luînd-o de mînă. Este un restaurant mic în josul străzii. Am luat prînzul acolo.

„Nu la *Vera's*”. Știînd că dacă s-ar duce acolo ar fi supuși unui interogatoriu de gradul trei, Celie îl prinse de mîneacă,

– Hai să ne întoarcem acasă și să comandăm o pizza, spuse ea repetînd propunerea lui.

Iubirea are cuvîntul

Vocea i se pierdu luată de o rafală violentă de vînt. Părea inutil să insiste. Vizibil hotărît, Mark o luă cu un braț pe după talie și o porniră de-a lungul străzii.

Cînd deschise ușa de sticlă, mascată de o draperie, un șir de clopoței făcuți din alăma începu să sune anunțîndu-le venirea. Tocmai cînd Celie spera ca zgomotul lor să se piardă în rumoarea din restaurant, observă că erau singurii clienți ai plăcutului local.

Patroana acestuia, o femeie cu păr sur, se grăbi să-i întîmpine.

— Începusem să cred că nu vei mai veni astă-seară, îi spuse ea Celiei. Cum n-am clienți, mi-am trimis chelnerițele acasă. Agățați-vă hainele în cuier; e destulă căldură aici.

Apoi își arcui sprîncenele, cercetîndu-l pe Mark din privire. •

— Te-am mai văzut aici azi după-amiază, nu-i așa? Nu pari a fi unul dintre clienții ei.

Mark zîmbi.

— Sînt...

— Un prieten, îl întrerupse Celie în grabă, terminînd propoziția în locul lui. Vera, el e comandorul Mark Edwards. Se întoarce în Florida.

Mark îi ținu scaunul lui Celie să se așeze, apoi luă și el loc lîngă ea. Cînd Vera îi oferî un meniu scris de mîna, clătină din cap.

— Nu știu prea multe despre mîncărurile din Boston. Aduceți-mi ce credeți că e mai bun.

Marylee Anderson

Vera se înflăcăără:

– O farfurie mare cu tocană de pui cu orz, asta-i ceea ce-ți trebuie. Tu ce dorești, draga mea?

– Doar niște ceai fierbinte și o salată, zise Celie. Nu prea mi-e foame.

O cină atât de simplă va însemna că vor termina de mâncat înainte ca vestita curiozitate a Verei să-i învingă reținerile.

– Într-o noapte rece ca asta? plescăi Vera din limbă a dezaprobare. Corpul tău are nevoie de mult mai multe calorii. Uită-te la tine cum te irosești. Ești atât de subțire, că ți se face milă. Ceea ce-ți trebuie ție e o persoană care să aibă grijă de tine, rosti ea uitându-se la Mark cu subînțeleș.

Celie mai auzise cuvintele astea de la Vera și până atunci. Totuși, de data asta, îi luă mult pînă cî se reuși să zîmbească.

– Apreciez îngrijorarea ta, însă, sincer vorbind, mă descurc perfect de una singură.

Vera pufni pe nas.

– Uneori vii acasă la miezul nopții. A doua zi, dimineata, vii aici să-ți iei micul dejun.

– Și tu muncești între aceleași ore, sublinie Celie îndulcindu-și remarca printr-un zîmbet, altfel nu m-ai vedea.

– E adevărat, dar eu conduc localul ăsta. Și apoi, cine ar avea grijă de tine dacă n-aș fi aici? bombăni Vera plecînd grăbită.

Iubirea are cuvîntul

Celie despături șervetul cu pătrate albe și roșii, și încercă să găsească pentru început un subiect de conversație lipsit de riscuri.

Mark nu-i lăasă nici o șansă.

– Așadar, mănînci deseori aici.

– Destul de des ca Vera să aibă impresia că e cazul să mă ia sub aripa ei protectoare.

Mark privi prin geamul ușii dinspre bucătărie și o urmări pe Vera pregătind comanda.

– Îmi amintește de mama mea, spuse el după o vreme.

Celie umblă în coșul din mijlocul mesei, umplut cu pișcoturi și uscățele ambalate în celofan. Știa că Mark e ofițer de carieră și urma să se retragă în curînd. Detaliile acestea erau de-ajuns. Dacă ar afla mai multe despre familia lui, i-ar veni și mai greu să-și ia rămas-bun.

În loc să ducă la evitarea subiectului, tăcerea ei păru a-l încuraja să continue:

– Își petrece tot timpul liber în bucătărie. Cînd mă aflu pe uscat, îmi trimite în fiecare săptămînă o cutie cu prăjituri – fursecuri cu unt de arahide și ciocolată.

Deși era hotărîtă să mențină observațiile cu caracter personal la un nivel minim, Celie nu se putu abține să nu-l invidieze. Totuși, încercă să nu-l provoace la alte destăinuiri și murmură:

– Ce drăguț!

– Sînt cu mult mai bune decît telegramele.

Marylee Anderson

La remarca lui aparent inocentă, își simți obraji luîndu-i foc. Refuză să se gîndească dacă el menționase amănuntul ca s-o facă să se simtă vinovată. Propriu-zis, așa se și simțea.

– Știi bine că nu puteam să-ți telefonez, sublinie ea.

Cuvintele sunară mai defensive decît intenționase, așa încît zîmbi pentru a-i arăta că știa a cui era vina și continuă:

– Cum nu era prevăzut să revii pe uscat decît la primăvară, mi s-a părut o cruzime să te las să crezi că te voi aștepta la întoarcere.

– Poate că ți-a fost teamă că te voi convinge să te răzgîndești.

Shannon răgușise de cît încercase s-o convingă să aștepte și să se mai gîndească. Oricît îi dispăcea lui Celie să recunoască, colega ei de apartament avusesese dreptate într-o privință: trimiterea telegramei nu rezolvase nimic. Încă se mai surprindea gîndindu-se la Mark în cele mai nepotrivite momente. Dimineața, la prînz și seara.

– N-ai fi reușit să-mi schimbi hotărîrea, zise ea știind că nu era adevărat în totalitate.

Faptul că, probabil, ar fi izbutit, făcuse să devină și mai importantă alungarea lui. Altfel, ar mai fi petrecut împreună alte cîteva zile încîntătoare, apoi, în momentul în care avionul ar fi decolat, iar ea ar fi revenit cu picioarele pe pămînt, ar fi fost la fel de nefericită ca

Iubirea are cuvîntul

atunci cînd îi făcuse semne de rămas-bun.

Brusc, el zîmbi cu ochii plini de căldură și ea simți aceeași reacție fizică neașteptată, ce prinsese viață la bordul vasului de croazieră.

Petrecuse ultimele douăzeci și una de zile analizînd-o și dînd vina pe atmosfera romantică și ireală, inevitabilă la bordul unei astfel de nave. Se îmbătase cu visuri, cum ar fi spus bunica ei.

Aici, în Boston, cu simțul realității intact, ar trebui să fie mai presus de astfel de emoții primare. Faptul că nu era o debusolă complet. Desfăcînd un pachet cu biscuiți de secară, schimbă ostentativ subiectul:

– Îmi imaginez că vei fi bucuros să scapi de vremea asta arctică.

– Ador zăpada. În plus, nu-mi pot imagina un loc mai potrivit pentru sărbătorile de iarnă.

– Oriunde ai fi, Crăciunul este același.

– În Florida? întrebă el neîncrezător, clătinînd din cap. Nu prea cred. Poți agăța oricîte ornamente vrei, însă, în absența unui miracol, acolo nu va ninge nicio dată. E greu să regăsești atmosfera Crăciunului printre palmieri și nisip.

Și ea se gîndise la fel cînd Shannon o invitase pentru a sărbători Crăciunul la Nassau. Nu că și-ar fi făcut griji pentru Crăciun, dar iarna nu era iarnă fără zăpadă. Totuși, unde și cum își va petrece Mark sărbătorile nu constituia cel mai nimerit subiect de gîndire acum, cînd trebuia să rămînă detașată și impasibilă.

Marylee Anderson

Mark se așeză mai bine în scaun.

– Mi-am imaginat că acest Crăciun va fi complet diferit, mai ales cînd Shannon m-a primit cu brațele deschise.

Shannon avea un fel al ei de-a primi tot ce-i oferea viața, care avea să-i aducă necazuri mai devreme sau mai tîrziu. Mai erau zece zile, numără Celie, pînă la întoarcerea ei. Colega ei era bine intenționată, însă părea mai înțelept să se împotrivească apucăturilor ei entuziaste de pețitoare înainte de a fi prea tîrziu.

– Spune că ea ascultă cu inima, nu cu urechile.

Celie zdrobi alt biscuit, transformîndu-l într-o grămadă de firimituri.

– Ar fi trebuit să-ți spună că m-am răzgîndit.

– Nu mai încerca să dai vina pe ea, spuse Mark. Hotărîrea îți aparține.

Se opri și o privi mijindu-și ochii.

– A fost decizia ta, nu-i așa?

– Bineînțeles.

Chiar dacă o neliniștea, asprimăa din glasul lui era justificată. Se întrebă dacă el s-ar simți mai bine aflînd că, după ce trimisese telegrama, plînsese o săptămînă încheiată, în fiecare noapte. De fapt, el nu avea nevoie nici de scuze, nici de o explicație neconvingătoare, ci de asigurarea că nu fusese vina lui.

– Am avut în vedere doar ce era mai bine pentru amîndoi. N-a fost nimic personal...

– Nimic personal? rosti el aplecîndu-se în față și

Iubirea are cuvîntul

sprijinindu-și coatele pe masă. Cu trei săptămîni în urmă ne-am înțeles să ne petrecem tot restul vieții împreună și acum îmi spui că nu e vorba de nimic personal? Iubito, nimic nu poate fi mai personal de atît.

Aceasta era reacția la care se așteptase. Ceea ce nu anticipase era felul în care i se strînse inima la auzul amărăciunii din vocea lui. Își reținu scuzele știind că el era prea supărat ca să le audă.

Privirea lui se întunecă.

– Știi că am plecat în croaziera aceea doar ca să mă îndepărtez de toate? Puțină relaxare și recreere, șansa de a privi viața dintr-o altă perspectivă și răgazul de a reflecta și de a face planuri pentru viitor. În dimineața în care te-am întîlnit, mi-ai luat piuitul mai eficient decît dacă ai fi folosit un tun.

Celie începu să se joace cu tacîmurile. Chiar dacă putea părea un clișeu uzat, și ea simțise că se zguduise pămîntul. Își putea aminti fiecare clipă, toate aromele și sunetele acelei dimineți. Și asta, numai pentru că îl găsisese făcînd același lucru care-i plăcea și ei – un lucru despre care Shannon declarase că se afla la limita nebuniei –, adică stătea pe punte înainte de ivirea zorilor ca să întîmpine răsăritul strălucitor al soarelui deasupra Caraibelor.

I se păruse inevitabil să ia micul dejun împreună cu Mark și foarte natural ca lucrurile să progreseze pînă la a deveni nedespărțiți pe tot restul croazierei. Presupunea că de vină fusese vraja tropicelor, ca să

Marylee Anderson

nu mai menționeze faptul că rătăcise toată viața departe de Boston și, pentru o scurtă perioadă, dorise să-și urmeze glasul inimii.

Dar nu-ți puteai petrece viața alergând după impulsuri de moment. Deși faptul că prinsese ocazia ivită reprezentase o schimbare uimitoare și totuși înviorătoare în viața ei ordonată, era sigură că nu reprezenta un stil de viață potrivit cu al ei.

Însă nu exista o cale ușoară de a explica toate acestea și fu recunoscătoare că Vera își făcu apariția, scutind-o, fără să știe, de sarcina de a încerca.

După ce puse pe masă tava, Vera se învârti în jurul lor urmărindu-l pe Mark amestecând în tocană. Acesta luă o lingură, apoi dădu apreciativ din cap.

– Excelent! Transmiteți-i complimentele mele bucatarului.

Vera radia.

– Nu știu cu ce te-or fi hrănit fetele astea. Nici una nu e în stare nici măcar să fiarbă apa. Și asta, bagă de seamă, nu din cauză că n-ar putea să învețe. Am brișe cu merișor în cuptor. Chemați-mă dacă aveți nevoie de ceva, mai zise ea pornind grăbită spre bucătărie.

– Deci, nu știi să gătești, zise Mark ungând cu unt o felie groasă de pâine neagră. Mai ai și alte secrete întunecate pe care ai uitat să le menționezi?

– Acum le cunoști pe toate, răspunse ea imitându-i tonul lejer, de tachinare.

Cu puțin efort, poate că va reuși să mențină tot

Iubirea are cuvîntul

restul conversației la același nivel inofensiv.

– De-abia am zgîriat suprafața, murmură Mark.

Exact asta dorea Celie. Mda, poate că nu era exact ce dorea, însă, neîndoielnic, reprezenta tot ce putea fi mai bun pentru ea... și pentru el.

Vera reveni la masă aducînd un coșuleț plin cu brioșe, acoperit cu un șervețel.

– Acum le-am scos din cuptor, îi avertiză ea.

Apoi, după ce Mark gustă dintr-una, beneficia încă o dată de zîmbetul lui apreciativ.

– Dacă nu vă deranjează să divulgați rețeta, zise el, mi-ar plăcea foarte mult să i-o trimit mamei mele.

Vera își netezi șorțul.

– Nu e chiar o rețetă, ci doar cantități din diverse ingrediente, puse după ochi. O s-o notez cum o să pot.

Celie clătină din cap urmărind-o pe Vera mărșăluind mîndră spre bucătărie.

– Ți-ai făcut un prieten pe viață.

– E o foarte bună judecătoare a caracterelor, rosti Mark întinzîndu-se după o brioșă. Nu e de mirare că te-a adoptat.

Din zîmbetul lui, Celie înțelese că o lăuda atît pe ea, cît și pe Vera. Încercă să simtă un oarecare scepticism față de complimentele lui.

La urma urmelor, își avusese părtea ei de lingușitori. Pur și simplu nu-și amintea ca vreunul dintre ei să fi fost atît de sincer.

O vreme, mîncară în tăcere, ceea ce o făcîd să se

relaxeze suficient înainte ca el s-o întrebe:

– De ce nu te-ai dus la Nassau cu Shannon?

„Uite ce s-a întâmplat dacă l-am urmat supusă.”
Călie înălță din umeri.

– Pe parcursul sărbătorilor trebuie să fiu douăzeci și patru de ore pe zi la dispoziția centrului. Majoritatea celor ce lucrează acolo au familii și sînt recunoscători pentru o pauză în program.

– Și tu ai familie, sublinie Mark. Shannon spunea că de-abia aștepti să-ți vezi bunica.

Fiind cît pe ce să se înece cu o bucată de castravete, Călie apucă un pahar cu apă și-l bău pe tot. Bunica l-ar mîncă de viu pe Mark, dar cum el pleca într-o oră sau două, nu simți nevoia să continue discuția pe marginea afirmației prietenei ei.

– Ce altceva a mai spus Shannon?

– Voia să mă pună într-o cutie mare și s-o ambaleze frumos, astfel ca tu s-o deschizi cînd ajungi acasă. Spunea că aș fi cel mai grozav cadou de Crăciun pe care ți l-ar fi dăruit vreodată.

Călie zîmbi strîmb.

– Mă bucur că ai avut minte să refuzi.

– Am fost nevoit. N-am găsit o cutie destul de mare.

Ar fi încercat să-l mustre cu aceeași grimasă dezaprobată folosită ori de cîte ori umorul lui Shannon depășea limitele bune-cuvințe, însă zîmbetul lui o puse în imposibilitatea de a face altceva decît să rîdă.

Iubirea are cuvîntul

El și Shannon se potriveau de minune. Poate că va dobîndi un avantaj asupra colegei ei de apartament făcînd ea pe pețitoarea și închinînd un pahar la nunta lor.

La acest gînd, inima i se strînse. A-l îndepărta din viața ei era una și a toasta pentru viitorul lui alături de altcineva era alta. Deranjată de aceste reflecții, atacă salata la care Vera adăugase jambon, curcan și brînză.

– Știi, asta e prima cină adevărată pe care o luăm împreună.

Mark avea dreptate. În ciuda îmbelșugatului bufet oferit non-stop la bordul vasului, îl mituiseră pe steward să le aranjeze coșuri de picnic cu franzelă crocantă, brînză, fructe și vin, pe care le goleau în cotloanele liniștite ale vaporului.

„Asta s-a întîmplat într-o altă viață“, își aminti Celie, o pură fantezie în voia căreia se lăsa se timp de o săptămînă. Se văzu nevoită să facă apel la toată fermitatea ei pentru a nu vorbi despre asta. În schimb, îndreptă conversația asupra punctelor de atracție ale carierei lui. El îi răspunse cu amabilitate la întrebări și Celie se simți relaxîndu-se din nou.

Vera apărui la masa lor ducînd o cafetieră aburită.

– E proaspăt făcută, îl asigură ea pe Mark umplîndu-i ceașca. Eu însămi am prăjit boabele.

Puse cafetiera pe un șervețel împăturit și se trînti neinvitată într-un scaun liber de la masă, măsurîndu-l

pe Mark cu vădită curiozitate.

– Deci, ai venit să vizitezi Boston-ul?

– Da, doamnă, răspunse Mark uitându-se spre Celie.

– Ești în marină, nu-i așa? Întrebă Vera.

Mark tresări la auzul insultei neintenționate.

– În marina militară, doamnă.

– Un tânăr ca tine ar trebui să petreacă sărbătoarea Crăciunului în familie, îl mustră Vera. Ești înșurat?

Mark zîmbi în fața curiozității ei evidente.

– Nu încă.

– Nu ești înșurat?

Înălțînd din sprîncene, Vera o privi pe Celie înainte de a-i pune o altă întrebare lui Mark:

– De unde ești?

– Propriu-zis din Arizona, deși staționez la o bază din Florida. Întotdeauna mi-am dorit să văd un Crăciun colonial, iar ghidul turistic spunea că, în perioada asta a anului, Boston-ul e splendid împodobit; așa că am venit în nord.

Vera suspină.

– Îmi imaginez că asta-i tot ce poate fi mai bun

Apoi, se întoarse spre Celie și-i zise:

– Presupun că familia ta te așteaptă. Rubrica mondenă de ieri a făcut mare tam-tam în legătură cu apropiatul bal de Crăciun al buncii tale.

La începutul săptămînii, Celie dăduse un interviu

Iubirea are cuvîntul

prin telefon, însă nu găsisese încă timpul necesar să citească articolul respectiv.

Întotdeauna ziarele reușeau să prezinte balul drept o petrecere fastuoasă, acordînd mai puțină atenție faptului că se strîngeau mii de dolari pentru operele de caritate locale.

Simțindu-se jenată de privirea inchizitorială a lui Mark, schimbă repede subiectul:

– Tu ce faci de Crăciun, Vera?

– Le ajut pe fete să pregătească fripturile de curcan pentru azil, răspunse ea ridicîndu-se și strîngînd farfuriile murdare. Îmi închipui că sînteți gata pentru desert.

Rareori refuza deserturile Verei, dar în seara asta Celie era interesată să scape de interogatoriul ce avea să urmeze în mod sigur.

Fără îndoială, era timpul să plece. Celie își împături șervetul și se uită la ceas.

– Vera, cina a fost minunată, însă trebuie să plecăm.

Protestele ei nu avură nici un efect. Un minut mai tîrziu, Vera le aduse două porții mari de plăcintă acoperită cu cașcaval topit.

– Nu te mai osteni să te cerți cu mine, rosti Vera punîndu-le în față cîte o farfurie. Merele sînt exact ce-ți trebuie. Asta e rețeta mea secretă. Deci, cum ai cunoscut-o pe Celie, domnule comandor?

Întreruptă fiind de un client ce tocmai intra, Vera suspină.

Marylee Anderson

– Mă întorc imediat, le zise ea plecînd să-l întîmpine pe client.

Mulțumindu-i soartei pentru micile favoruri, Celie își termină plăcinta în timp record și, cînd Vera se întoarse, îi ceru nota de plată.

Vera clătină din cap.

– Fără notă de plată și nu te mai obosi să faci caz și pentru asta. De altfel, acesta este singurul cadou de Crăciun pe care-l vei primi anul ăsta de la mine.

Ștergîndu-și mîinile pe un colț curat al șorțului, Vera zîmbi către Mark.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnule comandor. Cît timp stai în Boston?

– Tocmai pornim spre aeroport, răspunse Celie în locul lui.

– Astă-seară n-are rost. S-a spus la radio că aeroportul este închis din cauza viscolului. Aveți grijă cum vă descurcați pe afară.

„Anunțurile de la radio sînt uneori inexacte”, se îmbărbătă Celie îmbrăcîndu-și jacheta. Chiar dacă aeroportul era închis, de îndată ce echipele de intervenție aveau să curețe pistele de aterizare și să presare pe ele sare, nisip sau cenușă, avioanele vor putea decola din nou.

Cînd ieși afară, i se păru că ajunsese pe o altă planetă. Vîntul se mai îmblînzise spulberînd zăpada în nori diafani, ce obturau lumina ce venea de la lămpile suspendate la înălțime și învăluia strada într-o miste-

Iubirea are cuvîntul

rioasă strălucire lăptoasă.

– Asta îmi amintește de zilele petrecute la Annapolis.

Adunînd o mîină de zăpadă, Mark făcu un bulgăre și ținti într-un semn de circulație. Apoi, se răsuci privind arborii înșirați de-a lungul străzii și crengile lor goale, profilate pe cerul negru ca smoala.

– Parcă ar fi un glob din acelea de sticlă, pe care le răstorni ca să provoci o ninsoare în interiorul lor. Am crescut dorindu-mi niște ierni adevărate.

Iar cînd venise în nord, colegii lui de la Academie îl invidiază fiindcă crescuse într-un ranch, ca și cum cail și cactușii se puteau compara cu forța neîmblînzită a unui viscol.

Fără a le da atenție pantofilor lustruiți, traversă un morman de zăpadă ce bloca trotuarul făcînd o cărare pentru Celie.

Pîină acum fusese politicoasă din cale-afară. Totuși, știa că, dacă nu va fi destul de atent, va petrece noaptea moțăind pe unul din scaunele de vinilin ale aeroportului.

În avionul cu care venise spre Boston, însoțitoarea de bord îi avertizase că iminenta furtună de zăpadă avea să facă plecarea din Boston dificilă timp de cîteva zile. Cînd pasagerii din jurul lui murmuraseră nemulțumiți, el luase faptul în sine ca pe un semn că soarta era de partea lui. Pîină acum, așa se dovedise.

Cu atît mai rău că nu se ivise ocazia de a aborda

subiectul telegramei în timpul cinei.

Judecînd după examinarea sumară pe care i-o făcuse Vera înainte de a decide că ar putea fi un însoțitor convenabil pentru Celie, simțise că ar fi putut scăpa mai ieftin din confruntarea cu o ursoaică apărîndu-și puiul, decît stîrnind mînia lui Celie în fața Verei.

În plus, aceasta era o problemă personală, una ce nu necesita amestecul unei terțe persoane oricît de iubitoare sau de bine intenționată ar fi fost.

Ar putea bîigui acum o mărturisire, rugîndu-se ca ei să-i fie milă de el și să-i permită să rămînă peste noapte la ea. Însă o atare idee ar fi fost contrară propriilor interese. Și-o putea imagina aruncîndu-l cu capul înainte în primul troian de zăpadă și îndepărtîndu-se spre casă fără a-l mai învrednici cu o altă privire. Și știa că exact asta ar fi meritat.

Prevederea îi cerea să atace problema cu mai multă prudență. Mici imbolduri, dezamorsarea argumentelor ei unul cîte unul, pînă cînd avea să realizeze ceea ce el știusese de la bun început: că erau sortiți să se întâlnească, să se îndrăgostească și să se căsătorească.

Celie merge cu un anume scop în minte, își dădu el seama și încercă să-i distragă atenția ca să amîne încheierea întîlnirii lor din acea seară.

– Unde sînt toate ornamentele acelea înfățișate de felicitări? Brazilii împodobiți, cardinalii, colindătorii?

– Ăsta e un cartier mai conservator. Punem doar

Iubirea are cuvîntul

lumînări electrice la ferestre și funde roșii la stîlpii felinarelor.

Mark observă că avea dreptate. Fiecare fereastră, în susul și în josul străzii, etala o singură lumînare aprinsă. Fiecare casă cu excepția celei în care locuia ea. Poate că va ieși ceva mai târziu în oraș și va cumpăra cîteva ornamente de Crăciun ca să le împrăștie pîmprejurul casei, asta în cazul în care magazinele nu închiseseră din cauza viscolului. Studie apoi nămeții aflați de-a latul străzii.

– Cît de înalți se vor face ăștia?

Celie se opri și reflectă o clipă.

– Probabil de vreun metru. Dar n-are importanță. Echipete de deszăpezire nu vor întîrzia să apară. Și, chiar dacă nu vin, mașina mea are tracțiune dublă.

În lumina scăzută a felinarului, ochii ei semănau cu două bucăți scînteietoare de jad. „Oricine a învățat-o să-și ascundă sentimentele în spatele lor, n-a reușit pe de-a întregul“, se gîndi el. De cînd sosise și pînă acum, sesizase emoții pe care știa că ea n-ar fi vrut ca el să le surprindă. Tulburare. Dorință. Și, poate, dar nu era prea sigur, curiozitatea de a vedea dacă toată acea comportare impulsivă a ei se bazase pe altceva decît pe simpla plictiseală.

Se întrebă cum de putea fi mai dezirabilă acum, înfoclită în jacheta multicoloră a costumului de schi, decît fusese în costumul de baie, pe puntea vasului. „Privește, dar nu atinge.“ Exact în momentul cînd dădu

să se întindă spre ea, își aminti promisiunea făcută sieși.

În schimb, luă un alt pumn de zăpadă, știind cu certitudine că următoarele zile aveau să fie cele mai lungi din viața lui.

Celie îl urmări cernînd zăpada printre degete. Faptul că un bărbat care navigase de nenumărate ori împrejurul lumii putea fi fascinat de o simplă ninsoare o uluia. Ei îi plăcuse întotdeauna iarna, însă nu se mai oprise să-i admire cu adevărat frumusețea aspră de cînd fusese mică și prea tînăra ca să știe că existau și lucruri mai importante de luat în seamă. Acum zăbovi o clipă, încercînd să privească strada cu ochii lui.

Zăpada acoperise totul, îndulcind siluetele mohorîte ale caselor ce mărgineau strada, dîndu-i nopții un aspect ireal. În jurul ei, lumea părea nouă, un paradis hibernal întinat doar de urmele pașilor lor.

Celie îndepărtă gîndul acela atît de romantic ce părea prostesc. Ceea ce vedea era o porțiune a orașului, adusă brusc la stadiul de nemișcare, fiindcă un viscol arctic se năpustise pe neașteptate dinspre nord. Oricît de frumoasă părea zăpada, probabil că dusesse la închiderea aeroportului *Logan* și nu era nimic liniștitor în acest gînd.

Ajunseră la ea acasă mult prea repede. Celie se opri lîngă mașină ca să ia recipientul cu lichid de dejivraj. În loc să se simtă ușurată că seara se apropia de sfîrșit, se trezi copleșită de dezamăgire. Lipsa somnului,

combinată cu neliniștea provocată de apropiata sărbătoare, îi scosese emoțiile din ritmul lor normal. În seara asta, nu dorea liniște; ar fi fost bucuroasă de companie. „Și nu de orice companie“, reflectă ea privind pieziș spre Mark.

În hol, își scoase-jacheta și o agăță în cuierul vechi, apoi găsi un cîrlig liber și pentru haina lui Mark. Cînd el se aplecă să-și scuture zăpada lipită pe tivul pantalonilor, ea îi văzu fulgii de zăpadă topindu-se în părul negru și transformîndu-se în mici picături de apă.

– Ar fi trebuit să porți ceva pe cap, îl mustră ea. Ți s-a udat părul.

Mark îi prinse palma cu a lui, lipindu-și-o de obraz în timp ce se ridica. „Stau prea aproape de el“, își dădu Celie seama cînd coapsele li se atînseră. În loc să se îndepărteze, rămase nemișcată, ținîndu-și răsuflarea cînd el ridică și cealaltă mîna și-i contură gura cu degetul mare.

– Ai buzele vinete, șopti el lăsîndu-i suficient timp să se îndepărteze și să protesteze.

Celie nu făcu nici una, nici alta, ci rămase cu privirea atrasă ca de un magnet de ochii lui, iar el o trase mai aproape. Anticiparea momentelor următoare o ameți și-i încordă toate fibrele corpului, deși îi înmuie genunchii. „Doar un sărut, își promise ea. Numai unul, ca să îndulcească despărțirea.“

Înainte de a o săruta, mîinile lui reci în contact cu pielea ei fierbinte îi cuprinseră fața. Apoi, cu gura îi

Marylee Anderson

atinse ușor buzele incitînd-o și promițîndu-i mai mult sau mai puțin, după cum ar fi dorit ea. Fără a mai analiza ce voia, Celie se înălță pe vîrfuri venindu-i în întîmpinare.

Uită de tot ce  xista împrejur, conștientă doar de prezența lui. Știind instinctiv că el era tot ce-și dorise vreodată, tot ce-i lipsea, se pierdu în impetuozitatea sărutării, a buzelor lui ce o tachinau, o tulburau și fără cuvinte o ademeneau mai aproape.

O cuprinse o senzație de dependență, la fel de primejdioasă ca drogurile luate de unele dintre femeile care cereau ajutor centrului unde lucra ea. Avu nevoie de toată voința ce-i scăzuse primejdios de mult ca să se îndepărteze, ridic nd o m n  pentru a-și netezi părul, în timp  ce căuta o scuză pentru comportarea ei de neiertat.

Nu găsi nici una.

După ce-și trase repede cizmele din picioare, trecu pe l ng  Mark și intră în salon, unde aprinse lumina din tavan, rareori folosită. Oric t  i displăcea strălucirea ei orbitoare, aceasta alunga orice urmă de intimitate din încăpere. Cum nu se putea baza pe rațiune s-o țină departe de încurcături, nu avea de ales dec t să recurgă la măsuri extreme.  și mai spuse încă o dată că tot ce făcea era spre binele am ndurora.

El rămase în ușă urmărind-o cum își îndepărta o șuviță de păr ce-i at rna pe obraz.

– N-ar fi trebuit să faci asta, rosti Celie.

Iubirea are cuvîntul

Vocea îi tremura, efectiv negînd acuzația.

– Așa e, n-ar fi trebuit.

Acordul lui o neliniști. La drept vorbind, ar fi putut susține că și ea fusese la fel de dornică și că făcuse chiar primul pas atingîndu-l și rămînînd o clipă prea mult în atmosfera acea îmbietoare.

Faptul că nu reacționase așa o făcu și mai conștientă de imprudența ei. Știuse că va da de necaz din momentul cînd îl văzuse coborînd scara interioară a casei. Ar fi trebuit să cheme un taxi chiar atunci, pe loc. „Mai bine mai tîrziu decît niciodată“, reflectă ea traversînd încăperea și scoțînd cartea de telefon dintr-un sertar al biroului.

– O să întreb dacă poți prinde un avion spre sud, în seara asta.

– Vera a spus că aeroportul e închis, îi reaminti el.

– Poate că Vera n-are dreptate.

Căută numărul și îl formă.

Da, aeroportul era închis, îi comunică o dispeceră supărător de veselă. Pistele de decolare erau acoperite cu gheață, toate zborurile erau amînite, să telefoneze din nou mîine dimineață.

Capitolul 3

Celie puse încet receptorul în furcă, analizînd alternativele rămase. Se simțise oarecum în siguranță știind că a doua zi dimineața el avea să fie deja plecat, chiar dacă bănuise că va regreta cînd se va trezi singură.

Totuși, el se va întoarce acolo unde îi era locul, iar viața ei își va putea relua cursul normal.

Nu era nevoie să-i repete lui Mark discuția avută cu dispecera. Din zîmbetul lui, se vedea clar că-i citise expresia feței.

– Nici o problemă, rosti el luîndu-i cartea de telefon din mîină.

Răsfoindu-i paginile, găsi lista hotelurilor și dădu cîteva telefoane. După al optulea tefefon, se uită la ea și ridică din umeri.

– Nu au locuri libere. Ȑparent, nu sînt singurul eșuat în noaptea asta în Boston. Îmi pare rău să te incomodez în continuare, dar te-ar deranja să mă găz-

Iubirea are cuvîntul

duiești la noapte? Promit să nu te deranjez.

În tonul vocii nu se citea nici o urmă de regret și, la vederea zîmbetului obraznic, inima ei făcu o tumbă. Încercînd să-și reprime suspiciunea absurdă că el ar fi manipulat vremea într-un fel sau altul, Celie chibzui asupra cererii făcute. Îl putea trimite la *Ritz-Carlton*, într-unul dintre apartamentele rezervate de familia ei pentru partenerii de afaceri.

„Nu e o idee bună”, hotărî ea imediat. Inevitabil, familia ei așea să afle și i-ar fi venit greu să explice apariția lui Mark, ținînd cont că nu-i povestise decît lui Shannon despre logodnă și despre faptul că, ulterior, se răzgîndise.

– Nu am un dormitor pentru musafiri, îl anunță ea, însă ești liber să folosești canapeaua.

Exact în clipa în care pronunță cuvintele, își dădu seama că acea canapea era cu cel puțin cincisprezece centimetri mai scurtă pentru ca el să poată dormi confortabil pe ea.

– Dar, dacă mă gîndesc bine, avînd în vedere că Shannon te-a invitat aici, sînt sigură că n-ar deranja-o dacă i-ai folosi camera cît timp lipsește.

– Uite ce e, nu vreau să nemulțumesc pe nimeni, spuse Mark îndatoritor. Mi-am imaginat că o casă atît de mare are o cameră sau două pentru oaspeți.

– Ar avea, dar Shannon își ține toată instalația trenulețului electric într-o cameră de la etaj, iar pe cealaltă o folosim drept birou.

Marylee Anderson

El păru să ezite încă în a-i accepta invitația, iar Celie se întrebă dacă nu cumva și el contase pe o încheiere a relației lor odată cu venirea serii.

– Dacă nu e destul de acceptabil, pot să mai dau câteva telefoane, propuse ea. Trebuie să existe o cameră liberă undeva. Boston-ul are o mulțime de hoteluri.

– Și rubrici mondene, de asemenea.

Ea clipi, încercînd să-i urmărească șirul gîndurilor.

– Asta ce vrea să însemne?

– Shannon spunea că n-ai anunțat logodna noastră. Firește că bîrfitorii Boston-ului ar fi foarte interesați să-l cunoască pe bărbatul cu care Cecilia Hargrave Mason a acceptat să se mărite. Sau a refuzat să se mărite.

Celie simți ușoarele bății ale pulsului în spatele urechilor, prevestind o iminentă durere de cap.

– Ziarele nu anunță logodnele desfăcute.

„Cu excepția tabloidelor care ar avea o zi no-maipomenită.“ MOȘTENITOARE, ZDROBEȘTE INIMA UNUI MARINAR. Înfiorîndu-se la ideea titlului imaginar, se întrebă ce alte fleacuri se mai simțise obligată colega ei de apartament să-i destăinuie lui Mark.

– Dacă tot ne aflăm la subiectul ăsta, ce altceva ți-a mai spus Shannon despre mine?

– Păi, să vedem, zise el căutînd printre revistele aflate pe măsuta de cafea, pînă ce-o găsi pe cea dorită. Cu câteva luni în urmă ai fost prezentată într-un articol

Iubirea are cuvîntul

drept „cea mai dorită fată de măritat din Boston“

Oricît de mult se grăbise Shannon să-și împacheteze lucrurile pentru vacanță, aparent găsise destulă vreme să stea la taclale.

– În caz că a uitat să menționeze, sublinie Celie, ea a pus la cale articolul acela ca să facă publicitate licitației organizate de fetele necăsătorite de la Centrul de Reabilitare.

Mark o urmări mișcîndu-și degetele picioarelor, încălțate doar în ciorapi, pe covorul plușat, în timp ce el răsfoia paginile revistei. Se opri să studieze o fotografie înfățișînd-o la primirea licenței în Drept, într-o aulă ce purta numele bunicului ei.

– Mi-a mai spus și că strămoșii tăi au venit în America la bordul vasului *Mayflower*.

În timpul croazierei refuzase să pomenească despre averea ei sau despre poziția socială pe care o avea. Din cîte se vedea, de dimineață, Shannon găsise de cuviință să i le fluture pe amîndouă prin fața ochilor.

– Strămoșii oricui au imigrat venind de undeva.

– Da, dar oare urmașii oricui posedă trei sferturi din Boston?

– Nu sînt chiar trei sferturi.

Mark aruncă revista pe măsuta de cafea și se așează pe canapea.

– Nu trebuie să te scuzi pentru că ești bogată.

– Bineînțeles că nu. Nici n-am făcut-o vreodată.

Marylee Anderson

Motivul pentru care n-am spus nimic despre asta...

Celie se opri, gîndindu-se la un mod de a-i explica totul:

– Măcar o dată am vrut să mă pierd și eu în mulțime.

– N-a mers. Ai ieșit în evidență ca un deget bandajat, dar banii tăi n-au avut nici o legătură cu asta.

Oare cum reușea el să transforme o observație atît de prozaică în pură flatare? Celie scoase un mic hohot de rîs, încercînd să pară plictisită.

– Presupun că de vină e aura mea.

– Poți să-i zici și așa, rosti el cu condescendență.

O urmări așezîndu-se turcește în celălalt capăt al canapelei de piele și adăugă:

– De asemenea, te-ai putea așeza puțin mai aproape.

La auzul vorbelor rostite cu voce moale, ei i se opri respirația. „Atenție!” își zise Celie realizînd că el începuse să facă uz de acel farmec magnetic ce-o captivase la bordul vaporului, farmec căruia putea și trebuia să-i reziste aici, pe teren propriu. Oricît de tentant sunase invitația lui, întîmplarea din hol o învățase să păstreze distanța.

– Stau foarte confortabil aici.

– Ți-e destul de cald?

Detesta felul în care rîsul lui, abia stăpînit îi deteriora rezistența. Înainte de-a mai lăsa să treacă fie și numai un minut, era necesar să stabilească niște limite

Iubirea are cuvîntul

clare pentru amîndoi.

– Sper că n-ai interpretat greșit invitația mea de a sta aici peste noapte. Include doar casa și masa.

– Iar sărutarea aceea din hol... n-a vrut să însemne...

În timp ce se chinuia să încheie fraza, îl auzi chicotind.

– Știi ce vreau să zic, rosti ea, uitîndu-se urît pentru că el ar fi putut admite că înțelesese perfect, salvînd-o astfel de stînjeneala momentului.

– Vrei să spui că faptul că m-ai sărutat adineăuri n-a însemnat nimic.

– Exact.

– Tot așa cum săptămîna petrecută pe vapor n-a însemnat nimic.

Iar o prinsese cu garda lăsată. Ce prostie din partea ei să presupună că subiectul fusese închis. Își înălță bărbia, încercînd totodată să vorbească pe un ton calm, nevrînd ca el să afle că retrăise în minte zilele petrecute la bordul navei de mult mai multe ori decît era necesar.

– N-aș schimba săptămîna aceea cu nimic pe lumea asta, dar n-a fost reală. Eu... noi... pur și simplu simțeam nevoia unei schimbări.

– A unui interludiu?

Celie se crispă auzind cuvîntul acela impersonal.

– Hai să spunem că am fost „transportată” de ambianță. N-am mai făcut niciodată așa ceva și, cu sigu-

ranță, nu voi mai face nicicînd în viitor.

Mark rămase nemișcat, studiind-o cu o privire indescifrabilă. Cînd tăcerea începu să-i zgîndăre conștiința, Celie vorbi din nou:

– Știu eu cum merg treburile astea. În cîteva săptămîni ne vom plictisi unul de altul și vom căuta o cale de ieșire. Ar fi mai bine pentru amîndoi să punem punct acum, cît timp mai sîntem prieteni.

– De unde știi tu ce e mai bine pentru mine?

Mînia la care se așteptase mai înainte izbucni acum. Fusese o naivă să creadă că el nu-i poartă pică și dăduse dovadă de prostie neînțelegîndu-i motivele.

– Îmi pare rău...

– Nu mai tot repeta asta! izbucni el.

Era evident că, după săptămîna petrecută împreună, nu exista nici o modalitate ca el să se distanțeze de amintiri, stabilind cu ea o relație platonică. Ceva din interiorul ei voia să-i spună că venise vremea s-o ia din loc și să-și petreacă noaptea la aeroport, pînă va putea lua prima cursă disponibilă spre sud.

Însă era perioada sărbătorilor, cea mai aglomerată din an pentru aeroportul *Logan*. Fără îndoială că zborurile în toate direcțiile aveau locurile deja rezervate, iar el ar ajunge să serbeze Crăciunul cu vreun grup de necunoscuți blocați, ca și el, la mijlocul drumului. Împotriva oricărei atitudini raționale, se auzi rostind:

– Dacă chiar dorești să vizitezi Boston-ul, ești binevenit să rămîi aici cîteva zile.

Iubirea are cuvîntul

Mark se rezemă de spătarul canapelei și reflectă asupra propunerii ei.

– Nu vreau să deranjez, îi spuse el în cele din urmă cu o voce care sugera că era al naibii de tentat s-o facă.

– Nu deranjezi.

Va avea ea grijă de asta.

– Oricum, în acest timp eu voi fi la lucru, continuă ea. O să-ți împrumut cheia lui Shannort ca să poți veni și pleca după cum ai chef. Îți cer doar un lucru în schimb: să nu suflă o vorbă nimănui despre faptul că am fost logodiți.

– Cînd are loc marele bal?

Celie se încruntă la schimbarea subiectului.

– Ai auzit ce-am spus? Vreau să-mi promiți.

– Pe cuvînt de cercetaș, murmură el dînd la iveală zîmbetul care începea să-i placă lui Celie din ce în ce mai mult. Cînd are loc balul de care vorbea Vera? În ajunul Crăciunului?

– Mîine seară. De ce?

– Asta e singura uniformă pe care am luat-o cu mine. E vreo curățătorie chimică prin apropiere?

– La bal se intră numai pe bază de invitații, sublinie ea.

– Ai deja un însoțitor?

Presupunînd că asta s-ar dovedi o mișcare înțeleaptă, a spune că avea un însoțitor era o minciună strigătoare la cer. Încercă să ignore întrebarea:

Marylee Anderson

– Nu cred că are vreo legătură cu...

– Nu, n-are. Eram doar curios cine-i individul care m-a înlocuit.

– Individul?

Detestînd felul în care i se ridicase vocea, Celie înghiți în sec și respiră adînc. Nu era nestatornică de felul ei și dorea ca el să știe asta.

– Nu te-a înlocuit nimeni. Nu mergi, pentru că n-ai fost invitat.

– N-ai putea să mă inviți tu?

Pur și simplu nu-și dădea seama ce însemna cere-rea lui. A-l prezenta bunicii ei însemna să-și atragă necazuri de bunăvoie, iar a-i explica lui acest fapt însemna necazuri și mai mari.

– Eu voi îndeplini rolul de gazdă. Ar fi teribil de nedrept să te invit și apoi să te părăsesc pe tot parcursul serii, ca să-mi îndeplinesc îndatoririle.

El păru să asculte raționamentul ei cu deosebit interes. Căutînd un argument și mai puternic pentru a-l determina să-și schimbe părerea, adăugă:

– În afară de asta, lista invitaților o alcătuiește bunica mea.

– Bunica pe care Shannon de-abia aștepta s-o cunosc?

Celie se gîndi să-i explice că remarca prietenei ei reprezentase un avertisment voalat, însă asta implica o descriere detaliată a caracterului bunicii ei, care ar fi condus inevitabil la și mai multe întrebări.

Iubirea are cuvîntul

„Cel mai bine e, chibzui Celie ridicîndu-se în picioare, să abandoneze subiectul.”

– Trebuie să termin lucrările pe care mi le-am adus acasă. Poți să urmărești programul de la televizor, dacă vrei.

În schimb, Mark o urmări pe ea. Se așezase, ca de obicei, pe podeaua salonului, întinzînd dosarele împrejurul ei, deoarece aceasta îi oferea mult mai mult spațiu decît anticul ei birou cu rulou, aflat la etaj. Cînd începu să lucreze la primul dosar făcînd diverse adnotări, Celie îi simți privirea ațîntită în ceafă.

Cu ani în urmă, învățase să se concentreze chiar și în cea mai gălăgioasă încăpere, o tactică bună ce-i permisesese să realizeze un volum uriaș de muncă prin utilizarea cîtorva minute furate ici și colo. Totuși, în seara asta, se trezi citind același paragraf iar și iar, concentrîndu-se asupra dovezilor bărbatului aflat în salonul ei, în locul faptelor și dovezilor bine documentate avute sub ochi.

O oră mai tîrziu, adună dosarele și le puse la loc în servietă. Într-un interval în care, în mod normal, s-ar fi ocupat de o jumătate de duzină de dosare, nu reușise să studieze nici măcar unul singur. Nu putea da vina pe Mark; el nu scosese nici măcar un cuvînt. Vina aparținea în totalitate imaginației ei hiperactive. În ciudă celor mai bune intenții ale ei, mintea îi părea hotărîtă să evoce săptămîna petrecută în compania lui Mark, evocînd fiecare moment.

Și, deși nu avea nici cea mai mică importanță, se întrebă dacă și el se gîndea la același lucru. Închizîndu-și servieta cu zgomot, îi aruncă o privire. Doar studiîndu-i expresia impenetrabilă și zîmbetul vag, nu reușea să ghicească ce-i trecea lui prin minte; la fel de bine putea presupune că el revedea în gînd niște manevre militare.

Prea încordată ca să se simtă obosită, se ridică în picioare uitîndu-se la ceas. Dacă avea să pretindă că este epuizată, putea să declare seara încheiată și să meargă la etaj, la culcare.

Acolò, rămînînd singură, ar mai fi avut o șansă să-și adune mințile și orice altceva ar mai fi avut nevoie ca să revină la normal.

– O să pun așternuturi curate pe patul lui Shannon.

– Pot să-mi fac patul și singur, replică Mark stingînd lumina din salon și urmînd-o în sus, pe scări.

După ce-și recuperează geanta de voiaj din baie, luă cearceafurile de flanel scoase de ea din dulapul de pe hol.

Celie se gîndi c-ar trebui să-l atingă doar ca să-și dovedească faptul că simplul contact fizic nu-i putea face simțurile s-o ia razna.

– În dulapul de deasupra sobei din bucătărie sînt niște cereale, zise ea încleștîndu-și degetele la spate.

El dădu din cap, însă rămase pe loc, blocîndu-i drumul. Celie îl așteptă un moment să se dea la o

Iubirea are cuvîntul

parte și, cînd el nu făcu nici o mișcare, strecură o aluzie fină:

- Mai ai nevoie de ceva?
- Ce părere ai de un sărut de noapte bună?

Într-o casă cu nouă încăperi, va reuși cu siguranță să-l evite. În plus, trebuia să-și aducă aminte să se țină la distanță; stînd atît de aproape de el, capul începuse deja să o doară, de parcă ar fi băut cîteva înghițituri zdrene de bourbon.

- Mulțumesc însă, de data asta, am să renunț. El se apropie și mai mult.
- E foarte frig afară.

„Iar flirtează”, reflectă Celie, dar șoapta lui părea să se înfășoare împrejurul ei, iar combinația de amuzament și dorință din ea îi îndemnă inima s-o ia la galop.

- Am pătură electrică și o cyvertură matlasată.
- Dar dacă viscolul întrerupe curentul electric?
- Am în dormitor un șemineu în stare de funcționare.

Voia să-i arate că avea spirit practic, însă perspectiva erotică a unei seri petrecute împreună, doar la lumina unor flăcări pîlpîitoare, îi stîrni simțurile pînă ce de-abia mai reuși să respire.

- Pare și mai grozav decît lumina lunii din Carabe, murmură el.

Ea se văzu obligată să încuviințeze în tăcere.

Amintirile care o ținuseră trează noapte de noapte

că e mai ușor să dea înapoi acum, dacă asta avea impresia că făcea. Nu se îndoia nici o clipă că, dacă ar fi aruncat pe jos cearceafurile înflorate și ar fi luat-o de mână, acum s-ar fi aflat în același pat.

Oricît de mult îl contrazicea propriul corp, fusese o mișcare înțeleaptă să reziste acelui impuls. Mai mult chiar decît pasiune, își dorea să vadă încrederea în ochii ei. Pe vapor, se dusesese de bunăvoie încotro o mînase soarta, și anume, drept în brațele lui. Acum trebuia s-o convingă că era predestinată să rămînă acolo nu doar o săptămînă, ci toată viața.

În camera alăturată se auzi trosnind o scîndură a podelei și un sertar fu deschis și închis.

Acum se afla pe teritoriul ei și trebuia să procedeze cu grijă. Dacă lucrurile nu mergeau bine, avea presentimentul că va fi tratat cu ceva mult mai rău decît cu o scrisoare de adio.

Luă așternutul de pe patul cu baldachin și puse cearceafurile curate. Se vedea clar că era camera lui Shannon, se gîndi el, privind supraabundența de broderii și dantele, plus talmeș-balmeșul de amintiri din copilărie. Plase suspendate de fiecare colț al pologului adăposteau o menajerie de animale de pluș, iar romanele ieftine, înghesuite pe un raft de pe peretele opus, împărțeau spațiul cu o colecție de păpuși.

Cînd venise mai devreme la etaj, aruncase o privire în celălalt dormitor și observase că fusese tapetat în tonuri pastelate. Domnea o ordine militară și fiecare

Iubirea are cuvîntul

lucru era pus la locul său.

N-ar fi stricat puțină culoare roșie pe pereții aceia, conchise el aruncînd telegrama în geanta de voiaj. Acum, alături, se lăsase tăcerea. Probabil că ea adormise, dar nu putu să nu bată în perete:

– Vise plăcute.

Celie nu îndrăzni să răspundă. De cînd revenise acasă din croazieră, visele ei fuseseră oricum, numai plăcute nu. Unele o lăsau îngrozitor de excitată, altele înfățișau o viață pe care nu avea s-o trăiască niciodată – o viață fericită, alături de Mark, crescînd copii bruneți cu ochi albaștri.

Visele nu apăreau din vina ei. Faptul că se complăcea în gânduri despre cum ar fi putut fi ei doi îi determina subconștientul să creeze fantezii ce depășeau cu mult realitatea. Dar nu avea nici o scuză pentru visurile cu care cocheta în timpul zilei, cînd era perfect trează, nebăută și suficient de chibzuită ca să nu facă o asemenea greșeală.

Nu dorea să-i rănească sentimentele lui Mark, însă trebuia să aibă mare grijă de propriile lui sentimente. Mîine, îi va spune pe șleau, clar și fără ocolișuri: nu dragostea îi legase, ci combinația letală de clar de lună, vin și viziuni ale binecunoscutului „au trăit fericiți pînă la adînci bătrîneți”.

Pur și simplu, el se aflase în locul potrivit, la momentul nepotrivit.

Va începe prin a-i explica faptul că, atunci cînd

Shannon venise cu ideea croazierei pentru persoane necăsătorite, ea nu fusese prea entuziasmată. Și doar protestul oripilat ale bunicii Grace – „noi, pur și simplu, nu facem așa ceva” – o îmboldise să-și rezerve un loc.

Apoi, pe vas, se trezise făcînd cele mai neașteptate lucruri: privise stelele ghemuită la pieptul lui, băuse *Chardonnay* frapat direct din sticlă și reflectase la posibilități și promisiuni pentru un viitor ce nu avea să existe – ce nu putea exista.

Mentalitate tipică pentru o petrecere de croazieră. De-abia acum realiza acest lucru, deși, la vremea aceea, tot ce făcuse i se păruse la fel de natural ca acordul de a se mărita cu Mark, după ce acesta avea să încheie și ultima misiune. Șoptise „da”, fără a se gândi să ia în considerare toate punctele de vedere, fără a cîntări ambele fațete ale problemei.

Fără a se comporta ca o Hargrave.

Acel unic moment nesocotit al vieții ei se întorsese acum s-o bîntuie – în persoana lui.

Își îngropă fața în pernă și încercă să privească partea bună a lucrurilor. Presupunînd că s-ar fi măritat cu el sub impulsul momentului, ar fi ajuns una dintre acele soții ce se înghesuiau la baza militară, cînd submarinul venea să-și facă aprovizionarea, și stăteau agățate de gîtul bărbaților lor, cu fețele pătate de lacrimi. Iar acum, ar fi fost nevoie de mai mult de o telegramă ca să pună capăt legăturii lor. Ar fi ocupată pînă peste cap cu taxele legale și cu avocații, fără a

mai vorbi despre publicitate și de atît de bine intenționatul consiliu de familie.

Își trase pătura și mai sus, pînă sub bărbie. În ciuda hotărîrii ei ferme de a pune piciorul în prag a doua zi dimineată, somnul o ocoli pînă tîrziu.

Celie auzi telefonul sunînd tocmai cînd ieși de sub duș. Reacția ei instinctivă de a înhăța un prosop și de a se grăbi să răspundă fu repede dejucată de vocea adîncă și supărător de trează a lui Mark, venind de la parter.

După ce-și luă halatul din cuierul de pe perete, și-l puse pe ea legîndu-l cu cordonul, își înfășură părul ud cu un prosop și coborî scările în viteză.

– Iat-o că sosește.

Mark arboră un zîmbet îndatoritor și-i întinse receptorul.

– Alo? rosti ea încercînd să evite degetele ce-i împingeau o șuviță de păr sub prosop și îndepărtîndu-i mîna care zăbovisе trasîndu-i conturul feței.

– Cecilia? Totul e în regulă la tine, acolo? se auzi glasul cultivat al bunicii Grace, încărcat de suspiciune.

– Desigur, răspunse ea privindu-l fioros pe Mark ce nu se dădea dus și trăgea cu nerușinare cu urechea, dar care, în cele din urmă, se îndepărtă.

– Cînd a răspuns un bărbat la telefon, m-am gîndit...

Vocea bunicii ei lăsă fraza neterminată, refuzînd

Marylee Anderson

pe moment să treacă în revistă oribilele presupuneri.

Celie se grăbi s-o liniștească înainte să înceapă tirul inevitabilelor întrebări:

– Sînt bine, bunico. Tu ce faci?

– Sînt ocupată. Diseară trebuie schimbată ordinea invitaților la masă, deoarece kongresmanul Coffey a telefonat să ne anunțe că va veni neînsoțit. I-am dat instrucțiuni furnizorului să mai adauge un tacîm la masa principală, asta dacă n-ai nici o obiecție.

Chiar dacă ar fi avut vreuna, Celie știa că n-ar fi contat. Telefonul reprezenta doar o formalitate prin care bunica ei îi anunța o hotărîre deja luată.

– E perfect! Ne vedem diseară, bunico.

Fără a-i mai da ocazia s-o interogheze despre Mark, Celie puse receptorul în furcă. Apoi se întoarse, intenționînd să-i spună că robotul ar fi preluat apelul, dacă ea nu putea, dar nu reuși să-și finalizeze intenția.

Sprijinit de perete, Mark o privea, cu brațele încrucișate la piept. Blugii lui, stil western, se mulau pe coapsele musculoase. Îmbrăcat neconvențional, arăta devastator de atrăgător, tot așa cum arătase și seara trecută în uniforma marinei militare.

– Ceva neplăcut? o întrebă el.

Dîndu-și brusc seama cît de sumar era îmbrăcată, Celie își strînse halatul la gît.

– Doar o schimbare de ultim moment în planurile serii.

– Ah, da, marele bal, zise el mișcîndu-se atît de

Iubirea are cuvîntul

firesc, încît ei îi fură necesare cîteva secunde ca să-și dea seama că Mark micșorase distanța ce-i separa. Dacă a fost anulat, poate facem un tur de noapte al orașului.

– N-a fost anulat.

Era cu treizeci de centimetri mai înalt decît ea și prima ei reacție fu să se retragă cu un pas. Refuză însă să se lase intimidată și adăugă:

– Bunica a telefonat să-mi spună că îl așează pe Charlie Coffey Jîngă mine, la cină.

– Congresmanul! exclamă Mark. Apropo, ce preferințe politice ai?

Nasturii de sus ai cămășii lui erau desfăcuți și gulerul lăsa să se vadă o parte din părul negru ce îi acoperea pieptul. Celie își aminti cum o gîdilase pe obraz cînd își rezemase capul...

Cînd creierul ei înregistră în cele din urmă întrebarea, își mută privirea asupra chipului lui.

– Ce importanță are?

– Eu te-aș cataloga ca fiind democrată și, dacă nu mă înșeală memoria, Coffey e republican. Asta ar constitui un subiect interesant pentru mass-media dacă ai deveni într-o zi Prima Doamnă a Statelor Unite.

Probabil că glicemia ei scăzuse alarmant de mult. Cu siguranță că nu zîmbetul lui îi provocase tahicardia aceea furibundă, de parcă tocmai terminase maratonul. Se îndreptă spre bucătărie, încercînd să-și liniștească pulsul care o luase razna.

Marylee Anderson

– Când o să ajung la Casa Albă, o s-o fac în calitate de președinte, îi zise ea peste umăr. Bunica mea n-ar tolera nimic mai prejos de atât.

– N-am reușit să stau prea mult de vorbă cu ea, însă înțeleg că nu e genul de bunică blajină, cu păr alb, care se leagănă în balansoarul de pe verandă.

– Înainte de a împlini douăzeci de ani a mărșăluit în favoarea dreptului de vot al femeii. De atunci, nu s-a mai așezat jos niciodată.

Celie se încruntă nedumerită la vederea mesei aranjate cu două tacîmuri, apoi îl privi pe Mark ce se învîrtea prin încăpere de parcă ar fi fost la el acasă.

– Doar n-o să mănînci cerealele cu furculița.

– N-o să mîncăm cereale, punct. E vremea să guști faimoasa omletă *Edwards*.

Celie se uită la ceasul de deasupra chiuvetei.

– E vremea să mă îmbrac. Trebuie să plec la serviciu. În cazul în care cauți ouă, nu avem nici unul.

Părînd dezamăgit, Mark închise ușa frigiderului.

– Azi e sîmbătă, îi reaminti el. Nu poți să-ți iei cîteva ore libere ca să-mi arăți orașul vostru de basm?

În ciuda intențiilor ei de a da cărțile pe față în dimineața asta, avea nevoie de mai mult timp ca să-și pună la punct recunoașterea vinovăției. Înainte de a-i spune ceva, trebuia să se asigure că nu existau mărunțișuri pe care el să dorească să le clarifice.

În afară de asta, nu putea ține un discurs solemn și serios, în timp ce mesteca porția de cereale.

Iubirea are cuvîntul

— Problemele nu dispar în weekend. Centrul este deschis trei sute şaizeci şi cinci de zile pe an, douăzeci şi patru de ore pe zi, iar azi sînt de serviciu. Dacă vrei să vizitezi oraşul, ia maşina mea. Eu merg pe jos la birou.

El se încruntă.

— Afară trebuie să fie zero grade. Te las eu în drum.

Erau minus două grade. Meteorologul de la radio anunţase temperatura exact înainte ca soneria ceasului ei să se declanşeze. Pentru o persoană obişnuită cu soarele şi cu surfing-ul, Celie presupunea că frigul trebuia să fie insuportabil, însă ei îi plăcea vremea rece.

— Întotdeauna mă duc pe jos. În majoritatea zilelor e singurul fel de exerciţiu fizic pe care-l pot face. Dacă ai nevoie, în sertarul de sus al biroului există o hartă a Boston-ului.

Mark îşi puse în buzunar seturile de chei de la casă şi de la maşină, date de Celie.

— Vei avea nevoie de maşină pentru balul de diseară, nu-i aşa? La ce oră să mă întorc?

— Nu-ţi face griji. Bunica o să-mi trimită şoferul ei. Nu poate suporta gîndul că aş parca *Subaru*-ul meu lângă *Bentley*-ul ei.

El izbucni în rîs, ca şi cînd ar fi crezut că glumea.

— La ce oră să te aştept să vii?

— După miezul nopţii. O să încerc să nu te trezesc.

Marylee Anderson

Celie privi din nou la ceas. Întârziase deja zece minute. Nu mai avea timp să dea gata un castronel cu cereale. „Cu atît mai bine“, decise ea ieşind din bucătărie. Ultimul lucru de care avea nevoie era să stea la taclale cu un individ care în curînd avea să-şi ia zborul din viaţa ei.

În vreme ce studia meniul, Mark simţi o bătaie uşoară pe umăr şi îşi ridică privirea.

– Listele astea sînt pentru clienţii obişnuiţi, îi spuse Vera luîndu-i meniul din mînă. Spune-mi ce doreşti şi eu o să-ţi pregătesc mîncarea.

Mark adulmecă aroma ce plutea în aer.

– A ce miroase?

– Rulouri cu scorţişoară. Tocmai le-am scos din cuptor.

Bărbatul inhală încă o dată mai profund.

– Pariez că sînt la fel de bune ca rulourile făcute de mama mea.

– O să pun pe cîteva nişte glazură în plus pentru tine. Unde e Celie?

– Lucrează.

Vera plescăi din limbă ca o cloşcă.

– Şi te-a lăsat de unul singur?

– Sînt băiat mare, o asigură el. Mi-a împrumutat maşina ei ca să pot vizita oraşul.

– Sînt multe locuri frumoase, dacă asta cauţi. Tu şi cu Celie aţi fost prieteni mult timp?

Iubirea are cuvîntul

– Ne-am cunoscut cu cîteva săptămîni în urmă, într-o croazieră cu ocazia Zilei Recunoștinței.

Vera își țuguie buzele.

– Presupun că au deschis aeroportul. Pleci astăzi?

Intuind existența unui țel ascuns în interogatoriul ei, Mark se rugă să aibă noroc.

– M-am hotărît să mai stau o vreme.

– Bine, rosti Vera.

Ezită apoi un moment, răsucind un colț al șorțului între degete.

– O să fie bine, zise ea în cele din urmă. Intuiția mea așa îmi spune.

Mark își înălță sprîncenele.

– Ce-o să fie bine?

– În ultimele trei săptămîni am văzut-o pe fata asta umblînd de colo-colo abătută. Doar un singur lucru o face pe o femeie matură să se comporte așa.

Mark se rugă ca psihologia de doi bani a Verei să se dovedească exactă. Deși avea senzația că putea apela la ajutorul ei, îi promisese lui Celie să-și țină gura.

– Aveți cumva și cafea proaspătă lîngă rulourile acelea?

În fostul ei dormitor din reședința Hargrave, Celie își punea rochia de baî, de culoare verde-smarald. Își prinse părul cu un pieptene bătut cu nestemate, astfel încît părul să nu-i cadă pe față, și lăsă șuvițele cîr-

lionțate să i se reverse în cascadă pe umerii goi. Cerceii, ca niște rețele din fire de aur bătute cu smaralde și diamante, ce făceau parte din bijuteriile de familie, se asortau cu medalionul și cu brățara prinsă la încheietura mîinii. După o ultimă privire în oglindă, își încălță sandalele și coborî scara principală a casei, intrînd în sala de bal.

Ferestrele înalte pînă la tavan, de pe peretele îndepărtat, erau încadrate de becuri miniaturale, cu lumină albă, intermitentă, și drapate cu catifea roșie. Un cedru împodobit din belșug cu ornamentele de familie acumulate timp de șase generații trona în centrul camerei, sub un candelabru de cristal, etalînd în mod ostentativ rămurele de ilice și vîsc.

Își observă familia adunîndu-se împrejurul unei fîntîni din care curgea puncti, aflată în centrul mesei cu gustări. „Nu s-a schimbat nimic“, reflectă ea. În fiecare an se contraziceau pe tema lebedei sculptate în gheață, dacă să fie amplasată în centrul mesei sau lîngă...

– Punctiul!

Faptul de a fi cea mai în vîrstă, își avea avantajele lui. Ordinul bunicii ei fu pus imediat în practică de personalul îmbrăcat în uniforme. Aceasta o observă pe Celie traversînd încăperea și îi oferî obrazul pudrat, ca să i-l sărute.

– Arăți foarte bine, draga mea. Te așteaptă Katherine.

– Bună, mamă. Crăciun fericit!

Iubirea are cuvîntul

Zîmbind, Celie depuse un sărut ușor pe obrazul mamei ei.

Katherine îi întoarse zîmbetul și își privi ceasul.

– Era să formăm linia de primire fără tine, Celie.

Patruzeci de minute mai târziu, pe Celie o dureau atît mîinile, cît și picioarele.

Învățase cu mult timp în urmă să evite purtarea inelelor, întrucît fiecare strîngere de mînă devenea un preludiu al agoniei presînd pietrele prețioase în pielea sensibilă. Însă în venele ei curgea destul de mult sînge albastru ca s-o împiedice să poarte pantofi comozi la rochia de bal.

„Voi fi tot aici, stînd în picioare, și cînd voi avea optzeci și patru de ani ca bunica?” se întrebă Celie. Cu o ținută dreaptă, etalînd bijuteriile de familie ce fuseseră ascunse într-o găleată cu untură în timpul revoluției americane, bunica ei refuza să facă apel la baston, atunci cînd își întîmpina oaspeții.

„Mai plauzibil ar părea, se gîndi Celie, să pășesc pe urmele lui Louise.” Mătușa ei era epuizată din cauza stresului generat de pregătirea balului, însă, așezată pe un scaun Duncan-Phyfe, sporovăia cu musafirii, ignorînd vădit privirea nimicitoare de dezaprobare aruncată de sora ei.

„O sută șase”, numără în gînd Celie întîmpinînd un alt cuplu și îndreptîndu-l spre bunica ei. Cum această cifră limita lista oaspeților, deoarece trimisese doar o sută douăzeci și cinci de invitații mult rîvnite, șirul

Marylee Anderson

trebuia să se apropie de sfârșit.

Flexîndu-și degetele, Celie își pregăti zîmbetul cu care să-l salute pe următorul oaspete prezentat de mama ei.

– Desigur, îl cunoști pe congresman, zise aceasta.

– Celie, arăți de-a dreptul radioasă!

Charlie o prinse de ambele mîini, se aplecă și o sărută.

– Mulțumesc, Charlie.

Încercînd să nu tresară la auzul vocii lui răsunătoare, Celie se aplecă și îi șopti:

– Și tu arăți foarte bine.

Eliberîndu-și mîinile, încercă să-l îndrepte spre bunica ei, însă el nu se clinti.

– Aș vrea să faci cunoștință cu un prieten al meu, insistă el.

Celie clipi și își pipăi medalionul. Fie din cauza imaginației ei ce lucra peste program, o iluzie absurdă făcea ca oaspetele să semene...

– Comandor Mark Edwards, se prezintă Mark întinzîndu-i mîna.

Capitolul 4

– Comandorul era îngrijorat că nu are invitație, însă l-am asigurat că n-ai să te superi. E prima lui vizită la Boston, așa că ai grijă să se distreze, Celie.

Charlie nu-i mai așteaptă răspunsul și își reluu drumul de-a lungul șirului de primire.

Dîndu-și seama că privirea furioasă a bunicii ei era și mai dezaprobatoare decît a ei, Celie își eliberă degetele din mîna lui Mark.

– Prietenii lui Charlie sînt întotdeauna bineveniți aici, zise ea rugîndu-se să pară sinceră. Sper că veți petrece bine la bal, domnule comandor.

– Categorie, o asigură Mark.

Încercînd să arboreze ceea ce spera să treacă drept un zîmbet politicos și nu o grimasă panicată, Celie se răsuci.

– Bunico, mătușă Louise, permiteți-mi să vi-l prezint pe...

– Comandor Edwards.

Marylee Anderson

Vorbirea tărăgănată a lui Mark se accentuă cînd continuă:

- Aveți o casă minunată, doamnelor.
- Mulțumesc, rosti cu răceală buna, ignorîndu-i mîna întinsă.

Cînd Louise îi oferî un zîmbet, Mark se înclină murmurînd ceva mult prea încet ca să poată fi auzit de Celie. Mătușa ei izbucni în rîs și-l bătu ușor pe mîna. Știînd că ar fi de neiertat să părăsească șirul comitetului de primire, Celie încercă să manifeste un oarecare entuziasm față de perechile rămase a-i fi prezentate de mama ei și conversă cu conștiințozitate în vreme ce urmărea traseul lui Mark prin sala de bal.

Timpul păru să se tîrască în pas de melc pînă ce întîmpină pe ultimul invitat aflat în șir. Ascunzîndu-și nerăbdarea, luă bastonul bunicii din spatele glasvandului și admiră munca de decorare supervizată mai devreme de mama ei. În tot-acest timp, faptul că Mark se afla prin apropiere o sîcîia necontenit. Bătînd cu bastonul în podea, bunica ei cuprinse din privire toată încăperea.

- Se pare că, în cele din urmă, kongresmanul și-a găsit un însoțitor.

Celie încuviință, cu ochii ațîtiți asupra lui Mark. Găsea prea puțină alinare în faptul că mulțimea avea s-o ajute să se țină la distanță, deși își spusese că el îi promisese să țină secretă logodna lor desfăcută. Putea, desigur, să aibă încredere în el.

Iubirea are cuvîntul

Nu avea de ales.

– N-ar fi trebuit să permiti accesul unui străin la bal, Katherine, rosti bunica ei și vocea ei se înăsprea cu fiecare cuvînt de dojană adresat fiicei ei. Nu știm nimic despre el. Ar putea foarte bine umbla după sfeșnicele lui Revere pe care reporterul insista să le descrie în ziarul *Sunday*.

– Sfinte Dumnezeule, Grace, e ofițer de carieră în marina militară! spuse Louise ridicîndu-se și îndreptîndu-și umerii. În afară de asta, e prieten cu Charlie.

Bunica decretă:

– Oricine-l votează, devine prietenul congresmanului.

Privirile celor două surori se înfruntară. Prima cedă bunica fluturîndu-și mîna ca să marcheze sfîrșitul conflictului, dar Celie îi surprinse privirea mîniosă și suspicioasă aruncată pe deasupra mulțimii. Nu puteai să nu-i observi ținta; în marea de haine de seară și smochinguri, Mark era cu un cap mai înalt decît majoritatea bărbaților din jurul lui.

– Eu nu uit niciodată o voce, murmură bunica fără a se adresa cuiva în mod special. Am mai vorbit cu bărbatul acesta și mai înainte.

Ridurile de pe frunte i se adînciră în vreme ce se străduia să-și amintească.

Căutînd să prevină necazurile, Celie se grăbi să-i abată atenția:

– Pari aprinsă la față. Dă-mi voie să-ți aduc un

sherry, propuse ea.

– Mai întâi, am de gând să-l avertizez pe Leon să nu-i scape din ochi pe oaspeți.

Bunica se îndreptă spre un paznic postat cu discreție în spatele unor draperii ornamentale.

– Femeie bătrână și proastă! zise Louise suficient de tare pentru a fi auzită de sora ei, după care-și zîmbi lui Celie. După părerea mea, comandorul este încântător. Mi-a spus că-i reamintesc de propria lui bunică.

Celie își suprimă un geamăt. Bunica ei excela în materie de snobism; nu voia să aibă nimic de-a face cu Mark, deoarece numele lui nu apărea în registrul social al elitei orașului. Pe de altă parte, mătușa Louise adora să adopte o poziție contrară surorii ei, indiferent despre ce era vorba. Dacă bunica făcea suficient de mult caz, se putea întâmpla ca Louise să devină cel mai de nădejde aliat al lui Mark.

Dîndu-și seama că ambele eventualități puteau fi la fel de rele, Celie abandonează planul inițial de a-l evita toată seara. Dacă nu pentru altceva, trebuia să-l țină la distanță de mintea suspicioasă a bunicii ei. Cum i-ar putea explica prezența matinală a lui Mark în apartamentul ei? Dar el cum ar face-o?

Urmărindu-l pe Mark, Celie se plimbă prin încăpere schimbînd amabilități cu invitații. Rămase destul în urma lui, evitînd să fie remarcată și totuși suficient de aproape ca să prindă crîmpeie din conversația purtată de el.

Iubirea are cuvîntul

– Da, vremea reprezenta, categoric, o schimbare față de soarele Floridei.

– Da, își luase licența la Indianapolis.

– Nu, încă nu văzuse prea mult din Boston însă, firește, că de-abia aștepta să aibă ocazia.

Începu să se relaxeze cînd nu auzi nici un cuvînt despre croazieră și nici o aluzie referitoare la motivele care-l făcuseră să-i apară în prag.

Nici măcar nu privise în direcția ei.

Pe de altă parte, Charlie se ținea scai de ea. Îl evitase cît de mult putuse, știind dinainte ce voia să-i spună. În ultimii zece ani o abordase mereu cu aceeași replică.

– Ce-ar fi să dansăm de dragul vremurilor trecute?

Cînd o prinse în cele din urmă de braț, nu avu de ales decît să încuviințeze și să-l urmeze pe ringul de dans. Acolo, ignorînd melodia interpretată de orchestra, își stabili propriul lui ritm, astfel încît să poată conversa cu alegătorii aflați primprejur.

Celie încercă să-î imite pasul pentru a-și proteja degetele de la picioare. Îi fură necesare doar cîteva minute pe ringul de dans, ca să-și-dea seama că nu va fi niciodată soție de politician, cel puțin nu a lui Charlie Coffey. Un bărbat care nu-i putea acorda atenție cîteva momente pe parcursul unui dans ar fi un mize-rabil simulacru de soț.

„Rîde ciob de oală spartă“, se muștră ea dîndu-și seama, în timp ce înconjurau ringul, că gîndurile ei

continuau să se întoarcă la Mark. „Dar asta se întâmplă, își spuse ea cu încăpăținare, doar pentru că bunica îl pîndește, așteptînd ca el să facă o mișcare ce i-ar fi justificat neîncrederea.”

Un fotograf, agițînd un aparat de fotografiat, se materializă la marginea ringului. „O ocazie anteprogramată de a face o fotografie”, realiză Celie dezamăgită cînd Charlie o privi zîmbind, de parcă s-ar fi aflat angrenată într-o conversație cu caracter intim.

– Sper că nu te superi, murmură el.

Fără îndoială, fotografia avea să apară în ziarul de mîine, însoțită de mențiunea lipsită de sens că ea ar reprezenta din nou ținta gîndurilor romantice ale congresmanului. Însă cei ce aveau să-și reamintească faptul că Charlie și ea își înfruntaseră voințele cu cîtva timp în urmă, în legătură cu reducerea fondurilor pentru azil, aveau să înțeleagă adevărul.

Cînd fotograful dispăru, Charlie o ignoră imediat și își reluă campania de relații cu publicul. Ținînd cont că urma un an electoral, lupta să-și mențină locul în Camera Reprezentanților.

Îl pierduse din vedere pe Mark. Cu toate că zîmbea și schimba mecanic replici convenționale cu lumea din jur, privirea ei continua să scruteze mulțimea. „Poate că a plecat”, își zise ea, întrebîndu-se de ce nu simțea ușurare, ci regret, la acest gînd.

Cînd se termină melodia, îi mulțumi lui Charlie și părăsi ringul de dans, evitînd insistențele lui de a mai

Iubirea are cuvîntul

dansa împreună. Înainte de a ajunge prea departe, cineva o prinse de braț.

– Îmi permiteți?

La fel de mult ca și atingerea, vocea lui Mark îi produse furticături pe piele. În timpul croazierei, fiind singuri într-o seară pe puntea vasului, dansaseră în acordurile muzicii din sala de bal a vaporului. Fusesse una dintre acele melodii comerciale, transmise peste tot pînă la saturație și pe care le detesta, însă, în brațele lui, i se părușe a fi un cîntec înduioșător de dulce.

Încercînd să alunge amintirea, căută o scuză ca să-l refuze. Înainte de a găsi vreuna, Mark o prinse de încheietura mîinii și o atrase spre el.

– Poartă-te frumos, îi spuse el. Bunica ta ne privește.

– E îngrijorată din cauza ta, nu dintr-a mea, murmură Celie, însă porni să se legene în ritmul melodiei.

Deși faptul că dansa cu el putea trezi suspiciunile bunicii ei, a-i refuza invitația pe față ar fi fost un act similar cu a-i flutura acesteia un drapel roșu prin fața ochilor.

Mark păstră o distanță respectabilă între ei, în timp ce ea îl urma în ritmul *Valsului florilor*. Spunîndu-și că faptul de a accepta nu reprezenta decît un act de curtoazie, zîmbi și-i zise același lucru pe care-l recitase partenerilor de dans din seara aceea.

– Sper că te distrezi bine.

Marylee Anderson

– Acum, da.

Cînd dansaseră pe puntea vasului, se topise în brațele lui. Neputîndu-se împiedica să-și aducă aminte acele clipe, îi fu imposibil să se relaxeze. Deși avea pantofi cu tocuri înalte, nu se putea uita peste umărul lui și nu avea de ales decît să-l privească în vreme ce dansau. Făcu tot ce-i stătea în puteri pentru a-și ascunde stînjeneala, oferindu-i cel mai strălucitor zîmbet posibil.

– Deci, așa îți petreci tu timpul liber, rosti Mark privindu-i rochia cu nedisimulată admirație și zăbovind, mai ales, asupra umerilor.

– Știi foarte bine cum îți pierd vremea cei bogați.

Celie încercă să nu dea atenție căldurii răspîndite de căldura mîinii lui și nici reacției ei la acest stimul. Știa că lucrul cel mai bun era să-l trateze ca pe oricare dintre oaspeți și să mențină o conversație axată pe subiecte puțin importante pînă la terminarea dansului, cînd va putea trece la alți parteneri. Căută o temă de conversație inofensivă, dar întrebarea ce o sîcîia de cînd îl văzuse intrînd în sala de bal îi ieși pe negîndite din gură:

– Cum ai reușit?

– Poftim?

Ea rezistă zîmbetului lui adolescentin, dar îi permise s-o strîngă mai aproape cu un milimetru.

– Te rog, scutește-mă de accentul ăla sudist prefăcut.

Iubirea are cuvîntul

– Dar e adevărat.

– Poate, însă îl dai la iveală după dorință. Cum l-ai păcălit pe Charlie să te aducă aici?

– Păcălit? Întrebă Mark, cu o expresie jignită pe față. Charlie și cu mine am lucrat împreună într-un comitet al Forțelor Armate pe durata operațiunii „Furtuna Deșertului”. Am uitat că locuiește la Boston, pînă cînd i-ai menționat numele azi-dimineață. Ce mică e lumea, nu-i așa?

– Incredibil!

– Bunica mea crede că totul se întîmplă cu un anume scop și încep să cred că are dreptate. După cum s-a văzut, Charlie a insistat să dăm o raită pe la barurile lui favorite pe drumul înapoi și m-a numit șoferul lui personal.

Celie refuză să se lase amuzată de obiceiurile bahice ale lui Charlie.

– De ce nu mi-ai spus de dimineață că îl cunoști?

– Din cîte mi-aduc aminte, ai șters-o înainte de a avea posibilitatea să stăm de vorbă, replică Mark.

Părea decis să stabilească situația de fapt, parcă știind că ea tot nu avea motive să se răzgîndească, în ciuda unei zile întregi de deliberări. Dar, chiar dacă ar fi avut, nu erau nici momentul, nici locul să le discute.

– I-ai povestit despre noi?

– Nu e nimic de spus despre noi, rosti Mark atînguindu-i unul din cercei. Foarte drăguți! Sînt cadou de la un logodnic anterior?

Marylee Anderson

Vîrfurile degetelor lui îi atinseră lobul urechii aprinzîndu-i niște terminații nervoase localizate undeva, în partea de jos a corpului. Înclinîndu-și capul pentru a-l îndepărta de atingerea răscolitoare, Celie încercă să ghicească dacă glumea sau era gelos.

– Se moștenesc odată cu numele de familie. Nu-i admira prea mult. Bunica are impresia că ești un hoț deghizat și ar putea pune paza să te escorteze pînă la poartă.

Mark rîse.

– De asta m-ai urmărit încă de cînd am intrat pe ușă?

Cînd respirația lui îi flutură șuvițele de păr, Celie observă că-i venea greu să se concentreze.

– Nu te urmăream...

– M-am gîndit că îți era teamă să nu comit vreo gafă de neiertat.

Jignită că o vedea într-o lumină atît de nefavorabilă, se îndepărtă de el.

– Mi-era doar teamă ca bunica să nu facă vreo imprudență.

Apăsarea blîndă a mîinii lui pe spatele ei o ademini să se apropie din nou.

– Ar liniști-o dacă i-aș spune că sînt interesat de nepoata ei și nu de flecușetele familiei?

Celie îi studie chipul, nefiind în stare să-și ascundă anxietatea din privire.

– N-ai face una ca asta! Ai promis.

Iubirea are cuvîntul

– Am promis, repetă el. Foarte bine, bunița ta iese din discuție. Ce-ar mai trebui să știu despre mătușa Louise?

– Nimic.

Celie își regretă răspunsul grăbit, temîndu-se că n-ar face decît să-i trezească suspiciunea.

– E la fel de rea și de înșetată de sînge ca bunica.

„Nu prea e adevărat”, reflectă ea cu un sentiment de vinovăție. Mătușa ei călca pe urmele bunicii doar ca să netezească penele zburlite și să îndrepte nedreptățile săvîrșite de aceasta. Dacă Louise începea să-l placă pe Mark, fără îndoială că avea să treacă logodna desfăcută în ultima categorie.

– Mai degrabă cred că-ți seamănă, spuse Mark. Poate că e severă, însă e și blîndă totodată, ca acele doamne din Sud despre care tot aud vorbindu-se, asemănate cu niște magnolii de oțel.

Își alunecă apoi mîna de-a lungul spatelui lui Celie, lăsîndu-i o dîră de fierbințeală sub piele și trăgînd-o și mai aproape de el. Ea nu opuse rezistență, cu toate că felul în care i se întunecară lui ochii de dorință o făcu să se înfioare. Ar trebui să privească în altă parte sau măcar să-și îndrepte atenția asupra bărbiei lui pătrate sau asupra maxilarelor puternice. Dar nu reuși decît să-l privească pierdută și să-și dea seama că, dacă s-ar mai fi apropiat cît de puțin, coapsele lor s-ar fi atins.

Pe măsură ce muzica se opri, încetîndu-se ritmul.

Deși suna tentant, îi refuză cererea de a dansa și următorul dans cu el. Ca gazdă, avea anumite responsabilități, dar cît timp dansase cu el uitase complet de ceilalți ce forfoteau de colo pînă colo, prin sala de bal.

Făcînd efortul de a părea preocupată, se apropie de masa cu gustări și inspectă leabăda de gheață, apoi aranjă un platou cu fursecuri glazurate. Acceptă un pahar cu șampanie de la un chelner îmbrăcat în smoching și bău cu înghițituri mici, plimbîndu-și privirea prin mulțime.

Deși își spusese că nu se uita după cineva anume, nu putu să nu-l observe pe Mark învîrtindu-se pe ringul de dans cu una dintre blondele gemene Stewart. Lumina domoală ce coboră din candelabru de deasupra îi juca în părul negru și dansa cu o grație înnăscută, pe care și bunicii ei i-ar fi venit greu s-o critice.

Încercînd să-l observe cu o oarecare detașare, Celie constată că-i putea distinge rîsul din zgomotul făcut de invitați și orchestră laolaltă. Își puse paharul pe masă și se atenționează în gînd că trebuia să aibă grijă de oaspeți.

Se plimbă printre ei ascultînd relatări plictisitoare despre copii și nepoți, mulțumi surîzînd pentru complimentele privind decorarea încăperii, dansă și participă la conversații ușoare. Și, în tot acest timp, un radar interior o informa unde se afla Mark, îi spunea exact cînd se uita la ea peste marea de lume și-i zîmbea sau o chinuia cînd el dansa cu femeile ce-l linguseau im-

presionate de uniformă.

De drept, ar fi trebuit să pară deplasat în acel cadru, să se simtă nelalocul lui, străin de stilul în care trăia ea. Totuși, se potrivea perfect. Cam atît se putea spune despre teoriile bunicii ei asupra codului genetic.

La ora unsprezece fix, bunica ei conduse invitații în sufragerie. Celie localizează insemnul din porțelan al locului ei la masa principală, iar pe cel al lui Charlie, la dreapta ei. Un nou tacîm fusese străcurat în stînga ei, avînd numele lui Mark scris în grabă pe un ecuson din pergamentul folosit ca expedient. Cum Charlie își găsise un însoțitor, el și Mark ar fi trebuit surghiuniți la una dintre mesele pentru invitați. Nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva mătușa Louise își încerca mîna la pețit, însă se dojeni imediat pentru vina de a fi atît de suspicioasă.

– M-am gîndit eu că vom reedita vremurile trecute, îi spuse Charlie. Ar trebui să ne întîlnim o dată să cinăm împreună. O să-mi pun secretara să te sune și să aranjeze ceva.

Mark o scuti să refuze.

– Charlie spune că vă cunoașteți de cînd aveți șase ani, zise el ținîndu-i scaunul ca să se așeze la masă.

„Oare cît de multe i-a spus Charlie? Pînă ce avea să știe sigur, se hotărî să-i ofere un minimum de informații:

Marylee Anderson

– Am fost vecini.

Charlie nu-i observă reținerea.

– Am făcut de toate împreună, nu-i așa, Celie? Școala elementară, colegiul, chiar și Facultatea de drept.

– Apoi, am pornit pe drumuri separate, preciză ea, hotărîtă să încheie discuția înainte ca el să poată da amănunte. El a intrat în politică, iar eu m-am alăturat personalului de la Centrul de Reabilitare.

– Un loc atît de deprimant, se pronunță Charlie ridicîndu-și paharul cu vin, gustînd și manifestîndu-și încuviințarea printr-o înclinare a capului. Nu-mi vine să cred că încă lucrezi acolo și, în plus, ca voluntară. Pentru numele lui Dumnezeu, cînd ai de gînd să-ți iei o slujbă serioasă?

– Cînd Centrului i se vor aloca fonduri ca să-și poată permite să angajeze un avocat, răspuse ea pe un ton plat, întorcîndu-se spre Mark. Charlie crede că toată lumea ar trebui să se afirme prin forțe proprii.

– Comandorul a crescut la o fermă agricolă, în Vest, interveni Charlie. Sînt sigur că știe valoarea hărniciei.

După ce-și goli paharul din cîteva înghițituri, îi făcu semn chelnerului să i-l umple din nou și schimbă subiectul:

– Caut un nou agent de publicitate, Celie. De ce nu te-ai alătura personalului meu?

„Agent de publicitate?” Acum nu se mai mira cum

Iubirea are cuvîntul

de o convinsese pe bunica ei să-i dea un loc la masa principală, deși faptul n-ar fi trebuit s-o surprindă. Tot ce făcea Charlie era spre propriul lui interes. Cum el aștepta un răspuns, Celie clătină din cap.

– Știi bine că nu mă interesează politica.

– Consider-o ca pe o favoare pentru un vechi prieten, insistă el. Mai gîndește-te cîteva zile și dă-mi un telefon.

– N-am nevoie de timp de gîndire, Charlie. Răspunsul este nu.

Înainte ca el să mai poată aduce și alte argumente, schimbă repede subiectul:

– Am înțeles că tu și comandorul ați lucrat împreună.

Charlie încuviință:

– „Furtuna Deșertului.” El voia să se afle în mijocul acțiunii, însă superiorii l-au instalat la un birou, la Pentagon. Asta l-a supărat atît de tare, că...

– Nu mă face să par un instigator la război.

Deși Mark zîmbea, tonul lui era rece.

– Pe teren este preferabil să folosești ofițeri cu experiență de luptă.

Celie își dădu seama că amîndoi aveau încă multe de spus și, înainte ca starea lor de spirit să se încingă, îi întrerupse orientînd conversația spre subiecte mai puțin primejdioase. Așa încît discutară despre mașini, la salata de măcriș, despre sporturi în timp ce mînceau sulfeul de somon și despre filme pe cînd se delectau

cu tort Șacher de ciocolată cu zmeură importat din Austria.

Pe tot parcursul mesei, Celie se prefăcu a nu da atenție faptului că simțurile ei o luaă razna de fiecare dată cînd se uita la Mark. Deși eticheta dicta să-și împartă atenția în mod egal între comeseii aflați în dreapta și-n stînga ei, ori de cîte ori îl privea pe Charlie, se gîndea la Mark.

După ce fură strînse farfuriile pentru desert, bunica păși pe podiumul aflat în capătul mesei principale. Murmurul din încăpere încetă imediat. Făcînd economie de cuvinte, le ură bun-venit invitaților, apoi îi făcu semn lui Celie să vină la microfon. Aceasta învățase de la bunica ei că un minimum de cuvinte bine alese atrăgea mai mult atenția decît un discurs plictisitor.

– Țelul acestui bal este strîngerea unor fonduri pentru copiii mai puțin norocoși din Boston. Dați-mi voie să vă arăt unde vor merge dolarii dumneavoastră.

Ceru să fie micșorate luminile din tavan și începu proiectarea unei succesiuni de diapozitive realizate după ideile ei. Renunțînd la vechiul obicei de a înfățișa copii viguroși aflați în creșe sau pe terenurile de joacă, însoțise un fotograf în cele mai sordide colțuri ale orașului, căutînd imagini obsedante pe care, altfel, cei aflați în încăpere nu le-ar fi văzut niciodată.

Proiectă diapozitive în ritm susținut pentru a menține starea de șoc la cote maxime. Un nou-născut plîngînd pe arcurile ruginite ale unei somiere stricate. Un

Iubirea are cuvîntul

copilaș ce de-abia începuse să umble, legănînd de coadă un șobolan mort. O fată de cel mult doisprezece ani, cu abdomenul umflat de sarcină.

Cînd luminile se aprinseră din nou, Celie studie chipurile oripilate din fața ei.

– Acești copii reprezintă viitorul nostru. Vă rog să fiți generoși.

Ovațiile oaspeților ridicați în picioare o însoțiră pe drumul pînă la locul ei. Înainte de a se așeza, le zîmbi tuturor mulțumită să-i vadă completînd formularele de intenție distribuite de mama ei și de mătușa Louise.

– La urma urmei, tu nu-ți prea pierzi vremea de pomană, nu-i așa? murmură Mark. Nu-i de mirare că Charlie vrea să te alături comitetului campaniei lui electorale. Ai putea ferma publicul, determinîndu-l să-ți voteze toate propunerile.

Bucurîndu-se de noul respect oglindit în ochii lui, se atenționează că, de fapt, dorea ca el să și-o amintească așa cum o cunoscuse în timpul croazierei – în chip de femeie fatală, lipsită de griji și de un scop în viață. Exact așa cum o vedea Charlie: ca pe o femeie plictisită din înalta societate, ce-și omora timpul la Centrul de Reabilitare.

Să întinse după pahar, însă, în loc să bea, își plimbă degetul de-a lungul buzei acestuia, absorbînd prin toți porii admirația vădită a lui Mark.

– Există lucruri pentru care merită să lupti, domnule comandor, rosti ea încet.

Marylee Anderson

– Știu, veni răspunsul.

Simțindu-se amețită de zîmbetul lui cald, Celie încercă să-i dea o replică inteligentă care să-i distragă atenția de la roșeața ce-i invadea obrajii. „Termină cu narcisismul ăsta“, se dojeni ea, știind că el s-ar fi putut referi la oricare dintr-o sută de alte lucruri în locul ei.

Charlie o apucă strîns de mîna liberă.

– Splendid, Celie, pur și simplu, splendid!

Cuvintele lui se auziră neclar. Celie observă că sticla de șampanie lăsată pe masă de chelner ceva mai devreme se golise.

– Ce-ar fi să vii la Washington cu mine? spuse acesta mult prea tare, atrăgînd atenția unor persoane de la mesele învecinate. Am niște idei grozave...

– În momentul de față, aș prefera să te ocupi de donația ta.

Celie făcu semn unui chelner ce ducea o cafetieră și, înainte de a pleca de la masă, se asigură ca lui Charlie să-i fie umplută ceașca. La ușa sufrageriei, se alătură bunicii ei pentru a mulțumi personal fiecărui invitat ce completase un formular de donație.

Charlie, care încheia șirul, făcu o grimasă întinzîndu-i formularul lui.

– Comandorul m-a convins să-mi dublez donația, mîrîi el amuzat. O să-l angajez pe durata campaniei la conducerea comitetului de strîngere a fondurilor. Ce părere ai, comandore?

Cînd se întoarse să se uite la Mark, se clătină,

Iubirea are cuvântul

Însă acesta îl sprijini repede.

– Nu mă interesează, Charlie. Am gustat și eu din politică, lucrând cu tine în comitetul acela, și nu mergea bine deloc. Prea multă hîrțogăraie ca să comanzi fie și un simplu pix.

Katherine îl luă de braț pe Charlie și-l conduse spre hol.

– Hai să evadăm în bucătărie la o ceașcă de cafea, îi propuse ea. În seara asta n-am avut deloc ocazia să stau de vorbă cu tine.

– Charlie a avut o zi foarte grea, zise Celie de ochii lumii, în caz că ar fi fost auziți de oaspeți zăbovind prin apropiere.

Era absolut convinsă că bunica ei nu se lăsase prostită și știa că, odată ce ținta asta dispărea, avea să-și caute imediat alta. Pe moment, Mark părea cea mai plauzibilă victimă.

Acordurile valsului *Dunărea albastră* plutiră pînă la ei venind dinspre sala de bal. Văzînd în asta o ocazie perfectă pentru a-l salva din postura de pradă a bunicii, Celie se întoarse spre el.

– Dansați, domnule comandor?

– Poate îmi veți face altă dată această onoare, murmură Mark uluind-o complet. Am promis dansul unei doamne care mi-a trezit curiozitatea.

Cealaltă geamănă Stewart, desigur. Celie se simți cuprinsă de gelozie. Nu c-ar fi privit-o dacă el dorea să flirteze cu fiecare blondă atrăgătoare din încăpere. La

urma urmelor, toate cele cinci logodnice ale lui de mai înainte fuseseră blonde. I se păruse distractiv când el îi povestise acest lucru în prima seară a croazierei, însă, acum, gîndul o făcu să i se strîngă inima.

– Cred că am terminat treaba, Cecilia, îi spuse bunica apucînd-o strîns de braț și indicîndu-i că era gata să se întoarcă la invitați.

Escortînd-o în sala de bal, Celie se opri la o masă cu gustări. Ca gazdă, nu putea refuza invitațiile la dans și, totuși, de fiecare dată când pășea pe ring, atenția îi era monopolizată nu de partenerul ei, ci de Mark. Poate că, dacă se prefăcea că este ocupată, invitații de sex masculin o vor ignora și își vor găsi parteneri mai interesați de persoana lor.

După ce-i duse bunicii un pahar cu sherry, Celie alege o prăjitură cu ciocolată de pe un platou de argint și începu s-o ronțăie în timp ce privirea îi rătăcea prin sala de bal. Aproape că se înecă observîndu-l pe Mark învîrtind-o pe mătușa ei pe ringul de dans.

Bunica observase și ea.

– Bătrînă și proastă, mormăi ea. O să facă un atac de cord. Unde e mama ta acum, când am nevoie de ea? se răsti ea îndepărtîndu-se și bîcănind cu bastonul în parchetul sălii.

Reprimîndu-și impulsul de a se apropia de spațiul rezervat dansatorilor, Celie rămase pe loc, încercînd să citească după mișcarea buzelor ce spunea mătușa ei.

Iubirea are cuvîntul

Orice ar fi fost, Louise conversa de una singură, în timp ce Mark asculta foarte concentrat.

Bunica se întoarse în cîteva minute, obligînd-o să-și ia privirea de la Mark.

– Katherine l-a dus pe congressman la etaj, într-una dintre camerele de oaspeți ca să doarmă pînă o scoate whisky-ul din el, zise ea rezemîndu-și ambele mîini pe baston și urmărindu-și sora care valsa. Trimite-l pe marinarul ăla acasă cînd se termină dansul! îi ordonă ea în cele din urmă. N-am de gînd să-mi transform casa într-un hotel de la marginea drumului. O să-i spun lui Patrick să pregătească mașina.

Celie gemu în sinea ei, știind că șoferul va raporta, fără îndoială, că-l lăsase pe Mark la ea acasă. Spera ca Mark să fi venit cu mașina ei. În felul acesta, putea pleca fără însoțitor.

– E tîrziu, nu-l mai deranja pe Patrick. Mă îngrijesc eu de asta, bunico, o liniști ea conducînd-o spre un grup de matroane pline de bijuterii.

Înainte de a se urni din loc, bunica aruncă o ultimă privire nimicitoare spre ringul de dans.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce-or fi găsit de discutat?

Îndreptînd un vraf de șervete cu monogramă, Celie se întrebă același lucru. Spera că Louise își evoca zilele din adolescență cînd fugise de acasă cu un pilot de mîna a doua. Cînd era înboldită, putea vorbi ore în șir cu oricine despre orice subiect.

Marylee Anderson

I se păru că trecuseră secole pînă cînd se sfîrși dansul. Atunci cînd Mark o escortă pe Louise spre masa cu răcoritoare, Celie încercă să-și concentreze atenția asupra invitaților, însă eșuă lamentabil.

Cu ochi strălucitori, mătușa își răcori fața îmbujorată, făcîndu-și vînt cu un șervet înainte de a accepta paharul cu puncte oferit de nepoata ei.

– Mulțumesc, draga mea, spuse ea.

– Cu plăcere. Acum te rog să mă scuzi, dar domnul comandor și cu mine trebuie să...

– Tocmai discutam despre tine, zise Louise luînd o înghițitură de puncte.

Anticipînd tot ce putea fi mai rău, Celie își îndreptă umerii, strînse din dinți și surîse.

– Adevărat?

– Mătușa ta a menționat că ziua ta de naștere e la două zile după Crăciun, spuse Mark. Nu știe ce cadou să-ți cumpere.

Încercînd să nu ofteze de ușurare, Celie umplu iar paharul golit al mătușii sale.

– Nu trebuie să-mi dai nimic.

– Am sugerat ceva pentru lada ta de zestre, continuă Mark.

Sclipirile din ochii lui o avertizară pe Celie că era cazul să pună capăt conversației.

– Nu am ladă de zestre. Domnule comandor Edwards, trebuie să vorbesc cu...

Louise o luă de mînă.

Iubirea are cuvîntul

– E o idee minunată, nu-i așa? Cufărul străbunicii tale se mai află încă în pod. Cred că e negru, din lemn de nuc sculptat manual. L-am putea recondiționa. Nu poți ști niciodată cînd se ivește bărbatul potrivit, nu-i așa?

Celie refuză să-l privească pe Mark în ochi.

– Mătușă Louise, nu-mi trebuie...

– Discutăm mai tîrziu, draga mea, rosti Louise bătînd-o ușor pe braț. Domnul comandor spunea că i-ai promis dansul ăsta.

La protestele lui Celie, Mark își înălță sprîncenele.

– Doar nu te gîndești să nu-ți ții nici promisiunea asta, domnișoară Cecilia?

– N-am făcut nici o altă promisiune, domnule comandor, îi reaminti Celie. În plus, e aproape miezul nopții.

– Ți-e teamă că trăsura mea se va transforma într-un dovieac?

De dragul mătușii ei, Celie izbucni în rîs.

– Domnule comandor, balul ia sfîrșit în mod oficial la miezul nopții, sublinie ea, făcînd tot ce-i stătea în puteri să nu menționeze că unii invitați zăboveau pînă în zori. În caz că n-ai observat, Charlie este...

– Beat? interveni Mark cînd ea ezită căutînd un cuvînt cît de cît acceptabil.

– Indispus. Își va petrece noaptea într-una din camerele de la etaj.

Celie zîmbi apoi, în chip de scuză, către mătușa ei

Marylee Anderson

și-i spuse hotărâtă:

– Iartă-ne, Louise. Îl voi conduce pe domnul comandor la mașină.

Începu să respire ceva mai relaxată când acesta își luă rămas-bun de la mătușa ei și îi oferî brațul în loc de obiectiile la care se așteptase.

– Ți-ai lăsat mantaua la garderobă cînd ai venit? Îl întrebă ea cînd ieșiră din sala de bal.

– Mantaua mea e aici. Mașina ta nu este. Am lăsat-o la tine acasă și am condus-o pe a lui Charlie. Dar nu e nici o problemă, o să iau un taxi.

Celie îl îndrumă spre cel mai apropiat telefon, cel din holul principal. Trecînd pe lîngă impresionanta scară interioară, Mark o privi și se opri să admire portretele cu rame poleite ale strămoșilor familiei, aliniate pe peretii holului de la intrare.

– Reședința asta face de ocară unele clădiri văzute în Europa, rosti el. Oricum, cu ce s-au ocupat strămoșii tăi?

Înainte de a-i răspunde, Celie răsfoi cartea de telefon și găsi numărul unei companii de taximetre.

– Au stocat arme înainte de începerea revoluției americane și bumbac înaintea războiului civil. Bunica a șocat întregul Wall Street investind masiv în calculatoare încă de pe vremea cînd erau considerate niște simple jucării.

– Mătușa Louise este o adevărată doamnă, spuse el după ce chemă un taxi prin telefon. Spunea că a

Iubirea are cuvîntul

zburat de atîtea ori cu biplanoarele, că le-a pierdut şirul.

Dacă Louise îşi depănase în detaliu aventurile din adolescenţă, atunci nu mai avusese timp să vorbească şi despre altceva. Gîndul o făcu pe Celie să respire mai uşor.

Cînd îşi dădu seama că ea intenţiona să-l conducă pînă afară, Mark clătină din cap.

– Oricît de frumoasă ar fi rochia, nu te acoperă suficient ca să poată fi purtată în exterior. Sînt sigur că taxiul va sosi imediat.

Dar, în afară de faptul că avea nevoie de o gură de aer proaspăt ca să-şi vină în fire, Celie voia să vadă cu ochii ei taxiul îndepărtîndu-se. Pînă ce nu-l ştia plecat, nu le putea acorda oaspeţilor atenţia pe care o meritau.

Îi respinse nepăsătoare protestele, apoi imediat ce păşi din hol în noaptea geroasă îşi dori să n-o fi făcut. Văzîndu-l că-şi scoate mantaua şi i-o pune pe umeri, încercă un firav protest, însă dinţii îi clănţăneau mult prea tare.

Mark îi încheie nasturele de sus, apoi îşi lăsă mîna de-a lungul gîtului ei, în încercarea de a-i îmblîndi şuviţele de păr ce fluturau în vînt.

– Acesta e genul de iarnă care-mi place, spuse el şi cuvintele trimiteau norişori transparenţi de abur în aerul rece. Priveşte cerul!

Norii ameninţători dispăruseră, lăsînd în urma lor

un cer limpede, strălucind de stele.

– E minunat! șopti ea, deși singurul lucru la care se putea gândi era respirația lui ce-i încălzea tâmpla.

Își dădu seama că voia s-o sărute. Și ea ar fi vrut să fie sărutată pînă ce ar fi amețit și ar fi renunțat să gîndească, lăsîndu-se ghidată doar de simțuri și de sentimente, așa cum fusese pe vapor.

Gîndul o trezi la realitate. Îclinîndu-și capul ca să-și elibereze părul din mîna lui, mări distanța dintre ei.

– Poți aștepta taxiul la poarta principală. Noapte bună.

Se întoarse mult prea repede, alunecînd cu tocurile ascuțite pe o porțiune de gheață de pe aleea pavată cu cărămizi.

Mark o prinse.

– Ia-o mai încet pînă nu-ți rupi gîtul.

– Am supraviețuit de una singură la treizeci de ierni bostoniene, îi aminti ea, deși nu se mai depărtă.

– Da, dar nu ești încă imună, zise el strecurîndu-și mîinile sub manta ca să-i încălzească brațele. Tremuri toată. Întoarce-te în casă.

O propunere absolut rațională. Știa că venise timpul să plece, să-și scoată haina și să i-o înapoieze, dar se trezi că nu putea face altceva decît să spere ca momentul să dureze la nesfîrșit.

– Mă simt perfect, șopti ea.

Numai că nu era cîtuși de puțin așa. Prefera să fie

Iubirea are cuvîntul

singură cu Mark decît să se întoarcă într-o încăpere plină de oameni pe care de-abia îi cunoștea. Cînd el își trecu degetele mari peste umerii ei, își auzi propria respirație accelerîndu-i-se.

Buzele lui îi atinseră tîmpla, încălzindu-i pielea.

– Vino acasă cu mine.

Celie simți o vrajă la fel de imensă ca pe vapor, îndemnînd-o să-și negligeze obligațiile și să pornească în fugă spre viitor, savurînd, anticipînd, încrezîndu-se în soarta ce avea să-i îplinească năzuințele.

Știa însă că a doua zi s-ar trezi îngrozită de a fi făcut o greșeală. Încă nu-și revenise după ultima. Privi spre chipul lui umbrit de întunericul aproape complet.

– Nu pot.

– Așa e, rosti el.

Inspiră adînc, expiră și își băgă mîinile în buzunare.

– Nu-ți pot oferi cît ți-ar putea da Charlie.

Lui Celie îi veni să rîdă auzind resentimentul ce răzbătea din vorbele lui.

– Charlie nu-mi poate oferi nimic. A încetat să mai încerce cu ani în urmă.

– Mi-a spus că ați fost logodiți.

Ar fi trebuit să-și dea seama că Charlie se va împăuna cu fleacul acela, fiindcă mai mult de atît nici nu valorase.

– Așa e. Mamele noastre ne-au împins unul spre celălalt cînd aveam optsprezece ani.

Marylee Anderson

– Ce s-a întâmplat?

După ce emoția inițială pălise, își dăduse seama că măritișul însemna ca ea și Charlie să-și petreacă alături următorii cincizeci de ani. Găsise această perspectivă de-a dreptul deprimantă.

– Bunica a insistat că eram prea tânără ca să știu ce vreau.

– Binecuvîntată să-i fie inima ei mică și împietrită, murmură Mark.

Celie simți că tensiunea ce-l stăpînise în ultimele clipe începea să dispară. Mark îi atinse obrazul, apoi își trecu ușor degetele prin părul ei.

– Acum ești destul de mare. Ce anume vrei?

Voia să facă să dispară distanța dintre ei și să se piardă în căldura lui, să-l lase să instaureze haosul în locul bunului ei simț ce părea oricum să-și piardă din importanță. Nu mai avusese niciodată un sentiment atît de tulburător de vulnerabilitate.

– Sînt destul de mare ca să știu că există o diferență între ceea ce doresc și ce anume le trebuie oamenilor.

Mark făcu semn cu mîna spre taxiul ce trăgea în fața masivei porți de fier.

– Uneori este același lucru.

– Foarte rar. Se face tîrziu.

Aluzia era mai mult pentru ea, fiindcă el nu făcu nici o mișcare să se apropie de taxi.

– Aproape miezul nopții, rosti el trasîndu-i conturul

buzei de sus cu degetul. Ora magică.

Celie nu se putea mișca și, pe moment, nu reuși nici să respire. Înclinându-și capul, Mark îi atinse buzele cu ale lui, trimițându-i un fior de plăcere prin tot corpul. Oricât ar fi fost de primejdios, ea voia mai mult. Sau avea nevoie de mai mult. Pentru moment, nu putea face nici o deosebire.

Nici nu mai putea îndura să se simtă așa: dezorientată, amețită și mai mult decât dornică să plonjeze în necunoscut. Cel mai mult își dorea să-și închidă ochii și să-și asculte inima. Ideea o speria; încrederea în instinctul primar fusese cea care îi adusese necazuri de la bun început.

În afară de asta, nu-și dorea cîtuși de puțin să devină logodnica lui numărul șase, rămînînd să plîngă și să-l dorească mult timp după ce el va fi plecat. N-ar avea importanță cine ar declara că s-a săturat.

Cîndva, în timp, pasiunea va păli fiind înlocuită de un gol pe care nici unul din ei nu-l va putea umple. Nu era într-atît de naivă, încît să creadă că niște amintiri fericite vor putea potoli durerea.

Oțelindu-și sufletul, desfăcu mantaua și și-o luă de pe umeri.

– Noapte bună, Mark, spuse ea întinzîndu-i-o. Trebuie să mă întorc la oaspeții mei.

El lăsa haina să cadă și îi cuprinse umerii în palme.

– la asta înăuntru cu tine.

Marylee Anderson

Cu gura de-abia atingându-i-o pe a ei, îi dădu o sărutare ușoară ca un fulg. Limba lui îi trecu ușor peste buze, ademenindu-le să se întredeschidă.

„Mișcă-te!” o avertiză mintea ei. De mișcat, se mișcă, însă lipindu-se de el, întredeschizându-și buzele și invitându-l să adâncească sărutul. Ascunsă de umbră, se strînse lângă căldura ocrotitoare, savurându-i în tihnă gustul și atingerea, și tremurînd, de data asta nu din cauza frigului, ci a nevoii ce-i spirala neconținut din cap pînă în vîrfurile degetelor de la picioare.

Mark se retrase primul, mîinile lui zăbovind să-i netezească părul ciufulit.

– Nu vreau să rămîn mai mult decît mi-a fost îngăduit, șopti el răgușit, culegîndu-și haina de pe jos și pornind spre taxiul ce aștepta, înainte ca ea să mai poată spune ceva.

Capitolul 5

Tot drumul pînă acasă, Mark se admonestă în sine cu severitate. Ce şiretlic prostesc să se invite nechemat la cel mai rafinat bal din oraş. Mai mult, sperase la fel de prosteşte că, dacă o va săruta pe Celie pînă cînd ea nu avea să mai ştie de sine, va putea să-i schimbe hotărîrea.

Slabă consolare că ea nu părea deloc interesată de Charlie. Văzuse cu ochii lui în seara asta cel puţin o duzină de bărbaţi mai bogaţi şi mai influenţi decît Charlie, magnaţi ai unor corporaţii, moştenitori ai unor nume şi averi considerabile, dansînd cu ea.

Ajuns acasă, la Celie, rămase în salon. Deşi era singur, încă îi mai putea simţi gustul şi parfumul, încă îi mai auzea glasul. Cu o singură sărutare se duseseră toate intenţiile lui de a se ţine la distanţă pînă cînd avea să-i dovedească faptul că erau mînaţi unul către altul de ceva mult mai profund decît hormonii. Probabil că pierduse şi bruma de teren cîştigat pînă atunci.

Marylee Anderson

Totuși, ea îi răspunsese la sărut.

Scînteia exista, așteptînd să fie transformată în vîlvătaie. Își aparțineau unul altuia, nevoia unuia de celălalt mergea mai departe de pasiune. Pe vapor, înțelesese că soarta îi fusese pecetluită chiar din prima clipă în care o văzuse. Acum, trebuia să-și domolească nerăbdarea, să se retragă și să o lase să-și dea seama că faptul descoperit de el nu era o decizie pe care vreunul din ei s-o ia în mod conștient. La urma urmelor, soarta decretase că erau hărăziți unul altuia.

Desigur, el avea un avantaj. Bunica lui îi ținuse teorii despre predestinare încă de cînd era în leagăn, spunîndu-i că va ști mai presus de orice îndoială cînd îi va apărea în cale femeia vieții lui. De cîteva ori, confundase cîte o izbucnire de pasiune cu acel semn incontestabil, doar ca să constate că simpla atracție se stingea repede.

Nu și de data asta. Soarta i-o trimisese pe Celie drept în brațe; era de datoria lui s-o rețină acolo.

În noaptea asta trebuia să pună lucrurile la punct. În momentul în care Celie va intra în casă, îi va mărturisi că a primit telegrama. Îi vor analiza toate temerile împreună, îndepărtîndu-le pe rînd, una cîte una, pînă ce ea va fi gata să-și accepte soarta.

Făcuse cîrcei la picioare.

Mark se întinse și, cînd tălpile lui loviră capătul canapelei, își dădu seama că nu se afla în pat. Se

Iubirea are cuvîntul

ridică în capul oaselor, masîndu-și gîtul înțepenit și întrebîndu-se ce anume l-a trezit.

Luminată de strălucirea ecranului televizorului, Celie stătea în capătul opus al încăperii, ascultînd mesajele de pe robotul telefonului.

Privindu-și ceasul, văzu că era patru dimineața. Cum dormise adînc, după cum îi stătea în fire, n-o auzise intrînd.

Își întinse brațele deasupra capului urmărind-o cum forma un număr, apoi îi ascultă scuzele liniștitoare adresate interlocutorului pe care-l trezise. „Nu e politicos să tragi cu urechea”, își aminti el și își făcu de lucru căutîndu-și pantofii.

Brusca mînie ce răzbătu din vorbele ei îl făcu să-și ridice privirea. Vocea ei era încă liniștită și sigură, dar n-ai fi putut trece cu vederea supărarea de dincolo de ea. I-ar fi plăcut să fi fost el la celălalt capăt al firului. Cu toate acestea, nu putea să nu invidieze persoana care o provocase. Aparent, era dispusă să lupte pînă la capăt pentru ceva anume. Își dori să fi fost acel ceva.

După ce puse receptorul în furcă, Celie își luă geanta și traversă jumătate din încăpere înainte de a-l observa c-o privește. Îi zîmbi distrată.

– Iartă-mă că te-am trezit. Unde sînt cheile de la mașină?

El le luă de pe măsuta de cafea, apoi se încruntă și își privi din nou ceasul.

Marylee Anderson

– Vrei să pleci acum?

– La Urgență se află un copil bătut și sînt de gardă în noaptea asta.

Cînd el se ridică și își luă în grabă haină așezată pe un fotoliu din apropiere, ea clătină din cap.

– Mark, n-ai nici un motiv să vii și tu.

– Există o groază de motive, primul dintre ele fiind că n-am să reușesc să mai adorm, în timp ce tu hoinărești pe străzile Boston-ului la patru dimineața.

Deși Celie lucră extrem de eficient completînd o mulțime de formulare, reuși doar după ivirea zorilor să încredințeze copilul de doi ani în custodia unui părinte adoptiv.

După ce ieșiră din spital, în timp ce părăsea parcare a brăzdată de urme de roți, Mark o privi. De cînd părăsiseră secția de urgențe, nu mai scosese nici un cuvînt, ci îi dăduse doar cheile de la mașină și se așezase pe locul pasagerului din față. Își ținea ochii închiși, însă Mark își putea da seama după respirația ei neregulată că nu dormea.

Își imaginase că devenise imună la astfel de orori inerente muncii pe care o făcea, însă ea părea zguduită și era palidă.

– Presupun că nu faci asta prea des, spuse el.

Ea nu-i răspunse cîteva momente. Cînd o făcu, vocea îi tremura:

– Nu te poți obișnui cu așa ceva, în caz că asta.

Iubirea are cuvîntul

întrebi. Am crezut că, pe măsură ce voi lucra, voi deveni mai puțin sensibilă. De fapt, într-un fel, cred că am și devenit. Prima oară cînd am avut de-a face cu un copil bătut, am petrecut jumătate din timp plîngînd la toaletă.

În lumina scăzută ce venea de la lămpile de pe stradă, el îi studie ținuta rigidă.

– Probabil că, după aceea, te-ai simțit mai bine.

– Nu m-a ajutat cu nimic.

Simțind îngrozită lacrimile ce-i ardeau pleoapele pe dinăuntru, Celie se întoarse să privească afară prin geamul lateral. Nu mai plînsese în public de la funeraliile tatălui ei; bunica ei, pur și simplu, nu permitea acest lucru. Acum, nu se mai putea reține. Își șterse lacrimile la fel de repede pe cît îi curgeau pe obraji, pînă cînd i se udară mîinile. Lăsînd părul să-i acopere fața ca o perdea, scotoci în geantă după un șervețel.

Mașina se opri. Un semafor, presupuse ea, însă auzi cu surprindere că Mark întrerupse contactul. Nu merseseră destul de mult ca să fi ajuns acasă, dar n-avea destulă încredere în vocea ei ca să întrebe, unde sînt.

Îl simți îndepărtîndu-i părul de pe față. Încercă să se răsucească iar spre geam, însă el o prinse de bărbie, forțînd-o să se uite la el.

– E foarte normal să plîngi, zise el.

– Nu. În familia mea nu este, răspunse ea nereușind să-și înăbușe suspinele.

Marylee Anderson

Murmurînd ceva neplăcut despre familia ei, Mark o trase spre el pînă cînd Celie ajunse să i se reazeme de piept. Cînd încercă să se îndepărteze, o înconjură cu brațele, mîngîindu-i părul și murmurînd vorbe încurajatoare pînă cînd o făcu să se relaxeze.

Nu mai știa de cît timp plîngea; doar că, atunci cînd se va opri, se va simți umilită. Dar cînd el porni motorul, se trezi că e prea epuizată ca să mai încerce vreun sentiment oarecare și prea slăbită ca să se mai tîrască înapoi, pe locul ei.

Încă ținînd-o lîngă el, Mark trase frîna de mînă și manipulă schimbătorul de viteze.

– Vrei să ne oprim undeva să luăm micul dejun?

– Nu mi-e foame.

Și nici nu era pregătită să înfrunte lumea cu ochii înroșiți și trăgîndu-și nasul.

– Iartă-mă că mi-am pierdut cumpătul, adăugă ea.

Brațul lui se încordă.

– Încetează să te porți de parcă ai fi plîns din cauza unei unghii rupte.

– Pur și simplu nu pare drept. Fetița aceea mică ar trebui să se trezească săptămîna asta în fața unei grămezi de cadouri de Crăciun și nu cu o mulțime de vînatăi și contuzii.

Pescui un alt șervețel din geantă și-și suflă nasul.

– Eu nu plîng niciodată, mai spuse ea.

– Dar ce anume faci?

– Lucrez cu o asistentă socială să-i găsim părinți

Iubirea are cuvîntul

adoptivi, strîng documentele certificînd dovezile de violență și alte dovezi ca să obțin un mandat de arestare...

– Nu asta voiam să știu. Ce faci în loc să plîngi?

– Fac și mai multe eforturi.

Celie inspiră adînc ca să poată vorbi cu o voce sigură și clară:

– Mă zbat să obțin și mai multe surse de finanțare, statale sau federale, pentru centrele de sprijinire a familiei. Centrul nostru este finanțat de mai multe corporații din regiune.

– Voiam să știu ce faci pentru tine.

– N-am nevoie de nimic pentru mine, spuse ea iritată la gîndul că el putea crede așa ceva.

– Nu poți rezolva toate problemele orașului și n-ai să reușești decît să te epuizezi încercînd.

– Asta-i ceea ce vreau să fac.

Mark opri mașina la un semafor.

– Nu știu ce să zic. Cred că în viața ta există un gol pe care încerci să-l umpli cu ceva care merită osteneala. În momentul de față, tot ce ai este slujba ta. Poate că ai nevoie să echilibrezi ocupația asta și cu alte interese.

Lui Celie nu-i conveni să audă de la el ceea ce Shannon și Vêra îi spuneau de ani de zile.

– Cu tine, presupun că vrei să spui.

– De ce nu?

Cînd ea își întoarse capul ca să-i răspundă, el o

Marylee Anderson

sărută prinzîndu-i capul în palme și ștergînd cu degetele mari urmele de lacrimi de pe obraji ei.

În spatele lor, se auzi claxonul unei mașini.

➤ Cînd îi dădu drumul, Celie se retrase pe scaunul ei. Oricît se strădui, pe drumul rămas pînă acasă nu-și putu șterge din gînd senzația buzelor lui pe ale ei, promițătoare, posesive, dulci și, pe moment, umplînd vidul din viața ei.

Cînd coborî în salon, Celie îl găsi pe Mark întins pe canapea.

Acesta își ridică privirea din ziarul *Sunday*, ale cărui foi zăceau răspîndite pîmprejur, și zîmbi.

– Ai dormit destul?

Celie încuviință. Trecuseră ani de cînd nu mai dormise pînă la prînz. Dar, totodată, trecuseră ani de cînd nu mai ajunsese acasă atît de obosită, încît de-abia putuse urca treptele.

În schimb, el nu părea cîtuși de puțin istovit. Proaspăt ras, cu ochi strălucitori și plin de energie, arăta așa cum îl văzuse prima oară pe punte, așteptînd să apară zorile aurii ale Caraibelor.

– Ce-o să facem astăzi? o întrebă el întrerupînd firul amintirii și parcă transmițîndu-i că zilele acelea trecuseră.

– Am de lucru.

– E duminică.

Era adevărat, însă Celie avea impresia că, dacă ar

Iubirea are cuvîntul

aduce la normal rutina zilnică, atunci și restul vieții ei ar urma-o.

- Întotdeauna, duminica îmi aduc lucrările la zi.
- Și în ce zi nu faci nimic?
- Să pierd vremea?

Se simți oripilată de idee, iar anii de disciplină inoculată de bunica ei își spuseră cuvîntul.

- Mereu e ceva de făcut, completează ea.
- Perfect, rosti el luînd paginile de umor și rezemîndu-se din nou de perne. Speram să mă ajuți să-mi termin cumpărăturile de Crăciun, dar, dacă ai de gînd să-ți strici duminica stînd închisă în casă, voi face și eu același lucru.

Trase apoi draperiile ce acopereau bovindoul și Celie văzu zăpada scînteind sub razele soarelui aflat la zenit. „Este o zi de iarnă perfectă pentru plimbare”, realizează ea simțînd cum i se clatină toate bunele intenții.

- Doar cîteva ore, o îmbie el. Ajută-mă să cumpăr cîteva lucruri de Crăciun. Nu cine știe ce, doar cîteva ornamente și, poate, un șir de beculețe. Am avut cîteva pe submarin, care clipeau în ritmul unor colinde electronice.

Celie încercă să nu facă o grimasă la gîndul unui microcip intonînd *Noapte sfîntă*.

- Cam jalnic, ai perfectă dreptate. M-am uitat prin compact-discurile tale și n-am găsit colinde de Crăciun. O să luăm astăzi cîteva.
- Nu-mi trebuie nici unul. Și nici ornamente.

Marylee Anderson

Nu voia nimic de la el, nu dorea să intre nici măcar temporar în viața ei. Despărțirile din trecut fuseseră mai puțin dureroase, fiindcă nu lăsase pe nimeni să-i invadeze universul ei intim.

– Shannon se duce în fiecare an la Nassau și eu îmi petrec ziua de Crăciun împreună cu familia.

Își făcu de lucru adunînd paginile ziarului. Mark o apucă de mîini și o așteptă să-l privească înainte de a vorbi:

– Crăciunul este o perioadă, nu o zi. Tehnic vorbind, Crăciunul are douăsprezece zile și majoritatea oamenilor le petrec cu familiile lor. N-are importanță unde merge Shannon, tu ai nevoie să-ți împodobești casa pentru tine.

N-avea de unde să știe ce-i trebuia ei. În ultima vreme nici ea nu mai știa. Încercă să-și retragă mîinile din degetele ce-i încercuiau încheieturile, însă el o ținea zdravăn.

– Gîndește-te că n-o să petrecem fiecare Crăciun cu familia ta, rosti el îndulcindu-și glasul. Cînd vom avea copii, ne vom crea propriile noastre tradiții.

Probabil că nu dormise destul, altfel mintea ei nu i-ar fi putut oferi atît de rapid imaginea unor ținci îmbrăcați marinărește, aruncîndu-se asupra unei grămezi de cadouri.

– Nu vom crea nimic.

În loc s-o contrazică, Mark schimbă subiectul:

– Tu ți-ai terminat cumpărăturile de Crăciun?

Iubirea are cuvîntul

Întrucît faptul că nu avea ornamente îl deranja, Celie își putea imagina prea bine reacția lui la atitudinea ei în privința cadourilor. Deși, își spusese ea, n-avea importanță ce gîndea el.

– Eu nu ofer cadouri.

– Nici celor din familia ta?

– Cei din familia Hargrave nu sărbătoresc Crăciunul în mod tradițional.

– De ce?

Cum îi putea explica ea acest lucru cuiva născut într-o familie obișnuită, adevărată? Desigur că d mamă ce trimitea prin poștă prăjituri de casă împărțea odată cu cadourile de Crăciun și o mulțime de îmbrățișări și sărutări.

– Dacă vrem sau avem nevoie de ceva, cumpărăm. În felul ăsta, cadourile nu-și mai au rostul.

Celie începu să-și tragă cizmele și să-și pună pălăria, jacheta și mănușile cu un deget, fapt ce o ținu ocupată, oferindu-i scuza de a scăpa de interogatoriul lui atent și bine gîndit.

Afară, Mark îi oferi brațul ca s-o ajute să coboare scara.

– Vrei să conduc eu?

– Ne va lua mai mult timp să găsim locuri de parcare, decît ne-ar lua să mergem pe jos, zise ea pornind înainte.

Întotdeauna mergea cu pas rapid și avînd un scop în minte, dar azi, cu Mark alături de ea, acest lucru se

dovedi imposibil. La fiecare cîțiva pași, el se oprea făcînd bulgări de zăpadă pe care-i arunca în gardurile de fier forjat ce delimitau, la stradă, curțile mici.

Cînd se opriră pentru a patra oară, ea își privi ceasul. Singură, putea parcurge un kilometru și jumătate în cincisprezece minute; azi, în același timp, nu merseseră nici cale de trei străzi. Începu să-i spună acest lucru, însă el îi împinse în sus mîneca jachetei, îi scoase ceasul și îl puse în buzunar.

– N-am crezut să ajung-vreodată să fiu gelos pe un obiect, mormăi el. De cînd am plecat de acasă, i-ai acordat ceasului toată atenția ta. Tocmai am nimerit în plin o țintă și tu nici măcar n-ai observat. Am pus ani de experiență în lovitura asta, gîndindu-mă că ai să mă răsplătești, și cu ce m-am ales?

– Te-am lăsat să-mi iei ceasul, nu-i așa?

În vreme ce vorbea, privirea lui se opri asupra gurii ei. Chiar și prin straturile de puf și lînă, Celie își simți corpul reacționînd și nedorita atracție, căreia i se împotrivise mintea ei încă de dimineată cînd coborîse în salon, prinzînd viață. Totuși, de data asta era pregătită și își îndemnă inima să rămînă indiferentă la sărutarea lui.

Mark îi îndepărtă doar șuvița de păr de pe obraz.

– Trebuie să fi fost grozav să crești aici.

Cîteva momente după ce el își retrase degetele, inima ei continuă să facă tumburi nebunești. Era dezamăgire, se asigură ea, că nu-i fusese îngăduit să se

dovedească imună, iar nu regretul de a nu fi fost sărutată.

– În copilărie, nu mă jucam niciodată afară iarna.

– Oare? Mama ta nu te ducea la săniuș sau la patinaj?

Gîndul la o Katherine, în rochie de mătase făcută de comandă și purtînd perle, învîrtîndu-se pe patine pe lacul înghețat, o făcu pe Celie să rîdă.

– Mai degrabă ar înghiți cuie. Celor din familia Hargrave le plac sporturile de interior, ca tablele și bridge-ul.

Mark clătină din cap.

– Am crezut că toți cei din Noua Anglie își petrec timpul liber schiînd.

– Shannon schiază.

– Și eu. Mergem mîine undeva cu mașina și o să te învăț elementele de bază.

– Poate.

Răspunsul ei politicos însemna, de fapt, un refuz categoric.

– Ți-e frică?

Celie refuză să-i răspundă pe același ton de glumă:

– Am destule hobby-uri.

– Unde-i spiritul tău de aventură?

– Cei din familia mea se nasc fără așa ceva.

Mark rîse.

– Atunci presupun că mătușa ta, Louise, este un

Marylee Anderson

copil schimbat de spiriduși, avînd în vedere că a fugit de acasă cu un pilot.

– A amintit cumva și despre faptul că, trei săptămîni mai tîrziu, era văduvă, după ce avionul lui a lovit un stîlp de telegraf? A avut noroc că de data aceea rămăsese la sol.

– E norocoasă că a avut săptămînile acelea de distracție care să-i lumineze o viață destul de ternă în rest. Ea însăși mi-a spus asta.

Celie nu se putu abține să nu se întrebe ce anume dusesese la acea conversație, dar decise că era mai bine să nu afle.

– Unii dintre noi ne mulțumim să ne trăim viețile anoste exact așa cum sînt.

Deși se aștepta la o altă replică în contradictoriu, Mark doar zîmbi și îi dădu un bulgăre de zăpadă.

– Ține-l o clipă.

Îi mai îngrămădi încă șase bulgări în brațe înainte de a-i lua înapoi.

Intrînd la bănuială din cauză sclipirii răutăcioase din ochii lui, Celie se încruntă.

– Sînt prea mare ca să mă mai joc.

El se dădu înapoi și zîmbetul de pe chip i se lărgi.

– Mark, ești prea mare ca să te mai joci.

Nici chiar perfecta imitare a tonului bunicii Grace nu reuși să-l oprească.

Un bulgăre de zăpadă i se zdrobi de umăr, risipindu-se într-o pudră deasă pe piepții jachetei. Cînd el

Iubirea are cuvîntul

ținti din nou, se feri și pără, izbutind să abată proiectilul din drum.

– Oprește-te! comandă ea dîndu-și seama că rîsul ce-i răzbătea din voce zădărnicea ordinul.

Văzîndu-l pe Mark că ridică brațul să arunce și al treilea bulgăre, Celie își făcu și ea unul.

– Mai bine te-ai opri, îl avertiză.

– Sau ce?

– Sau o să...

După ce evită un alt bulgăre, Celie se ridică în picioare și-l aruncă pe al ei. Acesta îl lovi drept în frunte. Acoperindu-și ochii cu o mînă, Mark se clătină, apoi căzu cu capul înainte într-un nămete de zăpadă.

– Mark?

Neprimiînd răspuns, fugi alarmată și îngenunche lîngă el. Își scoase mînușile și-i trecu degetele prin păr, căutînd să vadă dacă nu-i curge sînge. Cum bărbatul rămase nemișcat, pulsul ei începu să-i bată cu putere în tîmple.

Fără veste, Mark se răsuci, o prinse de umeri și o trase lîngă el. Zbătîndu-se să-i scape din îmbrățișare, Celie îi auzi hohotul de rîs ce-i răsuna în piept.

– Ești cel mai vrednic de dispreț dintre...

Sărutul lui îi încălzi buzele, îi înfierbîntă sîngele și nu se mai putu gîndi la nimic altceva decît la dorința ce-i ardea gura sub a lui.

În cele din urmă Mark își înălță capul și o rostogoli sub el, greutatea lui țintuind-o în zăpadă.

Marylee Anderson

– Te dai bătută?

Celie rezistă impulsului de a-i trage capul spre ea. În schimb, își șterse buzele cu dosul mîinii.

– Mă predau, la dracu'.

– Merge și așa.

Mark se ridică și îi întinse mîna, ajutînd-o să se ridice. Rîzînd, își scutură haina de zăpadă, apoi i-o scutură și pe a ei.

– Am văzut figura asta într-un film. Mereu m-am întrebat dacă ține cu adevărat.

Celie își găsi mînușile și și le puse.

– Data viitoare nu va mai ține.

– Data viitoare?

Refuzînd să se lase antrenată de dispoziția lui jucăușă, o luă înainte zdrobind sub cizme zăpada tasată de pe trotuar. Era mult mai judicios să ai întâlniri cu bărbați previzibili. N-ar fi putut nîmi un altul care să se comporte ca un copil începînd o bătaie cu bulgări. Iar după aceea să se prăbușească în zăpadă, prefăcîndu-se rănit; nu-i venea a crede că fusese atît de naivă să se lase păcălită.

Și, totuși, în timp ce se gîndea la asta, un zîmbet îi arcui colțurile gurii și, înainte de a-l putea ascunde, Mark o ajunse din urmă.

– Ar trebui să faci asta mai des, zise el. Bunica mea spune că rîsul îți dă la iveală sufletul.

Celie se opri brusc.

– Ți-a trecut oare prin minte că eu nu vreau să-mi

Iubirea are cuvîntul

dezvălui secretele sufletului?

Aranjîndu-i pălăria, el o luă la braț.

– Cînd o să vrei și eu o să fiu plecat, cine te va mai asculta?

– Shannon.

Mark clătină din cap.

– Nu e același lucru. Ai nevoie de cineva care să viseze odată cu tine, să plîngă cînd plîngi și să rîdă atunci cînd rîzi. Un suflet geamăn.

– Adică, tu, presupun.

El încuviință.

– Ai un singur asemenea suflet în lume. Dacă tu ești sufletul meu geamăn, atunci eu sînt, în mod obligatoriu, al tău.

– Tu îmi ești destinat, iar eu îți sînt destinată ție. Nu ți se pare cam simplistă povestea asta?

– Sîntem predestinați să fim împreună. Poți să protestezi și să te împotrivești cît vrei; pînă la urmă, tot a mea vei fi.

Celie avu tulburătorul sentiment că el credea cu adevărat ce spunea.

– Eu nu cred prea mult în soartă, zise ea.

– Mda, îmi imaginez că trăiești conform eticii puritane a muncii: muncește din greu, ascultă de reguli și mulțumește-te cu firimiturile găsite în drumul tău.

– Viața nu e chiar atît de simplă, accentuă ea.

– Viața e exact atît de simplă pe cît ți-o faci tu să fie. Ți-o poți aglomera cu o mulțime de întîlniri, ca apoi

să pretinzi că ai făcut o alegere inteligentă și rațională, sau îți poți urma inima, spuse el oprindu-se să admire un om de zăpadă aplecat într-o parte. Ar trebui să facem și noi unul cînd ajungem acasă, continuă el. Vorbind de ritualuri ale întîlnirilor, nu e nevoie să-mi cumperi un cadou de Crăciun.

Ea se surprinse izbucnind în rîs.

– Nu vorbeam despre ritualurile întîlnirilor și nici nu ți-am cumpărat vreun cadou.

– Perfect. Simplul fapt că mă aflu aici este cel mai grozav cadou pe care l-am primit vreodată. Chiar mai grozav decît calul dăruit de bunicul meu cînd am împlinit șapte ani. Ai avut vreodată un cal?

– Un pur-sînge.

Imediat își regretă răspunsul sec, realizînd că ar fi putut părea condescendent. Dar, dacă așa fusese, el nu păru să observe.

– Ce nume i-ai pus?

– Cailor de rasă li se dau nume la naștere.

La drept vorbind, uitase, deși nu din vina ei. Fusese un cal frumos, alerga bine, însă nu însemnase altceva pentru ea decît ore nesfîrșite petrecute la înalta școală de echitație. Spre dezamăgirea bunicii ei, nu cîștigase nici un trofeu.

– Pe al meu l-am numit Spot¹, spuse el între-

1. Pată

Iubirea are cuvîntul

rupîndu-i şirul amintirilor.

Trecură de o porţiune a trotuarului acoperită de gheaţă, după care ea rosti:

– Spot e un nume potrivit pentru un ciine.

– Tatăl meu îi spunea Mutt,¹ fiindcă era o corcitură. Avea o culoare ceva de speriat: roşcată şi presărată peste tot cu pete cafenii. M-am gîndit că Spot sună mai respectabil.

– Oarecum.

Ştiind că ar fi mult mai înţelept să nu mai afle nimic despre tatăl lui, despre cal sau despre orice altceva din trecutul lui ce-i stîrnea invidia, îi făcu semn că trebuie să traverseze.

După colţ, casele rezidenţiale erau înlocuite de magazine.

– Aproape am ajuns, îi spuse ea, văzîndu-l că-şi freacă mîinile înroşite de frig.

Fusesse o greşală să meargă pe jos. Soarele făcuse ca ziua să pară caldă, dar, chiar așa încotoşmănată cum era, simţea că îngheţase.

– Ar fi trebuit să porţi mănuşi, îl admonestă ea. Vrei să intrăm într-unul dintre localurile astea să ne încălzim?

Mark studie meniul lipit pe fereastra unei cafenele.

– Cacaua fierbinte sună ademenitor.

1. Tîmpit, idiot (în argou)

Marylee Anderson

Înăuntru, Celie clipi permițându-le ochilor să se acomodeze cu lumina, în vreme ce Mark căuta locuri libere la mesele înghesuite una într-alta.

– Nu-i nici un loc liber, spuse el. Presupun că va trebui să stăm la bar.

Printre puținele locuri libere rămase nu se găseau două alăturate.

– Am putea încerca în altă parte, propuse Celie înainte să-și dea seama că el nu mai era lângă ea.

Împrejur, clienții se mutau părăsindu-și locurile spre a-și duce mîncarea la alte mese. În cîteva clipe, Mark ocupă scaunul din capătul șirului de la bar și-i făcu semn spre cel liber de lângă el.

– Ești prea în vîrstă ca să te joci de-a... scaunele muzicale, îl mustră ea, deși îi apreciasse strădanile.

Își desfăcu apoi fermoarul jachetei și își scoase pălăria.

– Le-am spus că intenționez să-ți cer mîna.

Celie rămase nemișcată, cu mîinile în aer. Din cîte se părea, vorbea serios; clienții din apropiere îi priveau așteptînd ceva. Restaurantul începu să zumzăie pe măsură ce zvonul se împrăștia de la o masă la alta.

Înainte de a se așeza, Celie își puse jacheta pe spătarul scaunului.

– Și ce ai să le spui cînd o să refuz? îi șopti ea.

– Tu ce le-ai spune?

Mark citi meniul specialităților scris cu cretă pe o tăbliță din spatele tejghelei, apoi o întrebă pe chelne-

Iubirea are cuvîntul

rița ce se învîrtea prin preajmă:

- Care e specialitatea casei?
 - Chili-ul nu e deloc rău, răspunse aceasta.
 - O să luăm două porții. Aveți *Dom Perignon*?
- Oftă cînd chelnerița negă. Gîndindu-se, spuse:
- Atunci, două cești cu cacao fierbinte.

Înainte de a vorbi, Celie așteaptă să se îndepărteze chelnerița.

- Nu pot mîncă în fața unui public spectator.

După ce privi chipurile curioase din jurul lor, Mark se sculă de pe scaun, se așează într-un genunchi și luă mîna lui Celie într-ale lui.

– Vrei să fii a mea, Celie? Promit să-ți dăruiesc inima și sufletul meu, Soarele și Luna, o mașină de spălat vase...

– Ridică-te, zise ea încercînd să nu rîdă de expresia plină de speranță apărută pe chipul lui. Îmi cunoști deja răspunsul.

Sărutîndu-i mîinile, Mark se ridică și se întoarse spre lumea din local.

– Răspunsul e da, oameni buni, anunță el înainte de a se așeza din nou pe scaun.

– Dar n-am spus...

– Nici nu trebuie. E scris în stele.

Mark trase cîteva șervețele din suport și șterse tejgheaua din fața lui.

– Îmi cer scuze pentru atmosfera lipsită de roman-tism. De obicei, la prima întîlnire, îmi duc femeile într-un

loc mai deosebit.

– Asta nu e o întâlnire și eu nu sînt femeia ta.

Celie își spuse că stomacul o durea de foame și nu din cauza geloziei. Undeva, cîndva, o femeie oarecare va fi foarte fericită să-i accepte cererea în căsătorie. Doar că nu va fi ea aceea.

– Dacă vrei, poți să mă întrebi despre ele.

Pe vapor, îi spusese că toate fuseseră blonde, cu picioare lungi, atletice și pline de viață. Asemănătoare ca boabele într-o păstaie, reprezentînd ce nu era ea. Fapt ce o nedumerea și mai mult și dovedea, fără nici o îndoială, că nu era genul lui. Celie desfăcu un șervet de hîrtie și și-l așternu pe genunchi.

– Nu mă interesează trecutul tău, minți ea.

– Pe mine mă interesează al tău. Louise spunea că, după ce ai rupt logodna cu congressmanul, ai întâlnit pe altcineva. Un doctor.

– Un student la medicină, îl corectă Celie fără tragere de inimă, întrebîndu-se dacă mătușa Louise îl scutise pe Mark de detalii.

Mark așteptă pînă ce chelnerița le puse în față farfuriile și un coș cu biscuiți, înainte de a continua:

– Și ce s-a întîmplat?

– Derrick și cu mine am pornit pe cărări diferite.

Nu simțea cîtuși de puțin nevoia de a preciza că acesta plecase imediat după ce descoperise că fondul depus în păstrare la bancă pentru ea nu putea fi atins înainte de împlinirea vîrstei de treizeci de ani. Unspre-

Iubirea are cuvîntul

zece ani, îi spusese el, reprezentau o așteptare prea lungă.

– Apoi a fost armatorul acela bogat, un spaniol...

– Jorge, completă ea nevrînd să spună mai mult. Louise a reușit să-ți furnizeze toate informațiile astea pe parcursul unui singur dans?

– Mă pricep să ascult. Spunea că atunci chiar puseseși nunta la cale.

Oare ce nu-i spusese Louise? Celie sorbi din apa ei cu gheață în timp ce se gîndea ce să-i spună despre Jorge.

– Mă impresionase foarte tare. Însă, cînd am revenit cu picioarele pe pămînt, mi-am dat seama că nu aveam prea multe în comun.

Mai ales după ce aflase că avea o amantă în Spania și nu avea nici cea mai mică intenție să permită unei căsătorii să pună capăt la ceea ce el considera a fi un aranjament extrem de satisfăcător.

– Iar directorul acela executiv?

Singura vină a lui Craig fusese aceea de a o prinde pe picior greșit. Atrăgător, fost jucător profesionist de golf, excesiv de politicos, iubind poezia și copiii, ar fi fost un soț model. Doar că, dintr-un motiv greu de înțeles, nu fusese suficient. Cum îi putea explica acest lucru lui Mark, cînd nici ea nu-l înțelesese?

– Cred că am sondat destul în trecutul meu, rosti ea sperînd că tonul îi va indica încheierea subiectului.

Mark gustă mîncarea, apoi se întinse după piper.

– Tocmai mă gîndeam că aş putea suscita puțin interes strecurînd ştirea logodnei noastre celor de la presă, dar bănuiesc că ar începe toţi să caşte şi ar arunca poveştea în cel mai apropiat coş de gunoi.

– Nu ştiu de ce pari atît de surprins, zise ea detestînd tonul defensiv ce i se strecurase în voce. Şi tu ai fost logodit, şi nu numai o dată.

– Şi am recunoscut asta din seara în care ne-am întîlnit. Ar fi trebuit să devin suspicios cînd nu te-ai dat înapoi cuprînsă de groază.

Celie îşi înghiţi duzina de întrebări despre femeile iubite de el, recunoscînd în sinea ei că, după aceea, ar avea datoria să răspundă la orice întrebare a lui.

– Trecutul tău te priveşte, tot aşa cum al meu mă priveşte numai pe mine. În afară de asta, ţi-aş fi spus despre ceilalţi înainte de nuntă, dacă ar fi existat aşa ceva.

Mark îşi concentrează atenţia asupra mîncării. Doar după ce termină şi împinse farfuria deoparte, vorbeşte iar:

– Cîţi au fost în total?

Luptîndu-se să pară încurcată de întrebare, deşi ştia prea bine la ce se referea el, Celie se încruntă.

– Ce...cîţi?

– Foşti logodnici.

Punîndu-şi cana de ceramică plină cu cacao fierbinte înapoi pe farfuriu, replică:

– Nu fac creştături pe răboj.

– Atunci estimează.

Iubirea are cuvîntul

Pe ea o deranjă faptul că el credea că existaseră atît de mulți bărbați ce intraseră și ieșiseră din viața ei, încît nu le mai ținea minte numărul. Cu toate astea, îi dădu răspunsul, împotriva voinței ei:

– Patru.

Mark zîmbi.

– Incluzîndu-mă și pe mine?

– Cinci.

Celie se întinse după nota de plată trîntită pe tejghea de către chelneriță, însă el i-o luă înainte.

– Oricît ar părea de demodat, insist să achit eu nota. Logodnele astea... au fost desfăcute de comun acord?

Ridicîndu-se în picioare, Celie își luă jacheta și îl urmă pe Mark la casă.

– Ce importanță are?

– Sînt curios. Ai lăsat o mulțime de inimi zdrobite în urma ta, prin oraș?

– Fiecare despărțire a fost hotărîtă de comun acord.

Nu mai găsi necesar să adauge că, de fiecare dată, fusese satisfăcută de deciziile luate în mod rațional.

Mark plăti și, după ce lăsă un bacșiș, băgă restul în buzunar.

– Ai făcut, categoric, cel mai bun lucru, de vreme ce ei nu și-au dat seama că meritai să se lupte ca să te cîștige.

Marylee Anderson

– Poate că nu meritam, mormăi ea.

De fiecare dată ar fi putut să depună puțin efort ca să aplaneze neînțelegerile. Să se mărite cu Charlie, dar să aibă o viață proprie. Să ofere bani care să acopere taxele studiilor medicale, sperînd că dragostea avea să vină mai tîrziu. Să insiste ca amanta să plece. Să se resemneze cu o existență anostă alături de golf și de Keats.

Da, privind în urmă, realizează fără regrete că procedase corect de fiecare dată. Îi părăsise fără regrete de durată, satisfăcută că ruperea relațiilor reprezentase cea mai bună alegere pentru părțile implicate. Dacă și-ar putea aminti acest lucru cînd va veni vremea ca Mark să se întoarcă în Florida, ar putea menține despărțirea lor la un nivel impersonal.

Capitolul 6

Complexul de magazine era plin de cumpărători întîrziați. Găsind neplăcută căldura artificială, Celie își scoase pălăria și mănușile.

– Încotro? întrebă ea conducîndu-l spre indicatorul afișat pe sticlă, în mijlocul complexului.

El insistă să evite magazinele și se îndreptă spre un tîrg de obiecte meșteșugărești, amplasat lîngă o terasă-restaurant.

Oprindu-se la prima tarabă, Celie examinează coaja unui ou de struț, secționată cu migală la mijloc. Înăuntru se afla un băiețel de ceramică, îmbrăcat în pijama roșie, alunecînd pe balustrada unei scări spre pomul de Crăciun aflat la baza treptelor.

Mark îi spuse peste umăr:

– Așa va arăta fiul nostru: cu păr roșu ca al tău, cu pistrui și cu ochi verzi ca ai tăi.

Nedorind ca el să afle că și ea se gîndea la același lucru, Celie îi dădu coaja de ou.

– Părul meu e castaniu, iar ochii mei sînt căprui, îl corectă ea. Și nu vom avea nici un fiu.

Vînzătoarea o auzi.

– Nu poți ști niciodată, zise ea. Cînd i-au făcut ecogramă fiicei mele, doctorul a jurat că poartă în pîntec o fetiță. Cînd colo, bebelușul s-a dovedit a fi băiat.

Aruncînd o privire rapidă spre talia lui Celie, îi oferi un alt ornament.

– Nu vi se vede sarcina. Cînd trebuie să nașteți?

Celie îi trase un cot lui Mark, întrerupîndu-i scurt chicotelile.

– Nu sînt însărcinată.

– Încă, murmură acesta.

Ignorîndu-i privirea furioasă, examinează coaja de ou din mîna ei, care era identică cu prima, exceptînd faptul că, de data asta, pe balustradă aluneca o fetiță cu părul strîns într-o codiță.

– Casa bunicii tale are o scară uriașă, spuse el. Ai coborît-o vreodată alunecînd pe balustradă?

– O singură dată.

Amintirea îi reveni în forță, la fel de vie ca în ziua în care avusese loc, cu douăzeci și unu de ani în urmă.

– Atunci bunica m-a așteptat la baza scării și m-a pedepsit să stau pe palier tot restul după-amiezei. Apoi a trebuit să-mi frec rochia cu o periută de dinți, ca să îndepărtez de pe ea unsoarea cu care fusese lustruit lemnul.

Încercă să rîdă pentru a dovedi că incidentul nu prea contase, dar înțelese din expresia lui încruntată că nu se lăsase păcălit.

– Ea n-a avut copilărie?

– Probabil că nu. Bunica avut o bonă, domnișoara Pierce, care a crescut-o și pe mama. Am fost norocoasă că domnișoara Pierce s-a retras la casa de bătrîni *Cedar Hills* înainte să am și eu parte de educația ei severă.

Mark îi dădu vînzătoarei cartea lui de credit.

– Le luăm pe amîndouă.

După ce scrisese o cîhitanță, vînzătoarea puse ornamentele într-o cutie căptușită.

– Continuați să încercați, le recomandă ea plină de solitudine. Fiicei mele i-au trebuit patru ani ca să rămînă însărcinată.

Celie îi mulțumi cu un zîmbet strîmb, după care părăsi locul în grabă.

– Pări încordată, murmură Mark abia stăpînindu-și rîsul. Cînd ajungem acasă, voi fi fericit să-ți fac un masaj.

– S-ar putea să nu trăiești îndeajuns pentru asta, zise ea pasîndu-i cutia. Să nu mai faci așa ceva.

– Ce anume?

N-ar fi putut spune ce-o deranjase mai mult: faptul că el îi readusese în minte amintiri demult uitate sau că pretinsese că ei doi se aflau pe punctul de a pune bazele altora noi.

Marylee Anderson

– Ce ai făcut acolo, de ai lăsat-o pe femeie să înțeleagă că sîntem căsătoriți?

– N-am spus nimic din care să rezulte că am fi căsătoriți. Poate că, pur și simplu, formăm un cuplu perfect. Stai, vreau să mă uit la astea.

Apucînd-o de mîină, o trase spre taraba ce etala păpuși făcute din coceni de porumb.

– Sînt îngerași pentru nunți, le explică vînzătoarea cînd Celie luă în mîină unul care avea niște aripi roz, de puf. Se vînd perechi.

Îi înmîină un altul, al cărui aripi erau vopsite în albastru-închis și îi arată cum să-i potrivească unul lîngă altul, astfel încît aripile lor să se întrepătrundă amestecîndu-și culorile, devenind apoi, de un purpuriu-aprins.

– Li se pot grava nume pe gratis, adăugă ea.

– Îi cumpărăm, spuse Mark, apoi se aplecă peste tejghea și își coborî vocea: Știți, nu sîntem căsătoriți.

Celie îi ignoră zîmbetul ce parcă spunea „am făcut așa cum mi-ai spus”. Ori de cîte ori putea, comanda lucrurile după catalog, considerînd cumpărăturile drept o corvoadă ce trebuia făcută cu minimum de efort.

Din cîte se vedea, Mark avea de gînd să tragă cu ochiul la fiecare tarabă, examinînd orice obiect îi reținea privirea și încercînd nu numai să-i inoculeze spiritul Crăciunului, ci să-i amintească la fiecare pas că-și încălcase promisiunea făcută prostește.

– Eu mă duc acasă, îi spuse ea. Se vede clar că

Iubirea are cuvântul

nu ai nevoie de ajutorul meu la cumpărături.

Pirații aveau o viață ușoară, se gândi el urmărind-o cum își croiește drum prin aglomerație. Vezi o femeie pe care o vrei, o duci pe nava ta și îți aparține. Nu că ar recurge la asemenea măsuri barbare.

Legăturile din ziua de azi se bazează pe încredere și pe înțelegere reciprocă sau, cel puțin, așa ar trebui să fie.

Cu un sentiment de vinovăție, își jură să pună lucrurile la punct imediat ce vor ajunge acasă la ea. Apoi va recunoaște că a primit telegrama, se va baza pe soartă să schimbe mersul lucrurilor în favoarea lui și îi va face curte luînd-o de la început.

O văzu oprindu-se o clipă. Oare se întorcea? Își ținu respirația dîndu-i drumul încet cînd o văzu intrînd într-un magazin. Ridicîndu-și privirea, citi firma luminoasă de deasupra ușii: BAZARUL JUCĂRIILOR.

– Domnul?

Vînzătorul ținea un îngerăș, gata să-l graveze la bază.

– Dacă vreți să-mi spune-ți ce nume doriți...

Mark își scoase portmoneul din buzunar.

– Împachetați-l doar.

Își ținu privirea ațintită asupra intrării în magazin și, luîndu-și noua achiziție, se grăbi s-o caute.

Celie se afla la raionul de păpuși, stînd cu spatele la el. Rezistînd impulsului de a o îmbrățișa, o bătu pe umăr.

Marylee Anderson

– Îmi pare rău dacă te-am pus într-o situație delicată, rosti el cu blîndețe. Uneori mă cam ia gura pe dinainte.

Speriată, Celie tresări și se întoarse spre el.

– Scuzele îți sînt acceptate.

Cum nu se aștepta ca ea să-i zîmbească, își înfundă mîinile în buzunare ca să se împiedice s-o mai atingă și astfel să-și zădărnicească bunele intenții. Privi păpușa-bebeluș din mîinile ei și o întrebă:

– Vrei să-i mărești colecția lui Shannon.

– M-am gîndit să iau ceva pentru fetița pe care am plasat-o azi-dimineață.

Mark văzu pe raft zeci de păpuși mult mai frumoase.

– E cam anostă, nu crezi?

Celie privi chipul pictat al păpușii, de parcă nu observase acest lucru.

– E moale și flexibilă, o poate strînge în brațe. Se presupune că nu trebuie să stabilim relații cu clienții, însă mi-ar dispăcea profund să creadă că Moș Crăciun a uitat-o.

Melancolia din glasul ei îl surprinse. Diseară, își promise el, după ce-i va arăta telegrama, va discuta cu ea despre lipsa spiritului sărbătoresc al Crăciunului din viața ei.

Din cîte se părea, cîndva, în timp, Moș Crăciun o părăsise și își jură să se ocupe personal de remedierea acestei nedreptăți.

Iubirea are cuvîntul

Era tot ce-i putea el oferi. Fără îndoială că logodnicii ei anteriori – și la acest gînd i se strînse inima – o acoperiseră cu bijuterii valorînd mai mult decît salariul lui pe un an întreg. Nu-i învinuia din cauza asta; în locul lor și el ar fi procedat la fel.

Ba nu, el ar fi făcut mai mult. Mult mai mult.

Nu reușea să-și imagineze cum putuse cineva s-o lase să plece. „Despărțiri amiabile”, spusese ea. Dacă Celie avea impresia că el va accepta un asemenea sfîrșit lamentabil al acelei săptămîni petrecute împreună, atunci o aștepta o mare surpriză.

Va avea grijă să-i invite pe toți la nuntă – pe Jorge, pe doctor, pe Charlie și pe directorul executiv – doar ca să dovedească faptul că nu le purta pică. De fapt, va toasta în cinstea lor și le va mulțumi pentru că-și dăduseră seama că nici unul n-ar fi fost un soț potrivit pentru ea.

Dar, mai-înainte, trebuia să clarifice mica problemă a telegramei.

Așteptă alături de ea pînă ce cumpără păpușa și făcu aranjamentele necesare livrării acesteia în ziua următoare din partea lui „Moș Crăciun”. Episodul o binedispusese, se vedea din felul în care-i străluceau ochii, însă el știa că ar fi fost o greșeală s-o felicite pentru hotărîrea aceea bruscă. Fără îndoială că fusese educată să privească impulsivitatea ca pe o slăbiciune de caracter.

Vechile obiceiuri erau greu de abandonat, însă

Mark își zise că va fi distractiv să încerce. Când Celie termină, o luă de braț.

– Următoarea oprire este la magazinul *Music Metropolis*.

Celie protestă cu jumătate de gură când porniră într-acolo. Înăuntru, îl urmă spre standul impresionant ce etala colinde de Crăciun și îl urmări alegînd mai multe compact-discuri.

– Vom începe cu cinci, zise el arătîndu-i-le pe cele alese. Bing Crosby, Corul Tabernacolului Mormon, orchestra Mantovani, Barbra Streisand și Randy Travis. Asta-i fundalul sonor pentru mai tîrziu, cînd vom bea eggnog¹ în fața șemineului.

Înainte ca ea să poată protesta, o conduse spre casă.

Stînd la rînd, Celie se întoarse cu fața la el.

– Nu vom...

– Am verificat conținutul dulăpiorului tău cu băuturi. Nu ai rom deloc, dar presupun că putem folosi drept alcool niște *Courvoisier*.

– Este al lui Shannon, replică ea în vreme ce avansau spre casă odată cu șirul de cumpărători. Deja ți-am împrumutat patul ei. N-am de gînd să-ți dau și coniacul. Și, dacă tot veni vorba, acum las-o baltă cu eggnog-ul și cu șemineul.

1. Băutură făcută din ouă bătute cu zahăr, lapte sau frișcă și, deseori, o băutură alcoolică.

Iubirea are cuvîntul

– Nu pot. Reprezintă un capitol important al ritualurilor de cuplu de care vorbeam mai înainte.

– Nu vorbeam despre ritualurile cuplurilor.

Mark ar fi putut jura că ea mai avea multe de spus, însă Celie închise gura cînd își dădu seama că disputa lor trezise interesul persoanelor aflate la rînd.

Cînd ieșiră din magazin, el nu-i dădu ocazia să reînceapă să protesteze.

– Nu mi-ai dat nici o idee pentru cadoul tău de Crăciun, observă el. Dă-mi măcar un indiciu.

– Nu vreau nimic, ripostă ea încercînd să-l tragă spre ieșirea din complex.

– Toată lumea vrea ceva.

– Eu am tot ce-mi trebuie.

– Cu excepția mea.

Celie se opri atît de brusc, încît o femeie, aflată în spate, se ciocni de ea. După ce se scuză, se întoarse spre Mark.

– N-am nevoie de tine.

El ridică din umeri, sigur că ea încerca să se convingă pe sine de acest fapt, nu pe el. În fond, el știa mai bine.

– Mai devreme sau mai tîrziu, îți vei accepta soarta.

– Mai devreme sau mai tîrziu, vei accepta refuzul meu.

Să uite de șemineu?! Și-ar fi putut petrece întreaga zi stînd în picioare în mijlocul aglomerației, ur-

mărind-o cum încerca să-și reprime un zîmbet.

Celie își pipăi buclele.

– Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu te-ai mai uita așa la mine, zise ea stîmjenită.

– Așa... cum?

– De parcă ai fi...

Mark zîmbi, așteptînd-o să caute cuvîntul potrivit.

– Lovit cu leuca.

– Păi, așa și sînt.

Ea nu mai continuă subiectul.

– Ai terminat de făcut cumpărăturile?

Rugîndu-se să-i vină o inspirație, Mark stădie vitrinele dimprejur. Ce-i putea cumpăra el unei femei care avea de toate?

– Încă nu am cumpărat un cadou pentru tine, îi aminti el.

– Atunci, sîntem chit, fiindcă nici eu nu am nici unul pentru tine. Hai să mergem.

Vădit ușurată cînd el nu protestă, Celie o porni înainte spre ușile de sticlă. Afară, aveai impresia că ai intrat într-un bloc de gheață. Celie își trase fermoarul jachetei pînă sus și își îndesă pălăria pe cap, tremurînd prea tare ca să mai obiecteze cînd Mark făcu semn unui taxi.

– Ar trebui să-i trimit bunicii tale un cadou pentru că m-a lăsat să iau parte la bal, spuse el deschizînd portiera taxiului. Poate o sticlă de vin bun.

– Cadourile de la străini o fac suspicioasă, răs-

punse ea așezîndu-se pe bancheta uzată.

Mark se strecură lîngă ea.

– Se pare că i-a transmis această trăsătură de caracter și nepoatei ei.

Probabil că avea dreptate, așa că ea nu se mai deranjă să-l contrazică. Era mai tîrziu decît crezuse; fu surprinsă să vadă luminile aprinzîndu-se pe stradă. Ziua aproape trecuse și ea nu realizase nimic. Își privi încheietura mîinii amintindu-și de-abia după aceea unde se afla ceasul ei.

Mark îl scoase din buzunar.

– Dai semne că ai vrea să te retragi? o întrebă el restituindu-i-l. Nu-ți face griji, mă ocup eu de cină. Am în plan o seară grozavă.

– Pe mine să nu mă pui la socoteală. Deja am pierdut cea mai bună parte a zilei.

– Te-ai distrat bine?

Celie își prinse ceasul la încheietura mîinii în timp ce reflecta, apoi încuviință.

– Deci n-a fost pierdută în zadar.

Ea se încruntă la auzul unui astfel de raționament.

– Am crezut că militarii trăiesc și mor după un orar fix.

– Nu și cînd sînt în permisie de sărbători. Tu nu faci nimic dintr-un impuls de moment?

Imediat, Celie se gîndi la croaziera de Ziua Recunoștinței.

– Am făcut așa ceva o dată.

Zîmbetul lui spunea că știe ce-și amintise ea și fu recunoscătoare cînd el nu-i ceru să precizeze la ce se referea.

– Trebuie să faci mai mult de atît, o dojeni Mark, altfel viața va trece pe lîngă tine.

Vreme de o clipă, Celie se gîndi să nu-i răspundă la comentariu, însă, brusc, i se păru important ca Mark să știe de ce se ținea ea cu dinții de rutina zilnică.

– Îmi petrec zilele ajutînd femeii care nu și-au făcut niciodată planuri de viitor. Nu și-au imaginat nicicînd că vor fi părăsite de soții lor și că se vor trezi împovărate de datorii, și cu o vină teribilă cu care nu știu să se descurce.

– N-am propus să treci în extrema cealaltă și să te arunci înainte orbește. Și-apoi, există o excelentă cale de mijloc.

– Sînt pe deplin satisfăcută de viața mea așa cum este.

Sau măcar așa fusese înainte de a pune piciorul pe puntea vasului de croazieră. Asemeni principiului dominoului, acea singură hotărîre neșăbuită făcuse ca, odată revenită acasă, fiecare clipă a rutinei ei zilnice să pară anostă și nesatisfăcătoare.

Mark puse pachetele pe podeaua mașinii și se apropie de ea.

– Cum de ești atît de sigură, dacă n-ai încercat să duci și o altfel de existență? rosti el mîngîindu-i cu un deget obrazul înroșit de vînt.

Iubirea are cuvîntul

Taxiul trecu printr-o groapă și se zgudui, îngheșuindu-i unul în altul. Era imposibil, se gîndi ea, ca într-o mașină mirosind a fum de țigară și a sudoare, corpul ei izolat de mai multe straturi de îmbrăcăminte groasă să se încordeze resimțind acut apropierea lor fizică.

Radiatorul mașinii trimitea aer cald pînă la locurile din spate. Simțind fierbințeala ce-i urca în obraji, Celie deschise geamul din dreptul ei și își impuse să se gîndească la cu totul altceva decît la bărbatul de lîngă ea.

Era zadarnic. De fiecare dată cînd inspira măsurat pentru a-și liniști pulsul, inhala aroma after-shave-ului lui. Între două inspirații, i le auzea pe ale lui, lente și constante. Din cîte se părea, hormonii lui n-o luaseră razna ca ai ei.

– Ar trebui să ne oprim undeva ca să cumpărăm frunze de agud.

Îl privi, încercînd să-și concentreze atenția asupra celor spuse de el și nu asupra zîmbetului lui diabolic ce prevestea numai necazuri.

– Poftim?

– Frunze de agud. Se zdrobesc și se aruncă în foc. Sînt extraordinar de parfumate.

Părea deosebit de tentant, însă aromaterapia era ultimul lucru care-i mai lipsea în seara aceea.

– Nici un foc, preciză ea încă o dată atît pentru el, cît și pentru ea. Și nici un eggnog.

Marylee Anderson

Zîmbetul lui îi adînci.reţeaua de riduri din colţurile ochilor.

– Eşti o persoană căreia îi place să le strice cheful altora.

„O laşă“, îl corectă ea în gînd, întorcîndu-şi capul şi privind pe geam. Uneori, cînd nu avea nimic mai bun de făcut, îşi închipuia că face dragoste pe un pat acoperit cu un cearceaf de satin roşu, într-o cameră luminată doar de licărirea focului din şemineu.

Deşi dulapul ei nu conţinea decît aşternuturi din flanel şi bumbac, dormitorul avea totuşi şemineu. Puţin eggnog, cîteva frunze zdrobite de agud... De altfel, îşi putea lesne imagina cum s-ar sfîrşi o seară începută în modul descris de el.

De fapt, nu avea nimic să-şi imagineze. Cu o claritate surprinzătoare, îşi aminti cum fusese prima oară cînd o atinsese el.

Gîndurile îi fură întrerupte de taxiul care frîna în faţa casei şi începu să-şi caute poşeta.

– S-a rezolvat, murmură Mark plătindu-i taximetristului costul călătoriei.

Aerul glacial o şocă, făcînd-o să-şi recapete sîngele rece. Calculatorul lui Shannon era plin de jocuri sofisticate şi fascinante, fapt ce făcea ca musafirii de sex masculin să între într-o stare cataleptică ce dura toată noaptea de îndată ce începeau să le joace..

Mai întii, un ceai, hotărîi Celie imediat ce păşi în hol şi îşi dezbracă jacheta. Apoi va comanda să le fie

adusă pizza. După cină, îl va expedia pe Mark la etaj, provocîndu-l să cîştige unul dintre cele mai grele jocuri și astfel va avea întreaga seară doar pentru sine.

Deși se putea ca seara să nu-i fie pe plac, în timp decizia ei avea să se dovedească a fi cea mai bună.

Stînd în bucătărie, Mark o urmărea pe Celie măsuriînd frunzulițele de ceai chinezesc și punîndu-le în strecurătoarea specială avînd formă de ou. Părea mult mai relaxată decît fusese de la sosirea lui.

Acum ar fi cel mai propice moment pentru a-i mărturisi că primise telègrama. Mai mult ca sigur că va înțelege de ce o lăsase să creadă că n-a primit-o și, poate, chiar vor glumi în legătură cu asta.

Îi va povesti că se urcase la bordul vasului de croazieră cu cele mai bune intenții, vrînd să decidă ce va face în viitor, dar neavînd nici un indiciu în privința asta, pînă ce nu-și făcuse brusc apariția – un suflet înrudit, ivit în zori să vadă răsăritul soarelui.

Îi va povesti cum îl amețise ea cu zîmbetul ei de milioane – ca să zică așa. Nici nu știuse că expresia era valabilă și la propriu, pînă nu ajunsese la Boston și aflase de la Shannon că frumoasa Celie făcea parte din *acea* familie Hargrave.

Tăcerea păstrată de ea în legătură cu averea îi păruse liniștea dinaintea furtunii și știa că trebuia să discute și despre această problemă. El însuși evitase subiectul destul de mult. Ca să-i demonstreze că nu

dădea o ceapă degerată pe bani, avea să insiste asupra semnării unui contract prenuptial.

Însă trebuia să înceapă cu începutul. O așteptă răbdător să opărească frunzulițele de ceai cu apă fierbinte și nu scoase nici o vorbă pînă cînd ea nu traversă bucătăria cu ceștile de ceai, așezîndu-le pe masă, în fața lui.

– În legătură cu telegrama, începui el.

Celie încremeni cu cana la mijlocul drumului spre gură.

– Știam eu că vei aduce subiectul în discuție înainte de a pleca.

„Știa?” Mintea lui porni să analizeze situația dintr-o nouă perspectivă.

– Recunosc că am adoptat tactica lașului, deși acum cred că înțelegi de ce.

„Vorbește de parcă motivele ar fi evidente”, se gîndi el.

– Te referi la faptul că familia ta posedă jumătate din Boston?

– Familia mea n-are nici o legătură cu noi, zise ea ridicînd mîna cînd el vru să intervină. Sînt o realistă, nu o visătoare.

„Exact ca tine”. Deși n-o spusese cu voce tare, el auzi clar sfîrșitul propoziției.

– Asta nu te-a deranjat în seara în care ți-am cerut mîna, îi reaminti el.

Ceașca ei se întoarse cu zgomot pe farfurioară.

Iubirea are cuvîntul

– Ideea de a face un lucru atît de impulsiv a avut un oarecare farmec. Ca și croaziera, de altfel, la care m-a tot îndemnat Shannon să iau parte. E grozavă în materie de încălcat tradițiile.

De drept, Mark ar fi trebuit să se simtă atras de exuberanța și atrăgătoarea Shannon, cea cu picioare lungi. Dar destinul hotărîse altfel.

– Și tu nu ești?

– Eu am știut întotdeauna ce se aștepta de la mine. Shannon de-abia aștepta să se răzvrătească. În ziua în care a împlinit optsprezece ani a și fugit de acasă.

Însă pe el nu-l interesa trecutul lui Shannon. Chiar deloc.

– Probabil că ai făcut tu ceva care a răsturnat proverbiala căruță.

– Nu am vrut să lucrez la *Hargrave International* după ce mi-am luat licența în drept. Bunica a fost distrusă. Ca dar de absolvire pusese să fie gravată o plăcuță din aur, cu emblema companiei și cu numele meu.

– Ne asemănăm mai mult decît îți poți da seama.

Știa că își încerca norocul, însă asta era tot ce avea.

– Eu am ales să mă duc la Annapolis, în loc să rămîn la ranch-ul tatălui meu. N-a reușit niciodată să înțeleagă de ce am preferat să mășăluiesc în pas cadentat, în loc să cresc șerpi cu clopoței, continuă el.

Marylee Anderson

Zîmbi cînd o văzu pe Celie cutremurîndu-se și o aprobă.

– Exact asta a fost și părerea mea. Din nefericire pentru el, moda asta cu șerpii nu a avut succes, așa că aventura a eșuat. Tot așa a eșuat și cea cu cultivarea cactușilor exotici sau cu fermele din deșert pentru furiști. Acum crește șinșila, deși cei ce se ocupă de protecția animalelor duc la scăderea profitului unei astfel de ocupații. Oricum, asta nu are importanță; niciodată nu și-a dorit să se stabilească definitiv undeva. Într-una din zilele astea va face un lucru pe care și l-a dorit de ani întregi: să se ducă în Yukon și să caute aur.

Celie amestecă în ceaiul neatins.

– Mi-ai spus că provii dintr-o familie obișnuită de americani.

Dacă nu-l înșela memoria, tot așa îi spusese și ea. Nu îl dezinformase.

– N-am vrut să te fac să o iei la fugă speriată, deși la vremea aceea nu știam că doi dintre strămoșii tăi au semnat Declarația de Independență.

Celie se încruntă de parcă nu reușea să lege spusese lui. Mark încercă să-i explice:

– Eu provin dintr-un lung șir de diletanți. Din cîte știu, nici unul dintre străbunii mei n-a avut succes în afaceri. În plus, nici nu știu numele de fată al bunicii mele. Ea pretinde că părinții ei erau țigani și că, în ziua în care se născuse, o lăsaseră la ușa unui orfelinat.

Iubirea are cuvântul

Arborele meu genealogic a avut de suferit de pe urma lor.

Întrucît se aşteptase ca ea să se înfioare dezgustată, rîsul ei îl descumpăni.

– Cred că ar fi mai uşor să faci rost de un nume de familie, decît să încerci să te arăţi mereu la înălţimea unuia, îi spuse ea. Nimeni nu-ţi aminteşte zilnic că bunicul tău a revoluţionat industria auto oferindu-le muncitorilor lui vacanţe plătite; că străbunicul tău a brevetat un procedeu de purificare a metalelor care încă se mai foloseşte în industria oţelurilor şi că stocurile de bumbac ale tatălui său au stabilizat economia Noii Anglii după războiul civil. Problema nu este ce anume au făcut ei, ci ce poţi face tu să-i depăşeşti.

– E greu să fii bogat, o tachină Mark. Şi ce ai făcut ca să-i depăşeşti?

– Nimic. În ziua în care m-am hotărît să nu mă ocup de problemele de drept ale corporaţiilor, bunica a renunţat să mai spere. O vreme şi-a concentrat eforturile asupra verilor mei, deşi, momentan, sînt iar în reflectorul ei. Spune că a sosit vremea să-mi găsesc un soţ ca să „procreez” un fiu.

El crezuse că vremea căsătoriilor aranjate apusese demult.

– Doar nu vorbeşti serios.

– Întregului clan Hargrave i s-a ordonat să-mi găsească un soţ corespunzător.

– Şi ce condiţii ar trebui să îndeplinească pentru a

fi considerat corespunzător?

– În accepția bunicii mele? Să aibă sînge albastru și bani.

Două puncte în defavoarea lui, socoti Mark privind-o pe Celie care-și ducea cana la chiuvetă.

– Iar după a ta?

– Țeluri și interese comune.

– Și ai ajuns la treizeci de ani fără să întâlnești perechea potrivită.

Mark nu se putu abține să nu se simtă foarte mulțumit de sine. Conversația nu putea decurge mai bine nici dacă ar fi orchestrat-o el însuși.

Celie își clăti ceașca înainte de a-i răspunde:

– Am întâlnit patru. M-ai pus deja să ți-i înșir în după-amiaza asta.

– Dar tot nu ți-ai găsit perechea, nu-i așa? În toată lumea există doar unul singur care ți se potrivește.

– Termină cu propovăduitul predestinării, zise ea ștergîndu-și mîinile cu un prosop alb, în timp ce el se apropia de chiuvetă.

– Pe nava aceea de croazieră au fost cel puțin patru sute de bărbați necăsătoriți, insistă el decis să-și impună punctul de vedere. Cu cîți dintre ei ai admirat răsăritul soarelui?

– N-au fost decît șapte răsărituri de soare de privit.

Văzînd cum i se încălzește zîmbetul la evocarea acelor clipe, Mark își prinse strîns mîinile la spate pentru a se împiedica s-o atingă.

Iubirea are cuvîntul

– Și le-ai împărțit pe toate cu mine.

– Doar pentru că toți ceilalți erau prea ocupați cu petrecerile ca să mai admire răsăritul soarelui deasupra Mării Caraibelor.

– Doar pentru că nimănui altcuiva nu-i păsa, rosti el luînd prosopul pe care ea îl răsucea în neștire și aruncîndu-l pe masă. Ție ți-a păsat și tot așa și mie. Două suflete gemene.

– Ai o logică întortocheată, protestă Celie, însă surîsul îi atenuă tonul critic.

Uitîndu-și hotărîrea de a nu o atinge, Mark îi luă mîna într-ale sale.

– Tot nu ești convinsă, nu-i așa? Hai să mai facem o încercare. Te-ai gîndit cel puțin de patru ori să te măriți, așa-i? continuă el găsind pe moment că-i era imposibil să se includă în numărătoare. De ce ai dat înapoi de fiecare dată?

– Pentru că nu m-am putut hotărî să jur că-mi voi petrece tot restul vieții cu cineva. Mai mult ca sigur că nu am nevoie de siguranță materială.

Perfect, se gîndi el fiindcă asta era singurul lucru pe care nu i-l putea oferi.

– Oamenii se mai căsătoresc și din alte motive.

– Probabil.

Observîndu-i scepticismul, el zîmbi.

– Bunica ta a menționat unul evident: un moștenitor al numelui Hargrave.

– Avînd în vedere că ne aflăm la sfîrșitul secolului

Marylee Anderson

douăzeci, nu mai este inacceptabil din punct de vedere social să fii mamă necăsătorită.

Poate că societății îi era indiferent, însă se vedea clar că Celie nu agreea prea mult ideea. Mark își înălțui degetele cu ale ei.

– Apoi, mai există sentimentul că nu poți trăi fără cealaltă persoană nici în pat, nici în afara lui.

– Asta n-am de unde să știu.

Refuzînd să i se uite în ochi, Celie încercă să-și elibereze mîna, însă nu reuși decît să-l tragă și mai aproape.

– E un sentiment care te ține trează noaptea și face ca ziua să ți se pară un calvar.

Mark o prinse de bărbie și îi întoarse fața către el, astfel că ea n-avu ce face și se văzu nevoită să-l privească.

– Uneori te face să intri în panică și să acționezi fără să gîndești, mai spuse el.

– Cu greu ar putea fi considerată irațională decizia că totul s-a terminat.

Celie realizează că vocii ei îi lipsește obișnuita fermitate, așa încît inspiră adînc și îl întrebă grăbită:

– Îți plac jocurile pe calculator?

Văzînd că i se întunecă ochii, Mark încercă să-și îndrepte atenția asupra celor spuse de ea.

– Poftim?

– Jocurile pe calculator.

– Nu le pot suferi, șopti el apăsîndu-și buzele pe

obrazul ei îmbujorat.

– Pizza? făcu ea o ultimă încercare disperată înainte ca gura lui să i-o găsească pe a ei.

„Doar un sărut“, își zise, însă îl simți evoluînd în ceva intangibil, liniștitor, plin de promisiuni și extrem de satisfăcător, chiar dacă o făcea să dorească mai mult. Aproape involuntar corpul ei se mulă după al lui.

Pe sub pulover îi simțea mîinile ca o mătase fierbinte, alunecînd în sus și în jos, îndemnînd-o să se apropie și mai mult.

Cînd el îi atinse sînul, începu să tremure împinsă de nevoia insuportabilă de a-l atinge și de a-l gusta, asaltată de o multitudine de senzații.

Prinsă în magia sărutului lui, încercă să-i desfacă pe dibuite nasturele de sus al cămășii, aproape țipînd din cauza frustrării cînd el îi prinse mîinile și i le îndepărtă.

– O potrivire perfectă, nu crezi? o întrebă el cu vocea răgușită.

Aproape că își pierduse stăpînirea de sine din nou. Înțelegerea acestui fapt o ajută să reziste tornadei sentimentelor din sufletul ei și să asculte de avertismentele ce i se învîrteau în colțurile ascunse ale minții.

Încercă să-l fixeze cu o privire ucidătoare și, în același timp, să-și aducă respirația la normal, dar eșuă în ambele cazuri.

– Faptul că săruți bine nu înseamnă că sîntem destinați să ne petrecem tot restul vieții împreună.

Marylee Anderson

Se aștepta ca el să-i amintească amănuntul că el întrerupsese primul sărutarea, însă Mark se mulțumi să zîmbească și să clatine ușor din cap.

– Înapoi la țelurile și interesele comune, nu-i așa?

De unde găsisese puterea s-o tachineze? Picioarele ei tremurau atât de tare, încît nu îndrăzneau să se miște de lîngă masă, iar el părea că nu are nimic.

– Nu avem prea multe, nu-i așa?

– Exact în acest moment m-aș mulțumi să admir răsărituri de soare deasupra deșertului pentru tot restul vieții, avîndu-mi soția alături și copiii pe genunchi. Dar tu?

Un mod atît de simplist de a privi viața, complet irațional și totuși atît de atrăgător! Celie își dădu imediat seama că ar trebui să iasă cît mai mult din raza atingerii lui, să urce la etaj, să se așeze și să se lase acaparată de muncă.

Ca și cînd i-ar fi simțit schimbarea de dispoziție, Mark clătină din cap.

– Nici gînd, iubito. Te scot în oraș la cină.

„Iubito?” Nici un bărbat nu-i mai spusese așa pînă atunci, nici un bărbat nu mai folosisese o voce atît de pătrunzătoare, de profundă și de plină de promisiuni. Dacă nu era atentă, avea să i se topească în brațe și la năiba cu consecințele.

– O să comandăm pizza, ripostă ea. Am de lucru.

Dar, în modul în care-i zvîcnea pulsul și îi tremu-

rau mâinile, știa că nu va fi în stare să se concentreze total asupra celor ce avea de făcut. La drept vorbind, nu se va putea concentra deloc.

Avea nevoie de o diversiune oarecare, de ceva puternic și zgomotos care să-i solicite simțurile.

– Undeva, în apropiere, consimți ea ținând cont că el nu se arătase de acord cu pizza.

Mark încuviință.

– Ne întoarcem într-o oră. Charlie mi-a recomandat un loc nu prea departe de aici.

În vreme ce încălzea motorul mașinii, Celie îl urmări pe Mark prin parbriz îndepărtînd zăpada de pe capotă.

Nu voise să-i spună unde mergeau; de fapt, nu voise să-i spună nimic altceva decît să se îmbrace cu haine obișnuite. Acest indiciu elimina localul favorit al lui Charlie, atît de exclusivul *Bay Tower Roomm* și, spera ea, orice alt restaurant cu atmosferă intimă, din împrejurimi.

Tot ce-i trebuia era multă prudență ca să-l țină pe Mark la distanță și să se axeze pe o conversație ușoară.

Oamenii nu aveau niciodată nevoie de imbolduri ca să vorbească despre ei. Îl va convinge să-i povestească despre latura atractivă a carierei sale și seara va trece pe nesimțite.

Mark se urcă în mașină și aprinse plafoniera de

Marylee Anderson

deasupra capului. Observînd fulgi de zăpadă ce-i luceau pe umeri, Celie se întinse să-i îndepărteze, însă se opri la timp și potrive radioul pe un post de radio obișnuit. Apoi demară.

– Unde mergem?

El pescui o hîrtie din buzunar și citi adresa cu glas tare.

Celie dădu din cap.

– E lîngă *Boston College*.

Fără îndoială, era vorba de un local preferat de studenți, dotat cu lumini stridente, muzică rock, bere și o mîncare mediocră abundînd în grăsimi. Nici chiar ea n-ar fi putut sugera un loc mai puțin romantic.

În timp ce șofa, pălăvrăgi tot timpul și îi indică punctele de atracție turistică ale orașului, nelăsîndu-l nici o secundă să vorbească pînă ce nu trase mașina într-o parcare și se opri.

– Acum încotro?

Mark scoase două bilete din buzunar.

– Un meci de hochei? întrebă Celie chibzuind că asta ar fi și mai bine decît un restaurant.

Af fi dificil de discutat, indiferent despre ce subiect, cu mulțimea urlînd împrejurul lor.

Mark deschise portiera din partea lui.

– Foc de tabără cu ocazia sărbătorilor. O să prăjim hot-dogs și sărățele.

– Afară? Sînt zece grade și temperatura continuă să scadă.

Iubirea are cuvîntul

– O să-ți țin eu de cald, promise el deschizînd larg ușa din spatele lui.

Asta o făcu să coboare rapid înainte ca el să aibă timp să înconjoare mașina.

– Sînt născută și crescută în Boston, îi aminti ea trîntind portiera și înnodîndu-și un batic în jûrul gîtului. Pot rezista în aer liber pe orice vreme.

Capitolul 7

La o baracă amenajată pe peluza acoperită de zăpadă, Mark își schimbă biletele pe două țepușe. Îi dădu una lui Celie urmărind-o cum îi cercetează vârful ascuțit.

– Ai mai prăjit hot-dogs și pînă acum, nu-i așa?

Zîmbi cînd ea nu-i răspunse, hotărîndu-se să nu-i dezvăluie că, pe vremea cînd era mic, crenvurștii prăjiți constituiau felul principal al cinelor de vineri seara, acasă la el.

– Ai mîncat vreunul?

– Firește.

Unul singur era, probabil, răspunsul exact, decise el. Categorie, în seara asta nu avea nevoie de o carte de credit *American Express Gold* pentru a face impresie.

După ce-și scoase mînușile și le îndesă în buzunare, Mark luă doi crenvurști afumați, lungi de șaizeci de centimetri, băgați în interiorul unor cornuri pe

Iubirea are cuvîntul

măsură. Îi dădu unul lui Celie adăugînd:

– Te-ai descurcat mai bine fără mănușile tale cu un deget. Fă ce fac eu și nimeni n-o să-și dea seama de nimic.

Înfipse crenvurștiul din corn în vârful ascuțit al țepușei, asigurîndu-se că ea îl imită. Apoi, își croi drum cu coatele prin mulțimea strînsă în jurul focului, găsi un loc convenabil și îi făcu semn lui Celie să stea în fața lui.

– Cum îți place, mai crud, mediu sau foarte prăjit?

– Cum vrei tu.

El îi prefera aproape arși. La masa cu condimente, Mark își preseră pe crenvurștul lui tot ce se putea găsi, încercînd să nu zîmbească văzînd-o pe Celie cum își pune doar puțin sos picant pe al ei.

– Băutură, zise el cînd o văzu terminînd operațiunea și o conduse spre o masă alăturată.

Celie alese o cană de cidru încălzit și aromat. Căldura cîinii îi încălzea degetele înghețate, dar băutura era prea fierbinte fie chiar și pentru a fi gustată.

– Unde sînt mesele?

– Mîncăm ca la picnic.

Mark îi zîmbi și ei i se opri respirația. Fusese o naivă să creadă că atmosfera era cea care dădea tonul idilelor. Dar nici cina luată la lumina lumînărilor și nici vinurile cu buchet parfumat servite în cupe de cristal cu picior înalt n-ar fi putut-o face mai vulnerabilă la farmecul acelui zîmbet decît era acum.

Marylee Anderson

Încetul cu încetul își reveni, reîncepînd să observe realitatea înconjurătoare: oamenii înghesuindu-se împrejurul lor și focul de tabără aruncînd scînteii în noapte. Cu toate astea, în vreme ce-și termină sandvișul, nu-și putu lua ochii de la el.

Nu era genul de bărbat de luat în considerare dacă se va hotărî vreodată să se mărite. Atunci, va alege pe cineva potrivit stilului ei de viață, cineva care să plece devreme la serviciu și să revină acasă seara tîrziu, un bărbat care s-o înțeleagă cînd își va aduce de lucru acasă, fiindcă propria lui servietă avea să fie burdușită cu hîrtii. Și, foarte important, acel cineva va trebui să tolereze înclinația bunicii ei de a se amesteca în toate. Celie se îndoia că Mark avea răbdarea să suporte criticile și sfaturile revărsate de vîrstnica femeie asupra familiei și a cunoștințelor sale.

Mark o trase spre o masă.

– Cîte sărățele vrei?

Cînd ea nu reuși să-i răspundă, înălță din sprîncene.

– Ce anume mănîncă familia ta la picnicuri?

– Crab fiert, porumb fiert...

– Lingura aia de argint din gura ta se cam pătează în seara asta, nu crezi?

Îi aruncă o pungă de plastic cu sărățele și își puse și el una în buzunar, apoi se îndreptară din nou spre foc. Prăji cîteva, apoi îi dădu țepușa și o urmări gustînd din una.

– Cum ți se pare?

Celie înghiți și bău cîteva guri de cidru.

– N-are nici un gust.

– Asta vine din partea cuiva care știe ce-i acela bun-gust. Știu că nu vor putea înlocui niciodată tortul de ciocolată, însă te introduc în atmosferă.

După ce le prăji pe toate, Mark privi împrejur.

– Hai să mergem acolo.

O conduse spre un pîlc de mesteceni aflat chiar la marginea cercului de lumină dimprejurul focului și curăță de zăpadă o bancă de piatră înainte de a o invita să se așeze.

– N-ar trebui să-i faci reclamă lui Charlie? Îl întrebă ea după ce se așezară. Presupun că vrea ceva în schimbul biletelor; nu dă niciodată nimic pe degeaba.

– Mi le-a dat cadou, răspunse Mark așezîndu-se lîngă ea. Se apropie Crăciunul – sau ai uitat? Tot ce trebuie este să petrecem o seară plăcută. Ți-e destul de cald?

Dacă-i era sau nu, Celie nu prea știa. Cînd el o privea în felul acela, nu se mai putea gîndi la nimic.

Mark se uită împrejur și-i spuse pe un ton de scuză:

– Probabil că te-ai obișnuit să fii înconjurată de lumini scăzute și de muzică atunci cînd ești invitată la cină.

Nevrînd să admită că avea dreptate, Celie rîse.

– Categoric, cina de acum este unică.

Marylee Anderson

El o prinse de mână strecurându-și degetele printre ale ei.

– Vreau ca acesta să fie cel mai grozav Crăciun pe care l-ai petrecut vreodată.

– Deja mi-ai dăruit o Zi a Recunoștinței pe care n-am s-o uit niciodată.

Cînd Mark își lipi degetele ei de buze, Celie nu se putu opri să nu-i traseze cu ele cînturul gurii, cum nu-și putea opri nici năvala amintirilor.

– Cine ar putea cere mai mult?

– Tu.

Celie își retrase mîna. Compartimentul rațional al minții ei o avertiză să îndrepte conversația spre subiecte mai sigure, dar atîta vreme cît el se găsea la distanță de o răsufare de ea și o privea cu ochi ce păreau să-i citească gîndurile, nu era în stare să asculte de rațiune.

– Am tot ce-mi trebuie.

– Cu excepția mea.

Zîbind la insistența lui, clătină din cap.

– De ce nu-mi acorzi o șansă?

„Ca și cînd ar fi fost atît de ușor.”

– O șansă? Dar nu e vorba de cursele de cai; e vorba de viața mea.

– De viețile noastre, o corectă el. Deși am sentimentul că aș avea mai mult noroc dacă aș paria la curse. Probabil că ai niște pretenții uriașe de la bărbatul pe care l-ai accepta drept soț.

Iubirea are cuvîntul

– Nu sînt exagerate, ci perfect rezonabile.

– Ca de exemplu?

– Să aibă noroc. Să fie inteligent. Să mă susțină. Să fie loial. Înțeleghător.

Se opri, fiindcă el avea toate aceste calități și presupunea că i-o va spune pentru ă-i demonstra că dreptatea era de partea lui.

– Nu mă mai privi cu expresia asta sceptică, zise ea înainte ca el să apuce să deschidă gura. Presupun că și tu vrei ca soția ta să întrunească niște calități anume.

– Uită-te în oglindă și le vei vedea pe toate.

O simplă replică, își zise ea, una pe care i-o recitase fiecareia dintre logodnicele sale. Fără îndoială că toate reacționaseră la fel ca și ea; se arătaseră sceptice și totuși nu reușiseră să își rețină zîmbetul mulțumit.

– Vorbesc serios.

– Și eu la fel. Se spune că partenerul ideal este acela care nu se potrivește deloc cu pretențiile tale. Nu ești cîtuși de puțin femeia pe care îmi imaginam că am s-o iau de nevastă și, totuși, tu ești aceea cu care mă voi însura.

Ignorîndu-i ultima afirmație, Celie se concentra asupra celei dintîi.

– Dar asta n-are nici un sens.

– Nu vorbim despre sens, ci despre dragoste.

– Spui numai prostii.

Marylee Anderson

Mark îi luă mîna întorcîndu-i-o cu palma în sus.

– Poate o să ascuți de spusele unei terțe persoane. Bunica mea citește în palmă.

Cînd el trasă cu degetul linia vieții ce mergea de la baza degetului mare la cel mic, sîinii ei se răzvrătiră.

– Cea de a treia persoană ar trebui să fie complet nepărtinitoare.

– Tot ce face bunica este spre binele meu, dar asta n-ar opri-o să-și spună părerea pe față dacă aș face vreo greșeală.

Uimită de reacția ei fizică la simpla trecere a degetelor lui de-a latul palmei ei, se văzu nevoită să înghită de două ori în sec înainte de a fi în stare să vorbească:

– O prezicătoare îți spune numai ce vrei tu să auzi.

– În cazul ăsta, așa a spus.

Cum puterea ei de concentrare lăsa de dorit, observă că-i venea greu să-i urmărească vorbele.

– Ce a spus?

– Mi-a scris o scrisoare, afirmînd că tu ești cea care îmi este sortită.

– Asta-i nebunie curată, ripostă Celie strîngîndu-și degetele pentru a-i opri expunerea și chinuindu-se să își susțină punctul de vedere. Nici măcar nu mă cunoaște.

– Este exact ce-ți spuneam.

Cînd Mark începu să-și treacă buzele ușor peste

Iubirea are cuvîntul

Încheieturile degetelor ei, Celie închise ochii dorindu-și să poată găsi destulă putere ca să reziste dorinței ce alerga prin ea cu o fierbînteală fluidă. Șoptindu-i numele, el o cuprinse de ceafă apropiindu-i chipul de al lui. Ea se predă suspinînd și își trecu degetele prin părul lui, pierzîndu-se în forța senzuală a sărutului lui.

Cînd el o luă în brațe închizînd-o într-o lume făcută doar pentru ei doi, Celie îi răspunse ca o drogată privată prea multă vreme de doza obișnuită. Dar oricît de tihnit și generos era sărutul, nu reușea să-i satisfacă nevoia; o stîrnea doar, lăsînd-o cu dorința acută de a obține mai mult.

Mark își înălță capul și respirațiile li se împletiră.

– Ești gata de colinde?

Simțindu-se moale ca o plastilină, Celie se îndepărtă puțin și își scoase pălăria, vrînd să-și netezească părul cu degetele. Nu-și putea imagina cum de-și revenise el atît repede, deși, presupunea ea, ținînd cont de cele cinci logodnice precedente, se putea spune că se perfecționase cu ajutorul practicii. Făcu o tentativă de a înăbuși gelozia ce-o sugruma, însă eșuă.

– Eu nu cînt. Nici măcar sub duș.

– Toată lumea cîntă colinde de Crăciun, replică el înconjurîndu-i umerii cu un braț ca s-o țină lîngă el. E grozav, nu-i așa? Ca în litografiile lui Currier și Ines. Pictezi?

– Mă confunzi cu Shannon. Ea pictează, cîntă și interpretează destul de bine jazz la pian.

Marylee Anderson

Fu mulțumită să observe că vocea îi suna ferm, chiar dacă pulsul tot nu i se stabilizase.

Mark înălță dintr-o sprânceană.

– Trebuie să ai niște atuuri care să compenseze lipsa ăstora.

– Nu-mi trece nici unul prin minte acum.

Activităților dimprejurul ei le lipsea ceva și, brusc, își dădu seama ce anume. Lipseau copiii care să prăjească hot-dogs, să construiască îngerași din zăpadă și care să se înghesuie alături de părinții lor în sănii cu clopoței pentru o plimbare la lumina lunii.

– Un atu, rosti Mark așezându-și mîna pe genunchiul ei și bătînd cu degetele. Farmecul tău pe care-l vor moșteni copiii noștri.

O coincidență, își spusese ea scoțîndu-și mînușile din buzunare și trăgîndu-le pe degete. El nu putea vedea tabloul creat de mintea ei.

– N-o să avem copii.

– În ritmul ăsta, presupun că nu, răspunse el pe un ton mohorît. Cine o să stea pe bancheta din spate a mașinii?

– Dar mi-ai spus că ai un *Datsun*.

– Va trebui să-l schimbăm cu o camionetă sau cu o minifurgonetă. Oricum, asta-i o tradiție după ce te căsătorești – la fel ca verighetele și luna de miere. Nici despre lucrurile astea n-am discutat.

La bordul navei de croazieră își imaginase toate amănuntele unei nunți, cu lună de miere cu tot, vise

Iubirea are cuvîntul

abandonate cînd realitatea o tîrîse acasă, la Boston. Imitîndu-l, adoptă un ton lejer, de glumă:

– Vorbele nu costă nimic.

– Însă diamantele întotdeauna costă. Bine am făcut că nu mi-am risipit leafa, de-a lungul anilor, pe plăceri fără rost. Îmi imaginez că bunica ta va insista asupra unui inel de logodnă cu diamant.

– Cel puțin.

– Am să mă descurc, declară Mark bine dispus. Însă cu luna de miere e cu totul altă poveste. A mai rămas din lumea asta mare un loc pe care nu l-ai văzut?

– Păi, să mai vedem... Elimină Parisul, Cairo și Honolulu...

Celie mai enumeră cîteva lucruri socotindu-le pe degete, apoi clătină din cap.

– Cred că am fost peste tot.

Mark suspină.

– Și unde ți-ar plăcea să mergi?

Ea reflectă cîteva minute.

– La Disney World, se decise ea în cele din urmă înăbușindu-și un hohot de rîs la vederea expresiei lui perplexe. Exact figura asta a făcut-o și bunica mea cînd, la împlinirea vîrstei de șaisprezece ani, i-am spus că prefer să merg acolo în loc să mă duc la Paris. Nu e nevoie să mai adaug că tot în Franța am ajuns. Mi-am promis că, atunci cînd voi fi mare, mă voi duce la Disney World.

Marylee Anderson

– Tu și încă un milion de oameni împrejur. Mă gîndeam la ceva mai izolat, poate o insulă pustie, ascunsă prin Marea Caraibelor, unde ne-am putea construi o colibă și unde n-am avea drept hrană decît nuci de cocos.

Imaginea asta semăna atît de mult cu visul ei despre luna de miere, încît rămase cîteva clipe cu gura căscată înainte de a-și veni în fire. Era o altă coincidență. Poate că bunica ei avea dreptate. Oriunde priveai, dădeai peste coincidențe.

– Las-o moartă. Sînt o fată de la oraș și vreau ca luna mea de miere să fie binecuvîntată cu apă curentă și electricitate.

El păru sceptic.

– Te catalogasem drept o iubitoare a naturii.

– Doar pe departe.

Un bulgăre de zăpadă se sparse pe bancă lîngă ea. Un altul îi trecu în viteză pe lîngă ureche și Celie se feri la timp.

– Ne aflăm în mijlocul unei zone de luptă, spuse ea observînd două grupuri de fete și băieți ce-și așezaseră taberele de o parte și de alta a băncii lor.

– Opriți o clipă ostilitățile! strigă Mark ridicîndu-se în picioare și înhățînd-o de mînă.

Găsiră un loc liber pe pămînt, aproape de foc. Mark își scoase mantaua și o întinse pe zăpadă, după care se așezară pe ea. Celie privi împrejur și văzu, surprinsă, mai mulți oameni de afaceri cunoscuți. Foști

Iubirea are cuvîntul

absolvenți prezenți acolo din loialitate, presupuse ea. Știa totul despre loialitate: participase la o mulțime de evenimente doar ca să reprezinte numele Hargrave. Nici unul dintre ele nu fusese plăcut.

– Mă bucur că Charlie ne-a cedat biletele, zise Mark. Mi-a spus că voia să văd tot ce are de oferit Boston-ul mai bun.

– Tot ce poate fi mai bun în Boston? se miră ea gîndindu-se la o duzină de alte locuri pe care i le-ar fi putut arăta lui Mark. Mai bine te-ar fi trimis la Salem; muzeul Peabody găzduiește o expoziție a marinei.

– Splendid, rosti Mark pocnindu-și palmele și frecîndu-le una de alta. Mergem mîine acolo?

Rezemîndu-se pe coate, Celie urmări atentă umbrele aruncate de foc pe chipul lui făcîndu-l aproape misterios. Pentru o clipă i se păru că deslușește trăsăturile date de sîngele țigănesc al bunicii lui. Dar nu, își zise ea cu obiectivitate, faptul că era brunet și atrăgător n-avea neapărat de-a face cu asta.

La urma urmelor, avusese întâlniri cu unii dintre cei mai chipeși bărbați din oraș și aceștia o lăsaseră... ei bine, nu chiar rece, dar nu așa, copleșită de un sentiment ce amenința să reducă la zero tot ce crezuse ea pînă acum trei săptămîni că ar fi avut importanță.

Conștientizarea acestui fapt o tentă să își stabilească noi priorități și să pornească de bunăvoie și fără nici o rețineră spre necunoscut. Doar că nu necunoscutul era acela care o atrăgea, ci Mark.

Marylee Anderson

El încă o mai aștepta să-i răspundă la întrebarea legată de muzeu.

- Mîine e luni, îi aminti ea, și eu mă întorc la lucru.
- Nu-ți poți lua o zi liberă?

Celie clătină din cap refuzînd fie numai să se gîndească la asta.

– Deja am pierdut degeaba ziua de azi. Nu vreau să cultiv obiceiuri rele.

– Lasă-mă pe mine să stau de vorbă cu șeful tău. O să-i spun că mai am doar cîteva zile de permisie pe țarm și că am intenția să profit de fiecare clipă.

– Șeful meu este o femeie, iar tu n-ai să faci una ca asta.

Stînd atît de aproape de foc, se simți încălzită, în ciuda temperaturii arctice de afară. Își desfăcu fermoarul jachetei și își lărgi eșarfa din jurul gîtului.

– O s-o inviți la nuntă, nu-i așa?

– Îmi păstrez viața personală separată de cea profesională. În plus, nu va exista nici o nuntă la care s-o invit.

– Ai dreptate. Intenționai să fugi de acasă.

Celie își înconjură genunchii cu brațele. Referirea făcută de el la o conversație ce-o avuseseră pe vas îi adusese un val de roșeață în obraji. Cînd el o ceruse de soție, ea îi propusese să-l roage pe căpitan să le oficieze nunta pe vapor. Mark fusese cel care sugerase să aștepte pînă la primăvară, cînd misiunea lui se încheia și familiile lor ai fi putut asista la nuntă.

Iubirea are cuvîntul

– Am putea zbura în Vest în noaptea asta, o ademni el. Am auzit că există o capelă la Las Vegas care oficiază nunți, eludînd legea. Am putea înregistra ceremonia pe casete video: una pentru mama ta și una pentru a mea.

Celie își imaginează propria familie adunată în fața televizorului urmărind șocată filmul, într-o tăcere deplină.

– O s-o luăm cu noi pe mătușa Louise, ca martor, adăugă Mark. Cred că o să sară în sus de bucurie – în secret, desigur.

Lui Louise i-ar plăcea. Celie era sigură de asta.

– Și cum rămîne cu bunica mea?

– O să-i aducem un suvenir. Solnițe pentru sare și piper sub forma unor automate de joc, pe care să le poată etala în vitrina cu trofee ale familiei Hargrave.

– Și mama mea?

– Nu-i nici o problemă. Se va alege cu un fiu.

Celie suspină și își rezemă bărbia pe genunchi.

– Te-ai gîndit la toată, nu-i așa?

– Tot ce-mi mai trebuie e mireasa, spuse el atînguîndu-i fața și îndemnînd-o printr-o apăsare blîndă să se întoarcă spre el. Ți s-au înăsprit obraji.

Era ciudat că, la trecerea peste pielea ei, degetele lui reci lăsa în urmă o dîră de fierbințeală. Ce curios că o simplă atingere îi făcea inima să tresară și să pompeze viață în corpul ei. Cînd degetul lui mare porni să-i traseze conturul maxilarului, Celie își lăsă capul

Marylee Anderson

pe spate, dîndu-le celorlalte degete posibilitatea să exploreze pulsul ce-i bătea în gît.

Cum se aflau pe teritoriul colegiului, decise că băutura ei fusese, fără îndoială, botezată cu alcool, ceea ce ar fi explicat moleșeala ce-o cuprinsese și ezitarea ei de a se îndepărta. Alcoolul întunecă rațiunea. Nu le spusese ea oare de sute de ori acest lucru clientelor pe care le sfătuia la centrul de reabilitare?

Totuși, sinceritatea o sîcîia fără încetare, făcînd-o să recunoască faptul că alcoolul nu era singurul lucru ce-i amenința judecata și că, de altfel, nici nu putea fi blamat de această dată. La vîrsta ei, nu își mai putea permite să se ascundă în spatele unor scuze transparente. Singurul lucru ce-i împrăstie judecata în cele patru zări era Mark Edwards.

Dacă s-ar mai apleca încă puțin, și-ar putea pune capul pe umărul lui, uitînd de mulțimea zgomotoasă ce se învîrtea încolo și încoace, de mirosul de bere și fum, și l-ar săruta.

Nu și-ar mai fi dorit nimic altceva.

Și totuși, de parcă vreun dispozitiv de protecție ar fi intervenit pentru a-i ține mintea ocupată cu niște gînduri cu mult mai satisfăcătoare, dar mai sănătoase, se auzi murmurînd:

— Te-ai gîndit să comanzi un vapor de croazieră, după ce te vei retrage din marina militară? Îmi amintesc că ai spus că nu-ți displăcea.

Iubirea are cuvîntul

Mark îi îndreptă gulerul de la jachetă.

– Asta e o muncă pentru un bărbat necăsătorit, pentru cineva care n-ar trebui să-și facă griji că-și lasă nevasta singură luni în șir.

– Dar n-ai nevastă.

– Voi avea în curînd.

O spuse cu atîta siguranță, încît ea își mușcă buza încercînd să își înăbușe un sentiment de vinovăție. Brusc, îi trecu un gînd prin minte, pe care îl rosti cu voce tare:

– Sper că nu ți-ai planificat viitorul gîndindu-te că mă voi mărita cu tine.

– Te vei mărita cu mine.

Celie își mișcă degetele de la picioare în cizme și pe cele de la mîini în interiorul mănușilor, însă tentativa de distragere a atenției nu reuși s-o împiedice să zîmbească.

– Ai deseori cîte o idee fixă?

– Nu, dar pînă acum nu mi s-a mai întîmplat să întîlnesc femeia ideală pentru mine. Și nici s-o pierd, dacă tot veți vorba.

Orchestra studentescă, ce se grupase în mijlocul terenului, începu să intoneze *Jingle Bells*, împiedicînd-o să-l contrazică. Își cuprinse genunchii cu brațele și ascultă vocea de bariton a lui Mark alăturîndu-se corului.

Aceleași calități ce o atrăseseră la el în timpul croazierei de Ziua Recunoștinței amenințau să o se-

Marylee Anderson

ducă din nou: umorul, abilitatea de a rîde de el însuși, disponibilitatea de a face compromisuri, precum și încăpăținarea despre care avea sentimentul c-o egala pe a ei.

Încercă să-și amintească dacă se simțise la fel și în compania bărbaților cu care se gîndise să se mărite, însă găsi că-i era imposibil să-l compare cu ei. Aceia nu mai erau decît niște amintiri vagi pentru ea, împinse în ascuzișurile minții alături de însoțitorii de la balul debutantelor sau de la diferite plimbări nevinovate.

Oricît de illogic ar fi părut, avea impresia că trecutul ei fusese secționat, nemaifiind legat de viitor. În croazieră se simțise a fi o persoană temerară și lipsită de griji, purtîndu-se ca și cînd n-ar fi fost adepta tradițiilor moștenirii Hargrave.

Mark nu trebuia să se prefacă. Părea la fel de în largul lui aici, cum fusese și seara trecută înconjurînd ringul de dans, sau la bordul vaporului cînd se aplecase peste chiuvetă ca să-și apropie fața de oglindă, neavînd altceva pe el decît spuma de ras. Asemeni unei adolescente îndrăgostite, invidiasse aparatul de ras ce-i atinge obrazul și, imediat ce el și-l clătise, parcursese același drum cu degetele presărîndu-l apoi cu sărutări...

Nu se putu împiedica să ofteze, deși, în gînd, își jura să-și șteargă amintirea din minte. Cu coada ochiului îl văzu pe Mark observînd-o cu atenție, de parcă i-ar fi putut citi gîndurile.

Dar poate că pur și simplu o cunoștea prea bine. Îi para toate argumentele cu o logică prea simplă ca să poată fi combătută. Poate că în horoscopul ei idila de la bordul vaporului era înscrisă ca un preludiu și nu ca un interludiu.

Poate că el avea dreptate – poate că soarta te prindea de inimă și te arunca acolo unde-ți era locul. În clipa de față, privindu-l așezat lângă ea, nu se putea imagina stînd într-un loc mai potrivit. Poate că prevederea și rațiunea nu aveau nimic de-a face cu asta, poate că măritișul nu avea nimic de-a face cu dragostea și nici una dintre ele cu găsirea perechii potrivite. Nu o persoană perfectă; doar una compatibilă, cineva alături de care să poți plînge sau rîde, cineva care să-ți încălzească patul în nopțile reci și inima, cînd viața nu reușea.

Ținînd seama de toate acestea, putea, categoric, găsi alți bărbați mai prejos decît Mark; însă se îndoia că ar putea găsi un altul mai bun.

Și ar fi prima care să admită – departe de urechile bunicii ei, desigur – că ritmul ei biologic era mai intens decît fusese vreodată. Din cîte se văzuse, Mark provenea dintr-o familie iubitoare și ar ști să crească un copil mult mai bine decît ea. Ar fi un tată bun și un soț pe care te puteai bizui.

Magia și pasiunea trăite la bordul vaporului vor păli și viața lor se va rîndui după o rutină comodă și previzibilă. Nu ar fi o căsătorie de conveniență, ci una

convenabilă. Iar ei se potriveau foarte bine unul cu altul. El nu-i ceruse să renunțe la nimic și nu se aștepta ca ea să facă vreun compromis referitor la principiile ei. La rîndul ei, va face același lucru.

Celie îl fixă cu privirea, mușcîndu-și buza de jos în timp ce chibzuia la toate acestea. După toate starturile greșite prin care trecuse, se întrebasese dacă mai poate avea încredere în judecata ei ca să-și găsească soțul potrivit. Acum se simțea ușurată că decizia fusese atît de simplă – aproape că-i fusese smulsă din mîini de către o forță necunoscută.

Fără a-și dezlipi privirea dintr-a ei, Mark o cuprinse pe după umeri și o trase mai aproape de el. Celie nu-și putea imagina ce irezistibilă arăta, reflectă el. Aerul rece îi adusese culoare în obraji și-i făcuse ochii să strălucească asemeni unor smaralde stropite cu aur. Umbrele aruncate de flăcări pictau adîncituri interesante pe obrajii ei pe care ar fi vrut să le cerceteze cu buzele. Faptul că ea se trăsese de bunăvoie mai aproape de el putea fi interpretat ca o mică victorie. Totuși, se gîndi el cu stoicism, se prea putea să fi înghețat pur și simplu

Iar suspinul... Se simțise sfișiat între dorința de a o săruta sau de a o întreba ce greutate are pe suflet. În vreme ce medita, Celie îl privi, bărbia ei înălțată îndemnîndu-l, practic, să întreprindă ceva.

Incapabil să reziste provocării, se aplecă spre ea. Avea buzele reci, dar sărutul îi lovi simțurile în plin,

Iubirea are cuvîntul

făcîndu-l să-i deteste pe străinii din jurul lor ce-l lipseau de intimitatea după care tînjea.

Buzele ei se depărtară, înmuindu-se sub ale lui. Stăpînindu-se cu greu, Mark se retrase. Nu era nici locul, nici momentul potrivit pentru ce voia el.

– Să mergem, îi spuse el atît de încet, încît – timp de o secundă – se îndoii că fusese auzit.

Însă îl auzise, pentru că-i permise s-o ajute să se ridice. Cînd se aplecă să-i încheie fermoarul jachetei, Mark se trezi că-și trece din nou, ușor, buzele peste ale ei și respirația i se opri brusc la vederea duioșiei reflectate în ochii ei.

Celie îi dădu cheile mașinii și el se urcă la volan, aproape înjurînd. Chiar dacă străzile fuseseră curățate de zăpadă, rămăseseră alunecoase. Fiind un novice în materie de ierni nordice, șofatul avea să-i capteze toată atenția cînd singurul lucru la care voia să se gîndească era paradisul întrevăzut cu puțin înainte, ca o promisiune încîntătoare a celor ce aveau să urmeze.

După ce încălzi motorul, închise radiatorul fiindcă mireasma ei umplea toată mașina, îndemnîndu-l să ghicească locurile unde se parfumase. Pe gît, acolo unde îi bătea pulsul, la încheieturile brațelor, în spatele genunchilor...

Simplul gînd îi făcu inima să-și întetească bătăile. Încercînd să se concentreze asupra șofatului, își ținu privirea atîntită asupra drumului, hotărît să nu dea atenție respirației ei precipitate.

Marylee Anderson

Înaintase binișor astăzi, înfrîngîndu-i rezistența și construind un pod peste prăpastia ce-i despărțea. Era o punte fragilă, reprezentînd mai puțin decît își propusese să realizeze. Dar numai un prost n-ar fi știut să se folosească de această ocazie.

Celie tăcu tot drumul pînă acasă, reflectînd la viitorul ei. Existau conflicte de aplanat, concesiile de făcut și țeluri de stabilit.

Va insista asupra unei logodne lungi nu numai pentru a vedea dacă se potriveau cu adevărat, ci și pentru a descoperi eventualele probleme insurmontabile înainte de a-și face jurămintele.

Pe tot parcursul anului nu-și luase nici o zi liberă. Desigur că angajații se vor descurca și fără ea a două zi, cînd se va ocupa de probleme personale. Va sta cu Mark și își vor pune la cale viitorul în mod rațional, vorbind despre case, copii și lista invitaților la nuntă.

Încă preocupată de planuri, intră în casă și își scoase jacheta și pălăria. Erau atîtea de făcut. Poate că ar trebui să abordeze problemele încă din seara asta. Îl va anunța de decizia ei în timpul unei cine frugale, se hotărî întorcîndu-se cu fața la el.

– Vrei o cafea?

– Nu.

Refuzul lui de-abia se auzi, iar vocea îi era răgușită. Privirea lui Mark îi cercetă chipul, pluti asupra părului ei încărcat de electricitate pentru a i se opri în cele din urmă asupra gurii.

Iubirea are cuvîntul

– Sînt sigură că Shannon n-are să se supere dacă îi deschizi sticla de *Courvoisier*.

Chiar în timp ce vorbea, își dădu seama că nu băutura își dorea el, ci un lucru și mai amețitor, mai satisfăcător, și care te făcea de două ori mai dependent decît alcoolul. Dorința ce-i întunecase ochii lui Mark îi transformă sîngele în văpaie lichidă și Celie știu că, dacă el va traversa camera, nu va fi capabilă să-l respingă.

Mark rămase unde se găsea, cu mîinile la spate, rezemat de ușa dinspre hol.

– Vîno încoace, Celie.

Își dădu seama că o forța să facă o alegere conștientă. Străbătu încăperea și se opri în fața lui, iar anticiparea celor ce aveau să urmeze îi tăie respirația. Începu să tremure, deși, la început, el n-o atinse, ci se mulțumi s-o privească. Apoi, Mark îi cuprinse fața în mîini și tremurul trupului ei se întetî.

- Cu toate că pulsul îi bătea asurzitor în urechi, îl auzi șoptindu-i numele ca o mîngîiere învăluitoare. Își puse palmele pe pieptul lui, lăsîndu-și degetele să-i simtă bătăile iuți ale inimii și închise ochii cînd el îi sărută vîrfurile nasului, sprîncenele și tîmplele.

Alunecarea buzelor lui peste ale ei o făcu să se înfioare încîntată. Limba lui flirtă cu a ei aprinzînd în adîncul ei o dorință devastatoare. Se strînse și mai aproape și frustrarea resimțită din cauza hainelor ce-i separau îi eră temperată la limită doar de chinul plă-

cut, dar dureros, al așteptării.

Mark își străcură mâinile sub puloverul ei, cuprinzându-i sînii în palme. Celie oftă de plăcere. La rîndul ei, își plimbă degetele în lungul spatelui lui, explorînd fiecare centimetru.

– Mark, stai...

Prin ceața emoțiilor primare ce o împresurase, Celie ascultă torentul de cuvinte ce-i ieșea din gură. Mai întîi de toate trebuia să-i comunice decizia luată. I-o datora, deși mai așteptă un moment lăsîndu-și capul pe umărul lui, în timp ce el îi depunea sărutări ușoare pe gît.

– Ce e? șopti bărbatul cu buzele lipite de pielea ei.

– M-am decis să mă mărit cu tine.

Ultimul lucru la care se aștepta de la Mark era ca el să-și oprească mișcarea mâinilor și s-o fixeze cu privirea.

– M-am gîndit la asta. Aveai dreptate – ne potrivim foarte bine.

Deși expresia lui indescifrabilă o puse în imposibilitatea de a-i aprecia reacția, instinctul o avertiză brusc să procedeze cu grijă.

Cîteva clipe el nu spuse nimic. Îi aranjă la loc puloverul, continuînd s-o privească, apoi își sprijini palmele pe umerii ei.

– Sună pragmatic.

– Mîine va trebui să stăm de vorbă, să analizăm situația.

Iubirea are cuvîntul

– Situația? repetă el apropiindu-și sprîncenele.

– Complicațiile pe care le-am putea întîlni. Probleme...

– Noapte bună, Celie, rosti el împingînd-o ușor spre scară.

Celie nu se mișcă din loc, încercînd să citească un mesaj în ochii lui, căutînd ceva care să-i explice frustrarea, orice ar fi putut înlătura nodul de dezamăgire ce i se pusese în gît împiedicînd-o să vorbească. Nu găsi nimic.

– Du-te la culcare, spuse el.

Ea înghiți în sec, încercînd să-și înăbușe panica. Poate că acesta fusese scopul lui în ultimele zile, s-o facă să simtă tot ce simțise el, probabil, cînd îl refuzase. Simțul de autoconservare o îmblodea să traverseze încăperea și să urce scara fără a-i mai acorda vreo atenție. Îngrozită, își dădu seama că e gata să plîngă și clipi ca să împiedice lacrimile să-i curgă pe obraji.

– Credeam că asta te va face fericit.

Mark își băgă mîinile în buzunare.

– Aș fi fericit dacă ar exista mai puține cuvinte atașate la acordul tău.

Ei îi luă cîteva secunde să înțeleagă ce voia el să spună.

– N-am de gînd să mint și să afirm că hotărîrea mea este bazată pe iubire, îi zise ea. Cred că ne potrivim foarte bine unul cu altul.

Marylee Anderson

– Potriviiți, mormăi el clătinînd din cap. Acum faci să sune totul de parcă am începe un parteneriat de afaceri.

Celie își ridică bărbia sfidătoare.

– Căsătoria este un parteneriat.

– Ți-am spus că sînt un tip de modă veche: întii dragoste, apoi căsătorie.

Cum nu se așteptase să fie refuzată, Celie nu-și pregătise apărarea.

– Poate că dragostea – orice ar fi ea – va urma după aceea.

– Nu va veni atîta vreme cît vei ține ridicată bariera în calea sentimentelor.

– Decizia mea este pur practică, rosti ea ușurată că vocea îi era calmă și nu reflecta umilinta resimțită ca urmare a refuzului lui. Sentimentele mele n-au nici un amestec.

– Sentimentele tale ar trebui să stea la baza ei. Aici este vorba de o căsătorie și nu de fuziunea unor corporații.

Celie rămase nemișcată, complet pierdută și dorind ca el s-o ia din nou în brațe, dar neștiind cum să i-o spună.

– Nu știu ce vrei, șopti ea năfrănată.

– Totul... sau nimic. Noapte bună, Celie.

Incapabilă să găsească de spus ceva, se întoarse și urcă scara.

Zece minute mai tîrziu, în vreme ce se spăla pe

Iubirea are cuvîntul

dinți, revăzu scena în minte încercînd să uite cît de naivă fusese. Dacă ar fi amînat pe a doua zi anunțarea hotărîrii ei, acum s-ar fi aflat în brațele lui în loc să înfrunte încă o noapte rece de una singură.

Își clăti gura și își privi fix imaginea din oglindă. Cum fiecare centimetru al corpului, cu excepția capului, a palmelor și a tălpilor, îi era acoperit cu un flanel alb, nici nu s-ar fi putut considera o apariție atrăgătoare. Alesese cămașa asta de noapte fără să se gîndească, deși presupunea că subconștientul își bătea joc în secret de celibatul ei.

N-are decît, reflectă ea. Obrajii îi ardeau, ca urmare a vîntului de afară, însă mîndria ei suferea mai mult.

În vreme ce trecea pe culoar spre dormitor, încercă să nu se mai gîndească la cele întîmplate sau la cele ce nu se întîmplaseră.

– Ți-am dat drumul la pătura electrică. M-am gîndit că în seara asta patul ți se va părea mai rece decît de obicei.

Vocea lui răgușită o sperie. Îi putea distinge silueta în patul lui Shannon, însă își dădu seama că era avantajat, întrucît ea stătea în lumina lămpii de pe culoar.

– Mulțumesc, răspunse ea pe un ton demn, nedorind să dea la iveală nemulțmirea că el îi invadase dormitorul fie și numai pentru cîteva clipe. Rezistă impulsului de a o lua la fugă, evitînd orice discuție despre cele petrecute în salon. Dacă voia să se răzbune,

Marylee Anderson

avea să-l lase să se bucure de răzbunarea lui. Apoi, vor fi la egalitate. Ea îl lăsase cu buza umflată, iar el o respinsese.

– Arăți foarte bine în cămașa aia de noapte. Ai un aer desuet.

– Mulțumesc.

Vocabularul ei devenise teribil de limitat. Căută o replică oarecare, ceva frivol și original ca să-i demonstreze că toate cele întâmplate mai devreme nu aveau nici o importanță pentru ea. Dintr-odată clipi surprinsă, deoarece Mark aprinsese veioza de pe noptieră.

Stătea în pat cu pledurile căzute neglijent pînă în talie.

– Poate reușim s-o luăm de unde am lăsat-o acum cîteva minute, zise Mark și zîmbetul lui jucăuș îi spuse că nu se referea la conversație.

– Nu.

Celie avu impresia că i se usucă gura cînd propria reacție fizică la farmecul lui își făcu simțită prezența subminîndu-i hotărîrea de a lăsa lucrurile așa cum erau, cel puțin în noaptea aceea.

Zîmbetul lui dispăru, înlocuit de o expresie atît de intensă, încît ea își dori să traverseze camera și să se strecoare înapoi, în brațele lui.

– Te iubesc, Celie, rosti el încet.

Dacă ar fi fost o persoană mai puțin demnă de respect, i-ar fi putut imita cuvintele în bătaie de joc, dacă nu din alt motiv, măcar pentru a-și potoli focul ce

Iubirea are cuvîntul

i-l aprinsese el din nou sub piele. Însă acestea nu erau cuvinte pe care să le poată spune în derîdere, în eventualitatea că le va putea spune vreodată.

– Noapte bună, Mark.

Înainte ca el s-o poată convinge să rămînă și înainte de a se putea convinge singură de asta, ieși pe coridor, aproape împiedicîndu-se în cămașa de noapte ce-i flutura împrejurul gleznelor.

Capitolul 8

Mark nu se rezemă înapoi de perne decît după ce auzi zăvorul uşii ei închizîndu-se. Nu dormise bine nici noaptea trecută auzind-o mişcîndu-se prin cameră şi sperînd prosteşte, ori de cîte ori îi auzea patul scîrîind, că ea se va răzgîndi şi va veni să i-o spună.

Şi în noaptea asta somnul va fi o cauză pierdută. Dacă nu s-ar fi simţit împiedicat de considerentele morale, ar fi avut-o mai devreme, în salon. Gîndul îl făcu să-şi încheşteze pumnii şi să facă exerciţii respiratorii de reducere a stresului în timp ce-şi amintea că o dorea în patul lui pentru toată viaţa şi nu doar pentru o singură noapte.

Voia o căsătorie clădită pe dragoste, nu pe logică. Şi chiar dacă nu-i pusese hotărîrea la îndoială şi nici nu-i ceruse să i-o explice, ea i-o prezentase în maniera în care şi-o imagina formulînd o propunere de afaceri. În mod raţional şi lipsit de pasiune.

Cine ştie cum, socotise că el, s-ar încadra în tipa-

rul vieții ei, însă nu avea de gînd să fie doar un accesoriu. Cînd se vor căsători, vor începe cu începutul și își vor clădi viață bazată pe jurăminte făcute și respectate pînă la moarte.

Voia să pătrundă în inima ei atît de adînc, încît ea să prefere să moară, decît să-l părăsească și voia ca ea să-l dorească la fel de mult cum o dorea el; atît de mult, încît să pună nevoile lui mai presus decît ale ei, dacă se dovedea necesar. Exact așa cum procedase el în salon.

Însă nici o justificare din lume nu-i putea modifica starea în care se afla. N-avea să mai poată dormi la noapte cu amintirea atingerii pielii ei impregnată în palme și cu gustul gurii ei pe buze. Dînd deoparte așternuturile, coborî din pat și porni pe culoar.

Ajuns în baie, se dezbracă și deschise robinetul de apă rece înainte de a intra sub jetul înțepător al dușului. Cînd apa porni să-i alunece pe spate, își încheștă strîns dinții. Ori era mai rece aici, în Boston, ori îmbătrînea devenind mai puțin tolerant cu micile neplăceri ale vieții.

Mai bătrîn! În seara asta, ea arătase ca o adolescentă îmbrăcată în cămașa de noapte fluturînd împrejurul ei. În vară, el va împlini patruzeci de ani; ea nici măcar nu-și sărbătorește cea de-a treizecea aniversare.

Îi despărteau zece ani. Cu zece ani în urmă, nici măcar nu-i trecuse prin minte să se așeze la casa lui. Vremurile se schimbaseră. Și nevoile lui se schimba-

seră, modificate pentru totdeauna din ziua cînd o văzuse proiectată pe fundalul aceluia răsărit strălucitor de soare. În acel moment, își aminti toate predicile bunicii lui despre predestinare.

În toți cei patruzeci de ani ai lui, nu dorise nicio dată atît de mult o femeie.

Nu orice femeie, ci o anumite femeie. Celie alături de el, în patul lui, crescîndu-i copiii, îmbătrînind alături de el.

Închizînd ochii, se întoarse ridicîndu-și fața spre stropii de apă, plănuiindu-și următorii cincizeci de ani de viață, pînă cînd bătaile ei în ușă îl treziră la realitate. Închise robinetul și își șterse apa de pe ochi.

– Ce e?

– Ești acolo de aproape o jumătate de oră. O să rămîi fără apă caldă.

Găsind că ar fi imprudent să-i dezvăluie că folosea doar apă rece, ieși din cadă și apucă un prosop din teancul lăsat de ea lîngă chiuvea. Dușul nu prea reușise să-i îmbunătățească starea fizică sau mentală și găsi consolare în faptul că nici ea nu putea dormi.

– Nu m-ar deranja acum cafeaua aceea, dacă oferta ta mai e valabilă, îi strigă el prin ușă.

Cinci minute mai tîrziu, intră în bucătărie cu părul încă umed. Celie își ascunsese modesta cămașă de noapte sub un halat matlasat și își împletise părul într-o coadă. Pe masă, stăteau pregătite un platou cu prăjituri și cafeaua lui.

Iubirea are cuvîntul

Se încruntă văzînd o sîrgură ceașcă și oboseala din privirea lui Celie.

– Ești liberă să mi te alături, zise el. Promit să-mi țin poftele carnale sub control.

Celie se așeză pe un scaun fără să zîmbească.

– O să aranjez să-mi iau liber mîine. Putem merge cu mașina pînă la Salem, dacă vrei.

O propunere de pace, presupuse el încuviințînd pentru a-i arăta că nu era supărat. Dacă ea nu avea să aducă în discuție cele întîmplate cu cîteva ore în urmă, nici el n-o va face. Amestecînd zahărul în ceașcă, o privi desenînd cu degetul modele de neînțeles pe fața de masă.

– Excursia asta la muzeu va reprezenta o ieșire oficială? o întrebă el.

Celie roși, însă nu-și întoarse privirea.

– M-am gîndit că ne-am putea cunoaște mai bine.

– Sînt onorat, răspunse el cu un aer solemn. Mai ales de cînd Charlie mi-a spus că ești măritată cu slujba ta și că n-ai lipsi nici o zi de la lucru decît dacă ai fi îngrozitor de bolnavă.

O spusese ca pe un compliment, însă o văzu înfuriindu-se.

– În toată viața lui, Charlie nu s-a oferit voluntar la nimic, rosti ea cu acrială. Nu-și poate imagina de ce mă simt obligată să merg în mod regulat la birou, dacă nu mi se plătește salariu.

– Și de ce o faci?

Marylee Anderson

– Fiindcă, atunci cînd sînt părăsite, femeile au nevoie de ajutoare pentru copii, bonuri de masă, subvenții pentru chirii și orice altceva le mai poate fi oferit ca să le ajute să se pună iar pe picioare. Uneori vin la noi avînd numai hainele de pe ele. Din mai multe puncte de vedere, le-ar fi mai bine dacă ar fi văduve, în loc să fie părăsite de soț. Poate că mama mea n-a avut un serviciu, dar cel puțin a avut asigurarea militară a tatălui meu ca să achite facturile.

– Tatăl tău a fost militar?

– Infanterist, în Vietnam, răspunse ea alegînd o prăjitură de pe platou.

Mark procedă cu grijă, întrucît suspecta că ea va profita de prima ocazie ca să îndrepte conversația în direcția lui.

– Probabil că mama ta s-a măritat foarte tînră.

– În ziua cînd a împlinit optsprezece ani.

– Sînt suspicios că bunica ta a lăsat-o să plece la o vîrstă atît de fragedă.

– Mama a fugit de acasă cînd avea șaptesprezece ani. Mai bine-zis, a fugit cu iubitul ei. Voia să fie o hippie, așa că s-a alăturat unei comunități hippie din nordul statului New York și și-a schimbat numele în Summer Zephyr.¹

Mark zîmbi, fiindu-i imposibil să și-o imagineze pe

1. Zefir de vară.

eleganta Katherine înveșmântată într-un caftan și gătită cu mărgelile de sticlă.

– Presupun că bunica ta a albit peste noapte.

– Nu, asta s-a întâmplat după ce mătușa Louise a luat pe furiș, din seiful din bibliotecă, certificatul de naștere al mamei mele, care-i trebuia pentru căsătorie.

Mark se trezi c-o plăcea pe Louise din ce în ce mai mult.

– Deci părinții tăi au fost niște hippies. Cum era tatăl tău?

– Cele mai negre presimțiri ale bunicii s-au adeverit. Nu putea să se țină prea mult de o slujbă, așa că în cele din urmă s-a decis să se înroleze în armată. Nu era cea mai înțeleaptă decizie la jumătatea anilor '60, dar el și cu mama s-au gândit că bunica avea relațiile necesare, care să-l țină departe de Vietnam. Le avea, dar n-a vrut să le folosească.

Stătea recitându-și povestea, de parcă i s-ar fi întâmplat altcuiva. Cumva, se convinsese singură că reușise să depășească pierderea și Mark știa că nu i-ar fi fost recunoscătoare dacă ar fi contrazis-o.

– Tatăl tău a fost ucis în luptă? o îmboldi el.

– Cu douăzeci și patru de ani în urmă. Telegrama a sosit în ajunul Crăciunului. A doua zi, mama a împachetat tot ce aveau într-un cufăr vechi. Acum îmi aduc aminte că am plîns, fiindcă știam că Moș Crăciun nu va reuși să mă găsească dacă ne mutam. Oricum, continuă ea, asta era ultima dintre grijile mamei. Nu-și

Marylee Anderson

terminase liceul și trebuia să ne întreținem singure. Asigurarea tatălui meu acoperea facturile și cam atât, deci ne-am tîrît înapoi acasă și am implorat-o pe bunica să ne ierte.

– A primit-o înapoi?

– Cu anumite condiții. A anjagat un profesor particular pentru ca mama să-și poată lua diploma de absolvire a liceului și a insistat să-i fiu încredințată ca să primesc o educație corespunzătoare. Cei din comunitate nu credeau în astfel de lucruri, așa încît eu nu știam să mă comport asemeni unei tînăre domnișoare bine crescută.

Mark era conștient că, dacă o atingea, nu avea să fie în stare să se oprească pînă ce nu-i va alunga amintirile urîte în cel mai bun mod cunoscut de el. Așa că își luă ceașca și sorbi din cafea.

– Te-au trimis la internat?

Celie făcu o grimasă.

– Nu. Bunica a făcut din „cizelarea” mea ocupație ei preferată.

Katherine se răzvrătise împotriva atmosferei lipsite de iubire, deci știa cu siguranță cum avea s-o ducă Celie. Își desfăcu pumnul încleștat pe toarta ceștii de cafea și izbucni:

– De ce n-a plecat din nou mama ta după ce s-a pus pe picioare?

Celie învîrți un timp prăjitura în farfurioară, reflectînd la întrebare. Apoi răspunse.

Iubirea are cuvîntul

– Evadase o dată și eșuase lamentabil. Nu sînt sigură dacă nu cumva comunitatea hippie nu i-a înșelat așteptările. În zilele acelea, femeile găteau și schimbau scutecele înainte de a mărșălui pentru pace și iubire fără constrîngeri.

– Iar părinții tatălui tău?

– Se țin la distanță.

Și mai multă durere strînsă în suflet, realizează el. Oare de ce nu i-o fi dat soarta măcar cîteva rude iubitoare? Se forță să bea mai multe guri de cafea, înfrînîndu-și mînia crescîndă și vorbi doar cînd fu sigur că-și poate stăpîni tonul vocii:

– Nu mi-o pot imagina pe mama abandonîndu-și un nepot.

Celie ridică din umeri.

– Tot aia ar fi fost... presupun. Dacă ar fi încercat să emită vreo pretenție, bunica ar fi făcut mareș tapaj.

– Înțeleg că face asta deseori.

– Deseori și bine. Se aruncă drept la jugulară.

Privind spre ceașca lui golită, îl întrebă:

– Ai terminat?

– Cum sîntem în anii '90, am să-mi duc singur vasele la chiuvetă, zise el, însă Celie i le luă din față.

Cînd se îndreptă spre chiuvetă, Mark studie felul în care i se mula halatul pe curbele trupului, știind că bunica ei l-ar fi lăsat lat dacă i-ar fi putut citi gîndurile ce i se învălmășeau prin cap.

– Se transmit filme de Crăciun prin cablu, îi zise

Marylee Anderson

Celie revenind de la chiuveță.

Asta era o alternativă jalnică la ceea ce voia el să facă. Totuși, ar fi îndurat orice pentru fiecare clipă petrecută singur cu ea.

– Splendid. Trebuie să te introducem în atmosfera de Crăciun.

O urmă în salon și-și roti privirea prin încăperea lipsită de decorațiuni.

– Mîine am să agăț niște ilice și vîsc.

– Nu e nevoie....

– Ba este, categoric. Vreau să alung fantomele Crăciunului din trecutul tău.

– Nu există nici o stafie în trecutul meu; nici de Crăciun, nici în rest.

Mark știa că n-avea rost s-o contrazică. Luă telecomanda și stinse lampa înainte de a se așeza lîngă ea, pe sofa.

– Atunci vom începe să construim atmosfera Crăciunurilor tale viitoare.

Trecînd în revistă canalele de televiziune, se opri la un film clasic de Crăciun, colorat ulterior, pe care-l mai văzuse de peste zece ori.

– Ar fi trebuit să fi decorat casa fără a te avertiza, ca să-ți fac o surpriză.

Ea căscă.

– Urăsc surprizele.

Era plăcut în semiobscuritatea camerei. Ar fi fost momentul ideal, își dădu el seama, să aducă vorba

despre telegrama ascunsă la fundul genții de voiaj. Repetînd frazele introductive, își dresе glasul și se ră-suci cu fața la ea. Cuvintele îi muriră în gît.

Adormise cu capul rezemat de spătarul canapelei. În lumina slabă, radiind dinspre ecranul televizorului, îi studie chipul, după care îi înconjură umerii cu un braț și o trase mai aproape. Fără a se trezi, Celie se ghemui la pieptul lui.

Celie urcă obosită treptele de la intrare, surprinsă să le vadă curățate de zăpadă. De fapt, nici nu s-ar fi așteptat la mai puțin din partea lui Mark. De dimineață, cînd fusese trezită de un telefon urgent și alternase scuzele cu explicațiile că nimeni altcineva nu putea fi de ajutor în locul ei, el se arătase înțelegător în privința amînării excursiei.

Drept răsplată, îl va duce să cineze la Vera. Aceasta părea să fie în totalitate de acord cu prezența lui Mark și avea să se întreacă pe sine în a-l servi cu ceva deosebit. Friptură înăbușită de vită, ca în Noua Anglie, decise Celie scoțîndu-și cizmele. În timp ce se întorcea acasă, repetase în gînd o explicație pentru comportarea ei impulsivă din seara trecută și plănuiise s-o recite imediat ce intra pe ușă.

În salon, se opri siderată lăsînd servieta să-i cadă pe covor cu o bufnitură.

Beculețe mici, albe, înconjurau rama bovindoului și licăreau împrejurul oglinzii de deasupra șemineului,

părînd să clipească în ritm cu colindele ce se auzeau venind dinspre difuzoarele combinei stereo.

Gîtul i se contractă instantaneu din cauza emoției neașteptate și se îndreptă spre șemineu. Îngerașii căsătoriei, pe care ținuse neapărat să-i plaseze la extremitățile plăcii de deasupra șemineului, se aflau acum în mijloc, cu aripile alăturate, așa cum trebuia. De fiecare parte a lor, spiriduși de ceramică, cu chipuri poznașe, țineau în mîini ciorapi roșii confecționați din fetru; pe unul dintre ei se afla brodat cu cruciulițe numele ei, iar pe celălalt al lui Mark.

În oglindă îl văzu pe Mark stînd în ușa dinspre bucătărie. Urmărind-o din privire, acesta își șterse mîinile pe un șervet cu pătrățele roșii și verzi.

– Bine ai venit acasă, rosti-el încet.

Ar fi trebuit să fie nemulțumită că nu-i respectase dorințele și îi decorase casa în lipsă, dar găsi că nu avea nici un rost să pretindă că se simțea altfel decît încîntată. În vreme ce-și plimba degetele pe numele ei brodat pe ciorap, nu se putu opri să nu zîmbească:

– Nu-mi spune că știi să și brodezi.

– Bunica i-a făcut pentru noi. Și mama a trimis un cadou, însă n-ai să-l deschizi decît de Crăciun.

Oare de ce i-ar trimite familia lui cadouri? Se răsuși să-l întrebe însă, înainte să poată deschide gura, Mark își aruncă șervetul pe umăr și făcu o plecăciune.

– Masa e pregătită, doamnă.

– Nu era nevoie să pregătești cina, protestă ea

Iubirea are cuvîntul

destul de flămîndă ca să se bucure că el se gîndise la asta.

În ușa bucătăriei, Mark o prinse de umeri și o sărută atît de repede, încît ea nu avu vreme să-l evite. Sau să-și pună brațele de gîtul lui și să-l tragă mai aproape.

– Vîsc, murmură el.

Ea observă crenguța prinsă de rama de sus a ușii, deasupra ei, și încercă să se încrunte a dezaprobare.

– Nu e drept...

–Totul e permis în dragoste și în război, zise el împingînd-o ușor în sufragerie.

Mark pusese masa folosind serviciul de porțelan de *Limoges* cu margine aurită, moștenit de Celie de la străbunica ei. Din cîte își putea aduce ea aminte, nu fusese folosit niciodată. Stătuse întotdeauna expus în vitrina făcută de comandă, așteptînd o ocazie specială. În seara asta, părea numai potrivit pentru a completa decorul sărbătoresc.

După ce o ajută pe Celie să se așeze la masă, Mark aprinse două lumînări ornate cu mirt, plasate în ornamentul din centrul mesei, confecționat din conuri de pin, și stinse lampa din tavan. Scoase apoi o sticlă de vin din frapiera de argint de pe servanță și umplu două pahare de cristal. Îi oferi unul ei și îl ridică pe celălalt.

– Pentru cele mai bune lucruri din viață! toastă el ciocnind paharul de al ei.

Celie își bău vinul, iar Mark aduse din bucătărie un castron acoperit. Când îi scoase capacul, aroma îi păru lui Celie atît de familiară, încît îl întrebă:

– Tu ai gătit asta?

– Firește că nu, spuse el întinzîndu-i un coșuleț cu felii de franzelă crocantă. Am întrebat-o pe Vera ce ai comanda tu într-o zi mizerabilă ca asta și m-a trimis acasă cu o cratiță cu friptură înăbușită de vită. Cum a fost la serviciu?

Între înghițiturile de friptură și pîine, Celie îi povesti. Plasase un alt copil bătut, după care își petrecuse restul zilei reprezentînd centrul la o întîlnire de urgență cu politicienii locali. Fondurile pentru iarnă erau pe sfîrșite și iarna nici măcar nu ajunsese la jumătate.

Cînd termină de vorbit, Mark zise:

– Sper că nu ești prea obosită. Mă gîndeam să cumpărăm un brad după cină.

Celie cedase cu amabilitate în privința decorațiilor. Fără a o spune direct, încercă să refuze ideea bradului.

– Deja ai făcut mai mult decît necesar.

Umplîndu-i iar paharul cu vin, el îi zîmbi liniștitor.

– Dacă asta e obiecția conștiinței tale ecologice, putem lua unul artificial care ne va supraviețui. Promit să agăț eu singur toate ornamentele.

– Și cine le va da jos?

– Cine spune că trebuie date jos? Vom da startul

Iubirea are cuvîntul

unei noi tradiții de familie.

– Am înghițit destule tradiții de familie cît să-mi ajungă pentru tot restul vieții.

Faptul că îi lua în considerare propunerea, fie chiar și atît de vag, dovedea că era obosită.

– Și nici n-am nevoie de brad, adăugă ea.

– Nu vrei un brad, o corectă el. Te simți bine jucînd rolul lui Scrooge.¹

– Nu văd ce sens are să pretinzi că există o magie a Crăciunului sau să dai cadouri unor oameni pe care i-ai ignorat tot restul anului. Pare similar cu practica din Evul Mediu, de cumpărare a indulgențelor de la biserică pentru a-ți fi iertate păcatele, după care, ieșeau pe ușă și începeai să faci altele noi.

Înainte de a vorbi, Mark reflectă asupra spuselor ei de legătură între prezent și perioada copilăriei.

– Nu știu cum gîndesc ceilalți oameni, răspunse ea detestîndu-și tonul înțepat al vocii.

El așteaptă privind-o, însă ea nu mai avea nimic de spus. Pentru a o dovedi, se ridică și începu să strîngă farfuriile.

Mark o opri.

– În seara asta joc și rolul chelnerului. Înțeleg că n-ai tîrît servieta aia după tine pînă acasă doar ca să încerci să mă impresionezi.

1. Elezener Scrooge, echivalentul american al lui Hagi Tudose, întruchipînd avariția.

Marylee Anderson

– Trebuie să revăd niște dosare înaintea audierii de mâine, de la tribunal.

Mark se întinse peste scaun și o sărută. Înainte ca ea să poată protesta, îi făcu semn spre crenguța de vîsc atîrnată la baza candelabrului din tavan.

– Încă mai sînt destule acolo de unde am luat-o pe asta. Vrei să-ți arăt locurile din casă unde le-am atîrnat?

Celie clătină din cap.

– Am un presentiment că ai face mai mult decît să mi le arăți.

Așteptă apoi pînă ce el își ocupă mîinile cu vasele strînse, înainte de a se aventura dincolo de pragul ușii, unde era atîrnat vîscul.

Ajunsă în salon, își scoase jacheta de la taior și își luă servieta. Așezîndu-se pe podea, scoase niște hîrtii dintr-un plic mare și începu să-și facă notițe, încercînd să-l ignore pe Mark ce trebăluia prin bucătărie fluierînd pasaje din colindul interretat cu sentiment de Barbra Streisand, care se auzea din difuzoare. Oricît de plăcut suna, Celie își dădu seama că nu va reuși să realizeze nimic cît timp era distrasă de manifestările lui vesele.

Ca și cînd i-ar fi citit gîndurile, Mark apăru în ușa bucătăriei.

– Cu ce te pot ajuta?

Ea socoti cît timp îi trebuia ca să-și termine treaba.

– Oferă-mi două ore de liniște și pace. Shannon

are pe un raft din dormitorul ei un teanc de best-seller-uri; dacă îți plac romanele de groază...

– N-am intenția să-mi irotesc permisia de sărbători citindu-l pe Stephen King, zise Mark amuzat. Dacă ești atît de hotărîtă să scapi de mine, împrumută-mi mașina ta. Mi-ar plăcea enorm să fac un tur de noapte al orașului

După plecarea lui, Celie închise Cd-player-ul. Li-niștea îi păru mai grea decît și-o amintea, așa că îl deschise din nou, dîndu-l mai încet, înainte de a se așeza și a se ocupa de primul dosar.

Două ore mai tîrziu, își întinse brațele deasupra capului și căscă. Ora tîrzie la care adormise cu o seară în urmă își cerea tributul. Rezemîndu-se de canapea, își sprijini capul pe pernele ei moi și închise ochii promițîndu-și că, dacă Mark nu avea să-și facă apariția în treizeci de minute, va urca la etaj și se va duce la culcare.

Pe jumătate adormită, sări în sus speriată auzind niște zgîrieturi la ușa dinspre antreu. Cînd o deschise, se trezi față în față cu o mare de ace verzi.

– Vrei să-mi dai o mîină de ajutor? se auzi vocea înăbușită a lui Mark de dincolo de crengile bradului. Cred că s-a înțepenit în cadrul ușii.

– Așa-ți trebuie, îi răspunse ea încercînd să nu pară atît de plăcut impresionată pe cît era. Ți-am spus că nu vreau brad.

– Nu e pentru tine, ci pentru mine ca să am unde

Marylee Anderson

să-ți pun cadourile.

Cum ea nu zise nimic, își băgă mîinile printre ramuri și îndepărtă două dintre ele ca s-o poată vedea.

– Ajută-mă doar să-l trec prin ușă, continuă el, și jur că nu va trebui să faci nimic. Îl așez eu, îl decorez și tot eu o să-l strîng. Pe cuvînt de cercetaș!

Celie chibzui.

– Presupun că nu-l poți duce înapoi.

– S-a închis peste tot. Dacă vrei doar să-l apuci de trunchi...

Ea se conformă trăgînd ramurile încet prin ușă, în vreme ce Mark îl manevra din partea cealaltă pînă cînd fu întins pe covorul din salon. Celie își puse mîinile în șolduri și îl studie cu o privire critică.

– N-ai putut găsi unul mai mic?

– Țsta părea mic în raport cu ceilalți. Unde vrei să-l pun?

Ar arăta perfect în fața bovindoului, reflectă ea cu mai multă emoție decît ar fi trebuit să simtă pentru un brad pe care nu-l voise.

– A fost ideea ta. Tu decizi.

Mark își șterse pe blugi mîinile ude de rășină, cercetînd încăperea din ochi.

– În fața bovindoului. Acum, dacă ai vrea să aduci punga aceea de cumpărături pe care am lăsat-o în hol...

Cînd Celie i-o aduse, scotoci prin ea și scoase o cutie ce conținea un suport metalic. Apoi, privi spre

tavan și desfăcu șuruburile suportului.

– Cît de înalt e tavanul?

– Trei metri.

– Așa m-am gîndit și eu. Cred că bradul ăsta are aproape doi metri șaptezeci, așa că se va încadra perfect.

Îl ridică, apoi gemu.

– Ar merge mai ușor dacă i-ai pune tu suportul.

Promisese să facă totul singur, însă nu părea tocmai potrivit să se certe pe tema asta în timp ce el se clătina dedesubtul bradului. Celie îi fixă apoi suportul și strînse șuruburile.

– S-a făcut.

Mark puse bradul pe podea și răsufală ușurat, dar se încruntă cînd văzu că vîrfurile acestuia atingeau tavanul.

– N-o să fie loc pentru asta. Ai un fierăstru?

Celie clătină din cap.

– Putem renunța la stea.

– Nici gînd. Vreun satîr pentru carne? Cuțit cu arc? Trebuie să ai ceva prin casă cu care să tai puțin din josul tulpinii.

– Poți tăia puțin din vîrf, avînd în vedere că nu e prea gros. Ar merge și cu o foarfecă.

– Brazii de Crăciun se taie întotdeauna de la bază, îi spuse el. Dacă îi tai vîrfurile, îți poartă ghinion.

– Ești superstițios?

– Nu vreau să ispitesc soarta. Cum nu te pot

Marylee Anderson

impresiona doar cu farmecul meu, am dobândit un nou respect pentru forțele din afară, bune sau rele.

– Atunci, am să-l scurtez eu.

Găsi foarfeca în bucătărie și îi tăie puțin din vîrf, apoi îl ajută să ducă bradul în dreptul ferestrei.

În ciuda voinței ei, reluă totuși subiectul abordat de Mark:

– Ești destul de mare ca să știi că nu funcționează stratagema cu împlinirea dorințelor adresate stelelor, zise ea desfăcînd ambalajul ghirlandei de becuțe.

– Bineînțeles că funcționează, replică el aplecîndu-se ca să pună o bucată de pînză albă stropită cu puncte strălucitoare peste suportul bradului. Nu ți-ai dorit niciodată ceva atît de mult, încît aproape să-i simți gustul? Ceva care să te țină trează noaptea, făcînd promisiuni ridicole pe care juri să le îndeplinești dacă-ți sînt îndeplinite dorințele?

Oricît de prosteste suna, Celie știa exact ce voia să spună.

– După ce ne-am mutat în Hargrave Manor, i-am promis mamei mele că voi fi cuminte tot restul vieții dacă ne întoarcem în vechea noastră casă. S-a dovedit a fi o pierdere de vreme.

Urmărind-o din privire, Mark se legănă pe călcîie.

– Încă din dimineața în care ne-am întîlnit mi-am dorit mereu același lucru.

Celie refuză să-și ridice privirea de la ghirlanda de becuțe pe care încerca s-o descurce. Voia să-i răs-

Iubirea are cuvîntul

pundă că puțin îi păsa, că n-o interesau visurile lui, dar știa că n-ar fi fost adevărat.

– Vreau să încep și să închei fiecare zi privindu-te, spunîndu-ți că te iubesc și auzind aceleași vorbe de la tine.

Ridicîndu-se, Mark traversă camera și o' prinse de mîini înaintea ei ca ea să aibă prezența de spirit să se dea înapoi. Șirul de beculețe căzu pe podea.

– Poate că pretind prea mult, rosti el încet.

– Poate că nu, șopti ea.

– Țasta nu e răspunsul acela simplu pe care do-ream să-l aud.

Ea încercă să zîmbească văzîndu-i expresia frustrată, însă nu reuși.

– Nu vreau să te mint, Mark. Se pare că ne potrivim și cred că am avea un mariaj satisfăcător. Dar n-o să stau aici spunîndu-ți că te iubesc, cînd nu este așa.

El îi dădu drumul.

– Sînt dispus să aștept.

Culegînd ghirlanda de pe jos, Celie observă deodată creanga de vîsc prinsă deasupra ferestrei. Se uită la ea, apoi la Mark. Deși el n-o atinse, corpul ei reacționează ca și cînd ar fi făcut-o.

Ochii lui se întunecară mărturisindu-i că și el îi înregistrase reacția, dar se depărtă, apropiindu-se însă de brad.

– Vrei, te rog, să-mi dai cutia cu ornamente?

Marylee Anderson

Era doar o păsuire temporară, însă ea fu recunosătoare pentru ocazia de a-și veni în fire, pe care i-o oferea. După ce vor termina cu ornatul bradului, se vor așeza, iar ea va putea să-și prezinte scuzele pentru comportarea din seara trecută.

În ciuda promisiunii lui de mai devreme de a atârna singur ornamentele, Celie se trezi făcînd jumătate din treabă. Cînd terminară în cele din urmă, ea îi aminti acest fapt.

– Sînt un adept al subterfugilor de cînd m-am născut, îi zise el traversînd încăperea pentru a stinge lumina.

Reveni lîngă ea și își admirară opera.

Împrejurul ei, întunericul plăcut era punctat de un curcubeu de luminițe intermitente. Celie se văzu nevoită să admită că meritase osteneala.

– Probabil că nu e la fel de impresionant ca bradul familiei Hargrave, spuse Mark. Dar cred că arată destul de bine.

– E minunat! îl corectă Celie încercînd să ignore junghiul ce-i apăruse în piept.

I se părea ciudat să ducă dorul la ceva ce nu avusese niciodată.

– Noi nu ornăm un brad acasă, cu excepția celui din sala de bal, care e pus acolo pentru decor.

Fără să se întoarcă spre el, simți c-o fixează cu privirea în semiobscuritatea din încăpere.

– N-ai avut niciodată un brad?

Iubirea are cuvîntul

– La comunitate, nu. Presupun că-l considerau ca fiind prea comercial. Cînd ne-am întors la Boston, bu-nica n-a găsit de cuviință ca să sărbătorim Crăciunul, ținînd cont că mama se afla în perioada de doliu. Pre-supun că a devenit un obicei să decorăm casa cu becuțe-lumînări și aplice în loc să ne deranjăm și cu altceva.

– Și îți pare rău că te-ai deranjat astă-seară?

– Nu.

Celie simți, îngrozită, înțepătura lacrimilor în spa-tele pleoapelor și încercă să le îndepărteze clipind îna-nte ca el să le observe. Cum să se facă de rîs din cauza unui brad retezat?

– Presupun că pasul următor va fi să coci o tartă cu fructe.

– Dacă asta te poate face fericită, de ce nu? răs-punse el ștergîndu-i o lacrimă de pe obraz.

Nevrînd ca plăcerea ce-i dansa sub piele să dis-pară, Celie îl prinse de încheietura mîinii și-i ținu palma lipită de obrazul ei. Copleșită de apropierea lui, de licărirea intimă a luminii și de mirosul pătrunzător de brad care se învolbura împrejurul lor, închise ochii surprinsă de amalgamul de sentimente ce o invadă.

Cînd el o strînse în brațe, își înălță capul, lăsîndu-l să-i șteargă cu sărutări lacrimile pe care nu le-ar fi putut opri în ruptul capului.

– Ce anume dorești, Celie? șopti Mark și răs-uflarea lui îi atinse cu blîndețe obrazul umed.

Marylee Anderson

– Nu știu.

O învălmășeală de emoții se lupta cu ultimele scilipiri de gândire rațională din mintea ei.

– Știu ce nu vreau, și anume ca o persoană să-mi calce viața în picioare, rearanjându-mi prioritățile.

Mark îi netezi ușor părul.

– Nu caut să rearanjez...

– Ba da, asta faci. Știai care-mi sînt sentimentele în legătură cu Crăciunul și totuși mi-ai adus toate lucrurile astea în casă.

– Am vrut să te fac fericită, rosti el rămînînd nemîșcat.

– Mă faci să plîng.

Mark o strînse mai aproape și o înconjură cu brațele.

– O să scot decorațiunile și mîine te scap și de brad. Îți promit.

– Să nu îndrăznești, ripostă ea, însă lacrimile o împiedică să continue.

– Îmi fac chiar bagajele și plec la noapte, dacă asta vrei.

Celie se panică și îl strînse și mai tare în brațe.

– Nu știu ce vreau...

Spunea adevărul, deși știa că orice ar fi dorit, voia ca ea să facă parte din acel ceva. Se uită în ochii lui ce-i puteau privi în suflet mult mai adînc decît reușea ea.

– Cu excepția faptului că te vreau pe tine.

Asta ştia şi el, îşi spuse ea. Înţelesese acest lucru încă din clipa în care îşi zîmbiseră unul altuia pe puntea luminată de primii zori, din prima noapte în care se sărutaseră în ceaţa marină luminată de lună, din dimineaţa în care se despărţiseră fără tragere de inimă la poarta unităţii lui.

De atunci, dorinţa i se intensificase de zece ori, de o sută de ori, amplificată de ceva mult mai esenţial. Pentru eventualitatea că el nu ştia acest lucru, i-l spuse:

– Am nevoie de tine.

Pînă atunci, nu găsise niciodată necesar să spună aceste cuvinte, însă acum îi ieşeau fără efort din gură. Ştia că nu reprezentau tot ce dorea el să audă, dar asta era tot ce-i putea oferi pe moment. Se crispă aşteptînd să-l audă rostind că nu era suficient.

– E un început, murmură el, seriozitatea din voce indicînd că îşi dădea seama cît o costase să recunoască. Îngropîndu-şi capul în părul ei, îi sărută pielea de pe ceafă. Facem progrese, mai adăugă el cînd Celie i se ghemui şi mai mult în braţe.

Îi sărută tîmplele, fruntea, nasul, tachinînd-o jucăuş şi murmurîndu-i numele iar şi iar. Dar cînd, în cele din urmă, ajunse la gura ei, o sărută ca un înfometat, de parcă nu se putea sătura nicicînd. Mîinile îi alunecară pe spatele lui Celie, lipind-o de el însă nu atît de mult încît să nu-şi poată umple palmele cu sînii ei atingîndu-i, modelîndu-i şi mîngîindu-i prin mătasea

bluzei pînă ce o făcu să geamă.

– Cine naiba i-a inventat pe ăștia? bombăni el încercînd pe bîjbîie să-i desfacă nasturii din perle de cultură.

– Ralph Lauren.

Îi dădu mîinile deoparte și, încet, își descheie singură bluza, chicotind, ceea ce-l făcu să-i înăbușe rîsul cu propriile-i buze. Pentru limba lui cercetătoare, gura ei părea o catifea, dulceața ei invitîndu-l să-i sondeze pasiunea, îmbiindu-l cu promisiunile plăcerilor viitoare. Și chiar dacă promisiunii nu-i erau alăturate inima și sufletul ei, el avea să ia ce i se oferea rugîndu-se să urmeze și restul. Pe moment, asta era tot ce primea. Tot ce-i trebuia.

Numai că, deocamdată, nu era așa. Excitat pînă la o durere continuă, trupul continua să i se lupte cu mintea chiar și cînd își temperă sărutările și încercă să-i încheie bluza. Cu toate umbrele ce-i estompau trăsăturile chipului, Mark îi văzu uimirea din privire.

– Iartă-mă, șopti el. N-am vrut să profit de situație.

– Situație? repetă ea nedumărită.

Cum degetele lui deveniseră brusc neîndemînatice, nu reușise să-i încheie nici măcar un nasture. În cele din urmă, renunță și își lăsă mîinile să-i cadă pe lîngă corp. O urmări strîngînd în pumn pieptii mototoliți ai bluzei, privindu-l la rîndul ei și așteptîndu-i explicațiile.

Cum el nu spusese nimic, Celie se retrase cu un

Iubirea are cuvîntul

pas, într-o atitudine defensivă.

– Am crezut că voiai...

– Ceea ce vreau eu n-are nici o legătură cu asta, replică el strîngîndu-și mîinile în pumn pentru a se împiedica s-o atingă. N-am bătut atîta cale pînă la Boston doar pentru o mică aventură de vacanță.

– Înțeleg.

Celie îi adresează un zîmbet orbitor, plin de încredere, pe care nu-l mai văzuse de cînd reintrase în viața ei, unul despre care știa acum că-l arbora pentru a-și ascunde adevăratele sentimente. Unul ce-i confirma senzația că-și prezentase cazul foarte prost.

Poate că nimic din ce-i va spune nu va reuși s-o facă să înțeleagă, dar încercă totuși:

– Te iubesc.

– Da, așa ai spus.

Mark ar fi vrut să-i alunge cu sărutări durerea și răceala din voce și s-o încălzească din nou cu o pasiune care să nu țină cont de nimic. În schimb, continuă încercarea de a-i explica:

– Mie nu-mi plac compromisurile. Eu vreau totul.

„Sau nimic“. Avu intenția să finalizeze ultimatumul, însă gura lui refuză să pronunțe o minciună atît de gogonată.

N-ar fi suportat să nu aibă nimic. De fapt, ar fi fost de acord cu orice i-ar fi oferit ea.

Ar fi vrut să-i ceară lui Celie să-i spună că-l iubește. Însă cuvintele potrivite trebuiau să vină de la ea

Marylee Anderson

de bunăvoie; nu rostite în momentele de pasiune sau ca urmare a unor amenințări, ci din aceeași intensitate a sentimentelor simțite de el, ce-ar fi putut crește doar prin reciprocitate.

Celie înțelesese exact ce voise să spună, observă el din felul în care ochii și zîmbetul ei fals cereau iertare pentru vorbele ce nu aveau să vină. La drept vorbind, ar fi putut-o ademeni din nou în brațele lui ca să aline durerea ce-i o provocase. Cu toate acestea, pe cînd ea urca scara fără a privi înapoi, Mark recunoscuse faptul că n-ar fi fost decît o soluție temporară.

Iar el avea de gînd s-o cîștige pentru totdeauna.

Capitolul 9

Fără a-și deschide ochii, Celie caută să întrerupă pe pipăite soneria ceasului. Avea impresia că nu dormise deloc, însă, de fapt, de cînd pusese capul pe pernă, cu o seară în urmă, căzuse într-un somn plin de vise, o încîlceală de fantezii erotice și scene domestice.

După ce coborî din pat, se duse clătinîndu-se la duș. Zece minute mai tîrziu, în timp ce-și usca părul răsfirîndu-l cu degetele în fața radiatorului, se privi în oglindă. Nimic de pe chipul ei nu reflecta tulburarea ce-i chinuia inima.

Cum nu era încă ora șase, își închipui că Mark încă dormea, așa că deschise încet ușa băii și o porni în vîrfurile picioarelor pe culoar. Deodată, făcu o grimasă auzind dinspre bucătărie un zgomot de tigăi acompaniat de notele colindului *Crăciun alb* fluierate pe un ton vesel.

Tocmai pe cînd se gîndea să se îmbrace și să se

strecoare neobservată pe ușă, o scîndură îi scîrîi sub tălpi. Se opri o secundă, sperînd că Mark n-o auzise.

– Micul dejun este gata! strigă el.

Ea nu era gata să dea ochii cu ea însăși, darămite cu el.

– Nu prea mi-e foame.

– Ți-l aduc la pat, zise el de parcă n-o auzise.

Părea hotărît să facă după cum îi era voia și ea n-avea destulă energie în dimineața asta să i se împotrivească.

– Deja m-am dat jos din pat, replică ea coborînd treptele.

Găsi că-i este imposibil să traverseze salonul fără să arunce o privire spre brad. Mark conectase becuțele și acestea clipeau vesel. Cînd se apropie de bucătărie, mirosul de brad se împleti cu o aromă de scorțișoară.

Mark o întîmpină în ușă. Cu pulsul accelerat la vederea zîmbetului lui și observînd platoul cu rulouri dulci ce trona în mijlocul mesei din bucătărie, Celie înălță dintr-o sprînceană, cu un aer întrebător.

– Ai copt prăjituri?

El îi înmîină o ceașcă de ceai.

– A trecut Vera pe aici mai devreme și le-a adus. Încă mai sînt calde.

Vru să-l întrebe cum de o convinsese pe Vera să fie de acord cu livrarea la o oră scandalos de matinală, dar se răzgîndi. Avea și așa destule griji pe cap.

Iubirea are cuvîntul

Se așeză, luă un rulou și făcu tot ce-i stătu în puteri să nu geamă cînd își înfipse dinții în el. Multă scorțișoară, multă glazură, proaspăt scos din cuptor – exact așa cum trebuia să fie un rulou cu scorțișoară.

Mark se așeză în fața ei cu o ceașcă de cafea.

– Nu mi-am dat seama că Vera a fost una dintre clientele tale. Propriu-zis, prima.

Celie încuviință.

– A reprezentat unul dintre succesele centrului. Soțul ei a avut toată viața slujbe ciudate și niciodată nu s-a înscris la asigurările sociale. După ce a murit, ei nu i-a mai rămas decît mîndria. Cînd a venit la centru, n-a vrut să ne lase s-o ajutăm decît dacă ne putea oferi ceva în schimb. Și tot ce știa să facă era să gătească și să coacă prăjituri.

Știind că nu era politicos să ia un al doilea rulou, cînd el nu-l mîncase nici pe primul, Celie se întinse după ceașca de ceai.

– A început să lucreze la bucătăria centrului, însă visul ei era să aibă un restaurant și a mers chiar și la cursurile serale de management în afaceri ca să le experimenteze la căminul de cultură. Centrul i-a oferit primul împrumut fără dobîndă.

– Pe care l-ai contraseminat.

După ce-și luă un rulou, Mark împinse platoul spre ea.

– Nu vorbește de ajutorul primit de la centru nici pe jumătate cît vorbește despre tine.

Marylee Anderson

Celie nu voia să știe ce povești – adevărate sau false – îi istorisise Vera. Fără îndoială că fuseseră amestecate cu o doză masivă de pețit.

– N-ar trebui să crezi tot ce auzi. Ce faci astăzi?

– Iau prînzul cu Charlie Coffey. Încă mai are impresia că mă poate determina să strîng fonduri pentru campania lui electorală. M-am gîndit că-l pot lăsa să peroreze cîtă vreme îmi arată orașul.

– Este un preț cam piperat pentru un tur al orașului, remarcă Celie.

– Dacă-ți iei ziua liberă, îmi anulez și eu întâlnirea și putem sta acasă, încercînd să aflăm unul despre celălalt tot ce este de aflat. Povești din copilărie, adolescență și alte lucruri asemănătoare.

– Sînt prea mare ca să mă mai dau în spectacol.

– Ieri, în timpul prînzului, Charlie mi-a spus niște lucruri...

– Ai luat prînzul cu Charlie? Ieri?

Seara trecută nu-i dăduse prin cap să-l întrebe pe Mark ce altceva a mai făcut în afară de a-i decora casa. Știind că ar fi mai bine să schimbe subiectul, încercă să se gîndească la altă temă de discuție, însă scripările din ochii lui o îngrijorau.

– Ce fel de lucruri?

Zîbind, Mark rupse ultimul rulou și îi oferi jumătate.

– Despre faptul că ai înlocuit stindardul cu blazon al familiei cu steagul cu cap de mort al piraților.

Iubirea are cuvîntul

– Aveam doar zece ani, rosti ea surprinsă de tonul ei defensiv. Am făcut un arbore genealogic al familiei pentru ora de istorie și găsisem un pirat printre strămoșii îndepărtați. Bunica a fost oripilată că l-am menționat în lucrarea mea.

Celie nu se putu împiedica să nu zîmbească la gîndul zarvei prilejuite de un lucru atît de banal.

– Ziarul a trimis un reporter să fotografieze steagul și să ia o declarație...

Brusc, Celie se opri și închise ochii. Avea un sentiment că rîsul lui Mark nu avea nici o legătură cu drapețul.

– Ce e?

– Am avut impresia că ți s-a dat o educație aleasă. De fapt, impresia asta mi-ai creat-o chiar tu.

– N-aș defini schimbarea stindardelor drept un act de rebeliune.

– Atunci cum rămîne cu data cînd te-ai suit în stejarul de sub geamul tău, după ce ai văzut *Polly*?

Neputînd coborî, rămăsese în copac toată noaptea, la fel de îngrozită că ar putea cădea, pe cît se temea că și-ar putea trezi bunica. A doua zi, compania de pompieri trebuise s-o salveze folosind un camion cu scară telescopică, dînd ziarelor locale încă o ocazie de a face fotografii. Toată treaba a fost urmată de o serioasă amenințare cu trimiterea la internat. Aceasta pusese capăt spiritului ei de aventură.

Mai existaseră vreo duzină de escapade despre

Marylee Anderson

care i s-ar fi putut povesti lui Mark, însă ea nu mai avea chef să-și amintească.

– Probabil că te-ai și plictisit de moarte ieri, dacă Charlie ți-a vorbit doar despre mine.

– Sărmanul de el pretinde că în copilărie a fost timid și introvertit pînă l-ai luat tu sub aripa ta ocrotitoare.

Celie rîse.

– E uimitor cum amestecă politicienii ficțiunea cu realitatea.

– Spunea că ziua cea mai cumplită din viața lui a fost cea în care i-ai împrumutat inelul de logodnă.

Tonul lui Mark trecu de la tachinare la ceva ce ea nu putu recunoaște, dar care-i întunecă privirea.

Gelozie? se întrebă ea. În caz afirmativ, era nemotivată.

– Nu eram îndrăgostiți unul de altul, deși am încercat. Doar că nu a existat nici urmă de...

Se întrerupse, încercînd să găsească cuvîntul cel mai potrivit care să descrie ce anume observase ea că lipsește.

– Pașiune. Poate unde îl cunoșteam mult prea bine, avînd în vedere că am crescut împreună.

– Poate că, pur și simplu, nu era bărbatul potrivit pentru tine.

Nu exista nici o îndoială în privința asta. În acea perioadă era adolescentă și se agățase de cererea în căsătorie a lui Charlie, văzînd-o ca pe o cale ușoară

de a scăpa din ghearele bunicii ei. Regretul de a-i fi acceptat atît de grăbită cererea fusese domolit de faptul că el fusese preocupat mai mult de alianța cu o familie prestigioasă, decît de a se căsători din dragoste.

– Inima lui s-a vindecat destul de repede, spuse ea. Cîteva luni mai tîrziu a cerut pe altcineva în căsătorie.

– Și regretî?

Surprinsă de încordarea din vocea lui, Celie clătină din cap.

– El e devotat numai carierei lui. Sînt sigură că pînă acum am fi luat-o fiecare pe drumul lui.

Celie observă că, în vreme ce reflecta la spusele ei, umerii lui se relaxară. Înainte de a vorbi din nou, Mark își termină cafeaua:

– Hai să ieșim afară, să privim răsăritul soarelui.

– N-o să apară mai devreme de o oră sau așa ceva, rosti Celie ridicîndu-se și ducîndu-și cana la chiuveță. În afară de asta, trebuie să mă pregătesc să merg la lucru.

Își clăti urmele de glazură de pe degete și, cînd închise apa, realizează că el venise pînă în spatele ei.

– Iar stai sub vîsc, murmură el.

Auzi zgomotul frecării halatului ei de blugii lui, apoi îi simți mîinile cuprinzînd-o de talie. Senzația îi încețoșă mintea, făcînd din gura lui, ce o mușca ușor de ceafă, centrul sferei ei de percepție. Degetele lui îi

alunecară pe coaste pînă cînd palmele i se opriră sub sîinii care, de sub cele două straturi de flanel, tînjeau după atingerea lui.

– În legătură cu noaptea trecută, îi șopti el. Ar fi trebuit să te accept în condițiile impuse de tine.

Pulsul ei începu să bată năvalnic la baza gîtului.

– Nu mai știu care-mi sînt condițiile, i se confesă ea cu glas tremurat.

Halatul nu făcea nimic ca să-i ascundă reacția lui Mark la contactul cu ea și Celie nu rezistă impulsului irezistibil de a se lipi de el.

– Țsta ne stă în cale, zise el dezlegînd nodul cordonului făcut din același material cu halatul.

Simțurie începeau să-i scape de sub control, dar Celie nu întreprinse nimic ca să le oprească, perfect mulțumită cînd el îi desfăcu halatul și i-l dădu jos de pe umeri. Mark îi cuprinse sîinii în palme și îi auzi respirația fierbinte explodînd parcă în dosul urechii ei.

Întorcîndu-i capul spre el, îi găsi gura. Cafea, reflectă ea gustîndu-i buzele, și scorțîșoară. Încă adăpostit sub cămașa de noapte, trupul ei începuse să tînjească după o atingere mai intimă.

– O să întîrzii la serviciu, șopti el.

– Am să stau mai mult după-amiază, drept compensație.

Se întoarse cu fața la el, gata să-i absoarbă forța corpului cu al ei și să intensifice plăcerea pe care i-o provocau gura și mîinile lui.

Iubirea are cuvîntul

– Te iubesc, șopti ea încrezătoare în cuvinte și în înțelesul lor coplesitor.

Gîndul de a-și petrece întreaga viață alături de Mark i se păru dintr-o dată atît de just, încît nici nu-și mai putea imagina altceva.

– Știu, răspunse el strîngînd-o cu putere în brațe. Nu am prea multe, Celie. Tot ce pot să-ți ofer este ceea ce-ți voi jura în fața preotului – la bine și la rău, la bucurie și la necaz.

Ea îi zîmbi.

– Cine ar putea cere mai mult?

Răspunsul lui fu o sărutare.

Mark îi descheie nasturii cămășii de noapte și ea simți aerul rece învăluindu-i umeri. Mîinile lui i se plimbară mîngîitoare pe sub sîni. Zguduită de senzațiile trezite de degetele cercetătoare, Celie închise ochii, simțindu-le calde și puternice pe sîinii ei. Își apăsă buzele pe gîtul lui Mark, percepîndu-i bătaile inimii aflate la unison cu a ei.

– Cred că am face mai bine să așteptăm.

Auzind protestul lui răgușit, Celie își dădu capul pe spate.

– Cum?

Închizînd ochii, Mark își sprijini fruntea de a ei.

– Dacă avem de gînd să facem asta, atunci o vom face cum trebuie.

– Dar totul merge perfect, protestă ea înlănțuindu-i gîtul cu brațele și încercînd să-l tragă spre ea.

Marylee Anderson

Celie încercă să nu geamă. Mark avea dreptate. Totuși, pe moment, se agăță de el nevrînd să-i dea drumul.

– Asta începe să devină un obicei.

– Anticiparea reprezintă jumătate din distracție.

Îi aranjă cămașa de noapte.

– Pentru cină adu o pâine și o sticlă de vin. Asta-i tot ce ne trebuie.

– Nici un cuvînt mai mult, zise ea ridicîndu-se pe vîrfuri pentru un ultim sărut.

Mark ieși din limuzină și își opri privirea asupra reședinței Hargrave. Sub cerul plumburiu de iarnă, silueta ei puternică se ridica la fel de amenințătoare și severă cum și-o închipuia el pe bunica lui Celie. La vederea unui stejar bătrîn de o sută de ani, care se înălța lîngă clădire, zîmbi uitînd pentru o clipă pre-simțirile urîte generate de invitația primită cu o oră în urmă.

Șoferul în uniformă, aflat lîngă el, își privi ceasul.

– Madame vă așteaptă la amiază, domnule. Acum este unsprezece și cincizeci și șase de minute.

Mark încuviință și urcă treptele largi de piatră. Înaînte de a putea ridica ciocănelul de alamă, avînd forma unui cap de mistreț, ușa se deschise larg. Un major-don îl pofti înăuntru și îi luă paltoul înclinîndu-se.

– Madame vă așteaptă în sufragerie, domnule.

În timp ce-l urma pe bărbatul în uniformă pe culoarul

lambrizat cu lemn de culoare închisă, Mark se simțea ca un puști de zece ani îndreptîndu-se spre biroul directorului școlii. După ce-l escortă pînă în sufragerie, majordonul se făcu nevăzut.

– Luați loc, doamnele Edwards.

Vocea distantă și rece a lui Grace Hargrave făcu invitația să sune ca: a o comandă.

Pe masă fusăeseră așezate doar două tacîmuri, distrugîndu-i speranța că Louise ar putea pune vreo vorbă bună pentru el.

– Bună ziua, ,, doamnă Hargrave, zise Mark, refuzînd să-i permită să vocii sale să-i trădeze tulburarea.

Fără a-i întoarce zîmbetul, ea îi făcu semn spre scaun, după care sună clopoțelul să cheme servitoarea și nu vorbi de cît după ce aceasta puse pe masă două boluri cu supă și dispăru.

Mark nu putu să nu observe surpriza ce trecu asemeni unui fulger pe fața lui Grace cînd el despături șervetul de masă și și-l puse pe genunchi, iar apoi alese lingura de supă dintre tacîmurile însușite la Annapolis.

– V-aș insulta a inteligența dacă m-aș preface că-mi închipui cum că această ar fi o invitație mondenă, rosti el liniștit. De ce nu treceți direct la subiect?

– I-am cerut unui detectiv particular să te verifice. Mi-a spus că îi faci curte nepoatei mele.

– Așa este.

Gustînd supă, a o găsi prea consistentă și insipidă.

Marylee Anderson

Lăsînd jos lingura, cochetă cu ideea de a cere o friptură mare, în sînge, însă presupuse că discuția se va termina înainte ca felia de carne să ajungă pe grătar.

– Vreau ca această situație să ia sfîrșit.

Mark rezistă imboldului copilăresc de a lua lingura și a o trînti în farfurie, împrôșcînd fieritura, pe care plutea unt topit, pe fața de masă albă ca neaua. În schimb, zîmbi politicos și o privi drept în ochi.

– Apreciez interesul dumneavoastră în această problemă, însă Celie este destul de mare ca să decidă singură.

Ochii spălăciți ai lui Grace își îngustară privirea.

– Sînt sigură că ai aflat că fondul intangibil depus pe numele ei devine activ în ziua în care împlinește treizeci de ani.

– La două zile după Crăciun.

Știa cînd e ziua ei de naștere, dar nu și despre fondul intangibil. Mai știa că Grace nu l-ar crede nici o secundă dacă i-ar spune asta.

– Atunci îți dai seama că există anumite stipulații, printre care și faptul că banii ei nu pot fi moșteniți de către soț. În cazul morții sau a divorțului, suma rămasă revine familiei sau trece asupra copiilor ei. Desigur, atîta vreme cît este în viață, nu există nici o restricție în privința modului în care sînt cheltuiți banii.

Insinuarea era suficient de explicită ca să-l facă să i se încrețească pielea pe el și se forță cu greu să-și țină firea.

Iubirea are cuvîntul

– Nu umblu după banii ei.

– Atunci, să presupun că este vorba de dragoste adevărată?

Deși cuvintele fuseseră rostite cu un dispreț suveran, Mark refuză să muște momeala. Împăturindu-și șervetul, îl puse pe masă, se ridică și împinse scaunul.

– Va trebui să mă scuzați, doamnă Hargrave, dar, din cîte se pare, nu mi-e foame.

– Stai jos, tinere.

Cînd el rămase în picioare, bătrîna își împinse bărbia înainte iritată.

– Mi-am permis să fac investigații asupra dumitale. Mark își stăpîni un comentariu grosolan.

– V-ați cheltuit banii degeaba.

– Ai un trecut cu totul neimpresionant. O arestare pentru o încăierare la un bar...

– Aveam nouăsprezece ani.

– Și trei amenzi de circulație. Dar, firește, lucrurile dubioase nu sînt greu de ascuns. Am fost împinsă să recurg eu însămi cîteodată la așa ceva, ca să protejiez numele familiei.

Mark se forță să stea în poziție de repaos, cu mîinile la spate.

– Concluzia, doamnă Hargrave?

– Adu-mi dosarul acela, de pe servantă.

El se conformă simțindu-se de parcă i-ar fi înmînat o armă încărcată.

Bătrîna extrase un snop de hîrtii și le frunzări.

Marylee Anderson

– Părinții dumitale au o fermă în Arizona.

– Un ranch unde cresc șinșila, o corectă el încercînd să ghicească scopul observațiilor ei.

Nu-i veni nimic în minte.

– Instabilă din punct de vedere financiar, a mers în pierdere în ultimii doi ani. Banca *Western River* va declara prescrisă ipoteca asupra proprietății dacă obligațiile față de ea nu sînt achitate pînă la sfîrșitul lunii.

Aceeași proprietate pe care el spera s-o transforme în curînd într-o fermă liberă de impozite, folosind energie experimentală. Dacă l-ar fi întrebat, i-ar fi spus acest lucru.

– Apreciez simțul loialității față de familie, rosti ea bătînd cu degetele încovoiate în dosar. Și, din acest motiv, înțeleg dorința dumitale de a face rost de capital într-un mod atît de lipsit de etică.

Deși el încă nu primise aprobarea finală la cererea de a i se acorda un împrumut federal, nu avea nici un motiv să creadă că nu-l va obține. Aparent, detectivul angajat de ea nu făcuse o investigație completă, dat fiindcă ea presupusese că el avea nevoie de banii lui Celie ca să-și finanțeze viitorul.

– Eu nu...

– Spune-mi de cîți bani ai nevoie, zise ea de parcă n-ar fi fost întreruptă. Îi voi trimite imediat banii tatălui dumitale.

Luptîndu-se cu impulsul de a-i frînge gîtul plin de riduri, Mark se agăță de slaba speranță că o înțele-

sese greșit și o întrebă:

– Vorbiți de un împumut?

Ochii bătrînei îi spuseră că nu se lăsase păcălită de falsa lui naivitate.

– Mită, domnule Edwards. Eu îți rezolv problema dumitale, iar dumneata pe a mea.

Mark își încleștă degetele.

– Cum adică?

– În schimbul achitării datoriei familiei dumitale, doresc să te prezinți la aeroport mâine la prînz, singur. Avionul meu îți stă la dispoziție. Nu și Celie.

Cu răbdarea epuizată, Mark se apropie de capătul mesei.

– Cu riscul de a vă liniști mintea suspicioasă, am să vă spun că m-am îndrăgostit de Celie înainte de a ști dacă are vreun ban sau nu. Sentimentele mele pentru ea ar fi aceleași, indiferent dacă ea ar fi o moștenitoare bogată sau o cerșetoare orfană. Pe moment, nu pot să nu mă gîndesc că i-ar fi mai bine dacă s-ar afla în cea de-a doua ipostază.

Zîmbetul subțire a lui Grace nu avea în el nici urmă de căldură.

– Ai douăzeci și patru de ore să te gîndești 'la propunerea mea. Prefer să n-o amestec și pe Celie în treaba asta, dar dacă nu-mi lași nici o altă alternativă o să-i destăinui ce ticălos ești în realitate.

El ar mai fi avut multe de spus pe această temă, însă știa că nu are nici un rost să-și piardă timpul de

pomană. Răsucindu-se pe călcâie, părăsi încăperea, reușind să-și învingă pornirea de a trînti ușa în urma lui.

Îi va explica situația lui Celie la cină, decise el scoțîndu-și mantaua. Îi va spune cum îi convinsese pe frații lui să-i împrumute banii necesari pentru a echivala împrumutul federal și cum Charlie îi promisese să-i treacă el cererea prin comisia care se ocupa cu astfel de probleme. Dacă totul va merge bine, va avea suma necesară pentru ranch pînă la sfîrșitul lunii. Desigur, totul depindea de acordul ei de a se muta în Arizona, după căsătorie.

O va întreba diseară, deși, mai întîi, îi va povesti despre telegramă. Pe moment, amenințarea bunicii ei nici nu merita pomenită. Îi va dovedi singurei femei care conta pentru el că intențiile lui erau onorabile.

Celie, stînd pe sofa cu picioarele încrucișate sub ea, își ridică privirea la intrarea lui în salon.

– Cum a fost prînzul?

Avînd în vedere că nu se așteptase s-o găsească acasă atît de devreme, întrebarea îl luă pe nepusă masă. Zîmbetul ei îi abătu atenția, făcîndu-l să-și uite bunele intenții.

– A intervenit ceva urgent.

Nu îi putea spune ce anume; nu acum, cînd îi stăteau pe limbă o duzină de adjective ireverențioase pentru a-i descrie atitudinea bunicii ei.

Iubirea are cuvîntul

– Mulțumesc pentru flori și bomboane, îi zise ea zîmbind și mai mult.

Mark o privi nedumerit, după care își aminti că îi trimisese la birou o duzină de trandafiri și o cutie de bomboane de ciocolată importate.

– Încercam să recuperez timpul pierdut și ritualurile din perioada cînd un bărbat îi face curte unei femei, rosti el întrebîndu-se cum să aducă vorba despre telegramă.

Așezîndu-se lîngă ea, privi la albumul pe care-l ținea pe genunchi.

– Ce făceai aici?

– Voiam să-ți arăt niște fotografii ale introvertitului cu care ai luat prînzul.

– N-am...

Se opri la timp, înainte de a recunoaște că nu luase prînzul cu Charlie, dîndu-și seama că acest fapt ar da naștere unui șuvoi de întrebări la care nu era pregătit să răspundă. După ce luă albumul, îi răsfoi paginile pline de fotografii înfățișînd scîlămbăielile lui Charlie. El și Celie îmbrăcați în haine stil western cu ocazia Halloween-ului. Unul lîngă altul la balul debutantelor. Călărind cai de rasă. Stînd în fața turnului Eiffel.

Mark nu-și putu para lovitura de pumnal a geloziei.

– Ai vreo poză în care nu e și el cu tine?

Celie reveni la începutul albumului pentru a-i arăta instantanee făcute, fără îndoială, de părinții ei. Unele

Marylee Anderson

erau prost centrate, altele erau neclare, însă toate radiau dragoste și căldură. Celie, ca bebeluș dolofan improșcînd cu apă în cadă. Celie, la vîrsta cînd abia învățase să meargă, stînd alături de mama ei pe un cîmp plin de flori sălbatice.

Mark studie imaginea estompată a lui Katherine, cu o coroniță de margarete pusă peste părul lung și drept.

– Tatăl tău n-a avut nici o șansă, nu-i așa? Era la fel de drăguț cum ești tu acum.

– Spunea întotdeauna că a fost o dragoste la prima vedere, rosti Celie trecîndu-și ușor degetele peste fotografie. Dacă stau să mă gîndesc, tot așa spunea și mătușa Louise despre soțul ei.

– Deștepte femei, amîndouă, zise Mark trasînd o mîngîiere pe încheietura mîinii cu care Celie întorcea filele albumului. Ai vreo fotografie cu tatăl tău?

Mark examinează instantaneul alb-negru, indicat de ea, al unui bărbat îmbrăcat în uniformă de soldat. Cu toată uimitoarea asemănare cu mama ei, Mark observă pe chipul adolescentului deșirat unele trăsături comune cu ale lui Celie.

– Ultima oară cînd l-am văzut aveam aproape șase ani, spuse Celie. Probabil că avea în jur de douăzeci și cinci de ani. Îmi aduc aminte că stăteam pe peronul gării, făcîndu-i semn cu mîna și întrebîndu-mă de ce plîngea mama. Nu m-am gîndit niciodată că s-ar fi putut să nu se mai întoarcă viu acasă. Uneori mă

întreb cît de diferită ar fi fost viața dacă...

Cu ochi plini de lacrimi, se uită la Mark, apoi clipi ca să le îndepărteze.

– Însă nu te-aș fi întîlnit.

– Ba da, m-ai fi întîlnit, rosti el sigur pe sine. Soarta, îi aminti el dînd albumul la o parte ca s-o ia în brațe. Astăzi rămîi acasă toată ziua sau va începe iar să sune telefonul într-un moment inoportun și te va face să pleci?

Schimbîndu-și poziția, Celie își rezemă obrazul de pieptul lui.

– Am făcut schimb de program și astăzi va fi chemat altcineva. De fapt, sînt liberă tot restul săptămînii. Vom scoate telefonul din priză.

Degetele ei rătăciră de la gulerul cămășii pînă la catarama curelei. Mark îi opri mîna cu a lui înainte ca ea să-l facă să-și uite hotărîrea de a clarifica anumite lucruri.

– Am spus că, de data asta, vom face lucrurile cum se cuvine. Am făcut rezervări pentru cină la restaurantul recomandat de Shannon.

– Anulează-le, zise ea și se răsuci apăsîndu-și sînii de pieptul lui.

Mark o direcționează într-o poziție mai puțin incitantă și o sărută zgomotos, înainte de a o da jos din brațe.

– Nu lupti cinstit, femeie.

– Tu însuți mi-ai spus că totul e permis în dragoste și în război.

Marylee Anderson

El nu putu rezista să nu-i sărute boticul bosumflat.

– Mai întâi, trebuie să discutăm cîteva lucruri.

– O sută de lucruri, îl corectă ea. Hai să începem cu copiii.

– Cred c-ar fi mai bine să ne căsătorim mai întâi. Iubește, prețuiește și căsătorește-te și vor veni și copiii. Așa mi-a spus tatăl meu cînd eram adolescent.

Celie zîmbi.

– Frumoase gînduri, dar a omis o parte importantă a procesului biologic.

– Va trebui să-mi arăți mai tîrziu despre ce este vorba.

De fapt, putea pune acum cărțile pe masă, să-i spună totul și să renunțe la restaurant. Oricum, cui îi trebuia un violonist și un decor luminat cu lumînări pentru crearea unei atmosfere intime?

Celie își trecu degetele de-a lungul maxilarului lui, urcînd spre tîmple.

– Începi să încărunțești.

– Asta-i consecința lungii așteptări îndurate. Mă simțeam îmbătrînind cu fiecare minut cît am așteptat să-ți dai seama că sîntem făcuți unul pentru celălalt. Ce faci acolo?

Ei i se păru caraghios faptul că el îi pune a ase-menea întrebare cînd răspunsul era atît de evident.

– Îți deschei cămașa.

Mîinile ei, reci în comparație cu pielea lui, alu-

necară prin deschizătură, făcîndu-l deodată să îi fie dificil să inspire.

– Am crezut că ne vom omorî cumva timpul pînă la cină, șopti ea depunînd sărutări mici pe pielea expusă vederii.

Hotărîrea lui de a lămuri neînțelegerea cu telegrama se evaporă cînd ea prinse a-i mîngîia spatele cu mîna. O apucă de încheietură și-i apropie mîna de față sărutîndu-i palma deschisă.

– Îl vom omorî ca doi adulți cu judecată.

– Credeam că exact asta facem.

De data asta, după ce îi sărută buzele țuguiate, Mark se ridică în picioare și se depărtă de ea. Trebuia să-i telefoneze din nou lui Charlie ca să audă ce progrese mai făcuse cu cererea lui de împrumut. În circumstanțe normale, ar fi lăsat lucrurile să-și urmeze cursul firesc, însă Grace Hargrave îi impusese un termen limitat, cu totul neașteptat. Știind că lumea avea tendința să interpreteze greșit conversațiile unilaterale, trebuia să vorbească de la un telefon public. Și încă nu găsise un cadou pentru Celie.

Cînd se va întoarce, se va ocupa de celelalte două lucruri: telegrama și propunerea pe care o repetase încă de la micul dejun. De îndată ce va pune la punct toate acestea, plănuiește să petreacă următoarele douăzeci și patru de ore recuperînd cele trei săptămîni prețioase pe care le pierduseră.

Marylee Anderson

– Trebuie să ies în oraș cîteva ore. Am de făcut cîteva cumpărături de ultimă oră, îi spuse el. Ai vreo propunere pentru cadou?

Celie se ridică de pe sofa și-l urmă în hol.

– Am tot ce-mi trebuie, îi reaminti ea privindu-l cum își îmbracă mantaua.

Mark o sărută pe frunte.

– Mă întorc într-o oră sau două.

După plecarea lui, Celie urcă la etaj. Trecuseră luni de cînd nu mai luase cina în oraș – o invitație adevărată la cină, nu doar o recepție la care să țină un discurs în favoarea sponsorizării centrului. Se simțea la fel de plină de neastîmpăr ca o școlăriță, deși nu se putea abține să nu se întrebe dacă nu cumva starea asta trebuia atribuită celor ce vor urma după cină.

Se dezbracă, își răsuci părul și îl prinse în creștetul capului. Aruncă o doză generoasă de săruri de baie efervescente în cadă, apoi dădu drumul la maximum robinetului și se scufunda în apa înmiresmată.

Mark avea cu siguranță dreptate în privința anticipării. La birou fusese un sac de nervi privind la același dosar o oră întreagă fără a-l vedea, în vreme ce visa cu ochii deschiși la seara ce avea să urmeze.

Acum i se învîrteau prin minte aceleași gînduri. Închizînd ochii, își rezemă capul de marginea căzii.

O bătaie în ușă o trezi din visare.

– Sînt în baie! strigă ea scufundîndu-se sub spuma

abundentă ce acoperea apa aflată pe cale de a se răci cînd Mark deschise ușa.

Acesta intră în încăpere.

– N-ai auzit cînd te-am strigat? Am crezut că ai plecat...

În loc să-și termina fraza îi privi fix chipul și umerii pînă cînd pielea începu s-o furnice de parcă el ar fi atins-o... Mark luă un prosop de baie de pe rastel și-l despături.

– E aproape patru și jumătate. Rezervarea noastră este pentru ora cinci.

– Aproape am terminat, răspunse ea și vocea începu să-i șovăie cînd el se aplecă s-o sărute pe păr.

Respirația lui îi atinse pielea udă înfrigurînd-o și Celie începu să tremure, deși în străfundurile ființei ei izbucni un torent de căldură.

Mark îi sărută umărul.

– Miroși frumos.

– E ceva ce mi-a adus Shannon de la Paris pentru ziua mea de naștere. Mă șterg și mă îmbrac imediat, îi promise ea cu o voce la fel de întretăiată ca a lui.

– Nu prea cred.

Lăsînd prosopul să cadă pe podea, Mark îngenunche lîngă cadă.

Celie își simți părul căzîndu-i pe umeri, eliberat din agrafă. Cînd se întinse să-l strîngă la loc, el o prinse de încheietura mîinii și i-o dădu la o parte, ca s-o

sărute ușor pe buze. Părul ei se revărsă peste mână când o cuprinse de ceafă și-o sărută din nou.

Apoi, gura lui îi coborî pe gît și Celie se prinse strîns de marginea căzii copleșită de o avalanșă de senzații. Când îl prinse de brațe, Celie își dădu seama că Mark avea cămașa încă pe el.

– O să te uzi, zise ea, șoapta pierzîndu-i-se într-un geamăt fiindcă degetele cercetătoare se plimbau acum pe interiorul coapselor ei.

– Acum o să ieși afară! comandă Mark ridicînd-o în picioare, culegînd prosopul și înfășurînd-o în el, în timp ce o săruta din nou.

Deschizîndu-i nasturii cămășii, Celia i-o împinse de pe umeri, buzele ei venind în urma degetelor ce coborau pe pielea asprită de firele de păr. Găsindu-i adîncitura gîtului, îi șopti numele, apoi continuă să exploreze mușchii încordați de mai jos. Sub buze, îi simți inima bătînd în același ritm dezlănțuit ca a ei.

Celie realizează că prosopul căzuse și simți răcoarea aerului pe piele înainte ca buzele lui să-i rătăcească pe gît trasînd o cărare spre sînii ei.

Cînd el îi luă un sfîrc în gură excitîndu-l pînă ce acestă începu să pulseze de dorință, plăcerea care o invadează îi înmuie genunchii. Încercuindu-i gîtul cu brațele, se agăță de el, în vreme ce atingerea lui cercetătoare îi tăie respirația.

Mîinile lui Mark o apăsară în curbura spatelui și ea

Iubirea are cuvîntul

se legăna lipită de el, simțindu-i erecția fierbinte și tare pe coapsă.

– O să pierdem cina, o avertiză el plimbîndu-și palmele pe șoldurile netede.

– O să mîncăm după...

În loc să-și termine spusele, îl cuprinse cu amîndouă mîinile simțindu-i dorința pulsîndă și savurînd tremurul ce-l cuprinse cînd îi desfăcu catarama curelei.

Se lipi apoi de pielea lui dezgolită, hoinărind cu mîinile pe spatele lui, coborînd pe șolduri, întorcîndu-i atingerile și sărutările. Schimbîndu-și poziția, se frecă de el percepîndu-i încordarea crescîndă a mușchilor sub degete.

Mark îi îndepărtă șuvițele încurcate ale părului și-i mușcă ușor lobul urechii.

– Ar fi o adevărată rușine să ocolim patul acela antic al tău.

O luă de brațe, iar ea își îngropă fața în curbura gîtului lui în timp ce o purta spre dormitor.

– M-ai făcut să plutesc și mai înainte, șopti ea cu glas tremurat.

Cînd simți că atinge patul, își ținu brațele împrejurul gîtului lui, așa încît el o urmă și greutatea corpului o țintui pe saltea.

Îl simțea lipit de ea și își coborî mîinile la baza spatelui lui presîndu-i șoldurile de ale ei și desfăcîndu-și picioarele pentru a-l cuprinde între coapse.

Mark i le prinse în jurul taliei lui și o pătrunse încet privindu-i ochii a căror culoare se întuneca în umbra după-amiezei târzii, ignorându-i degetele înfipite cu putere în mușchii reliefați.

Tensiunea din ei deveni și mai palpabilă când Celie îl înconjură și mai strâns cu piciparele pentru a-l aduce mai aproape. Savurînd plăcerea ce spirala prin ea ca urmare a mult doritei invazii în trupul ei, se cutremură sub impactul nevoii violente ce-o sfișia.

– Mark, șopti ea agățându-se strâns de el.

Avea impresia că se va sfărîma într-un milion de fragmente și, înainte de a se întâmpla așa ceva, voia să-i mai spună o dată...

– Te iubesc.

Mîna lui se strecură între ei la îmbinarea coapselor lui Celie, ducînd-o spre eliberarea finală, spre desfătarea febrilă și orbitoare, dincolo de orice închipuire, dincolo de rațiunea care o lăasă fără răsuflare. Gemîndu-i numele cu buzele lipite de pielea ei fierbinte, Mark i se alătură.

Uimită, Celie își ascunse fața în adîncitura gîtului lui. E ca un narcotic, se gîndi ea, încercînd să-și umple din nou cu aer plămîinii goliți, cînd el se prăbuși peste ea. Dragostea te poate ameți, poate fi nespus de intensă și te poate face să devii dependent de ea.

– Ești a mea, șopti el mîngîindu-i pielea umedă.

Spunea adevărul. Celie știa că inima nu-i mai apar-

Iubirea are cuvîntul

ținea demult. Mark o luase în stăpînirea lui, însă i-o dăruise pe a lui în schimb.

– Sînt a ta, confirmă ea lăsîndu-l să-i potrivească trupul după al lui.

Prea slăbită fie și numai pentru a aranja cuvertura matlasată mototolită sub ei, se ghemui mai aproape, sărutîndu-l și gustîndu-i umezeala sărată a pielii.

– Te iubesc, murmură ea din nou.

– Știu.

O secundă mai tîrziu, el adormi. Ea rămase trează, suspendată într-o stare de beatitudine, ascultîndu-i inima ce bătea în ritm constant lîngă obrazul ei.

Capitolul 10

Stînd lîngă Mark, Celie îl studie în lumina ultimelor minute ale apusului. Cu brațele și picioarele aruncate în lături, ocupa mai mult de jumătate din patul dublu. Era un preț infim de plătit pentru faptul de a-l fi lăsat în viața ei, conchise ea. Lăsîndu-și părul să-i cadă peste umerii lui, îi șopti numele pînă ce-l văzu deschizînd ochii. Îl sărută în dreptul inimii, apoi spuse:

– Cred că s-a zis cu rezervarea noastră. Să telefonez și să fac alta?

– Mai lasă-mă cîteva minute, spuse el îmbrățișînd-o și închizînd din nou ochii.

– Mă duc să-mi termin baia.

Celie își alunecă degetele peste abdomenul lui, ră-tăcind în continuare, pe partea interioară a coapsei.

Îndepărtînd cearceaful ce i se răsucise în jurul gleznelor, Mark o strînse mai tare în brațe.

– Nu-ți mai pierde vremea degeaba. Încă n-am terminat.

Iubirea are cuvântul

– Dar arăt ca naiba, protestă ea, deși îi permise să o sărute.

– Arăți bine, iubito, îi zîmbi el. E prea tîrziu să aranjăm nunta de Crăciun?

Limba ei îi trasă leneșă o cărare pe umăr.

– Așa aș zice, ținînd seama că mîine este Ajunul.

– Dacă am completa hîrtille mîine, ne-am putea căsători de ziua ta. Mergem la judecătorie?

Celie își înălță capul și îl privi fix.

– Vorbești serios?

– Pe onoarea mea de cercetaș, rosti el prinzîndu-i mîna și ducîndu-i-o la inimă. Dacă ai impresia că am să plec lăsîndu-te nepriponită, pradă tutûror burlacilor pofticioși din Boston...

Totuși, Celie se dovedi pragmatică.

– Tot va trebui să pleci, indiferent dacă ne căsătorim sau nu.

– Mai degrabă aș lipsi fără să am permisie. Tu m-ai putea reprezenta în fața Curții Marțiale dovedind că nu eram în toate mințile. Nebun din dragoste, mai spuse el trăgînd de cearceaf însă. Celie se dovedi mai rapidă.

– Asta ar însemna un conflict de interese. N-am intenția să-mi petrec luna de miere așteptîndu-te să ieși din închisoare.

– Unde te duci? o somă el întinzîndu-se să o prindă.

Celie coborî din pat, luînd cearceaful cu ea. Înfășu-

Marylee Anderson

rîndu-se în el ca într-o togă, îi răspunse:

– Să-mi termin baia.

– Va trebui să-mi găsesc o slujbă bună ca să nu mai fi nevoită să umbli în zdrențe de felul ăsta.

Zîbind, Celie lăasă cearceaful să-i cadă la picioare și îi urmări ochii ce căpătaseră o nuanță mai închisă poposind asupra sînilor și a picioarelor ei.

– Nu mă îngrijorează că va trebui să-mi schimb stilul de viață.

Mark își opri privirea asupra chipului ei.

– Atunci care e problema? Spune-mi două motive serioase ce ne-ar împiedica să ne căsătorim de ziua ta.

Celiei nu-i veni în minte decît unul singur.

– Încă nu m-ai cerut de nevastă.

El sări din pat și o prinse în brațe.

– Domnișoară Cecilia Hargrave Mason, vreți să-mi faceți onoarea de a-mi acorda mîna dumneavoastră?

– Da.

– Da? repetă el de parcă nu și-ar fi crezut urechilor.

– Da, domnule. Da, te rog, zise ea petrecîndu-și brațele pe după gîtul lui. Da, Mark.

– Și va fi aceasta o căsătorie pînă-ce-moartea-ne-va-despărți sau pînă cînd nava-mea-pleacă-iar-pe-mare?

Ea îi răspunse cu o sărutare iute.

– Vărul meu, Darryl, este preot. Sînt sigur că va fi

Iubirea are cuvîntul

bucuros să officieze căsătoria. O să-i telefonez bunicii să-i spun că venim la cină și vom putea anunța familiei știrea după desert.

– Vorbind despre desert...

Buzele lui trecură ușor peste ale ei.

– Îmi acorzi doar trei zile...

Celie se opri lăsîndu-l să-i ronțăie buza de jos, apoi continuă:

– să planific...

Degetele lui o prinseră de bărbie deschizîndu-i gura pentru a-i permite limbii lui s-o atingă ademenitor pe a ei.

– Nu avem timp, murmură ea nu prea convinsă cînd o conduse din nou spre pat. Trebuie să mă spăl pe cap și să-mi termin baia.

– Un duș, zise el cu vocea la fel de nesigură ca mîinile ce-i explorau sîinii. Pe submarin facem dușuri de cîte trei minute. Te săpunești, te clătești și te ștergi. O să-ți arăt eu cum se procedează. Totuși, prevăd anumite complicații, întrucît s-ar putea să dureze exagerat de mult săpunirea tuturor acestor curbe.

– Vom avea tot restul vieții la dispoziție, răspunse Celie închizînd ochii cînd degetele lui îi atinseră ușor pîntecul, rătăcind după aceea mai jos.

Îi opri mîna și continuă:

– Avem mai puțin de o oră la dispoziție; la reședința Hargrave cina se servește întotdeauna la șase fix.

Marylee Anderson

- Putem sări peste cină.
- Sună tentant, dar nu e deloc practic.

Cu o ultimă sărutare, Celie i se strecură din brațe și se ridică în picioare înfășurându-se în cearceaf.

- Nunțile nu se pun singure la cale. Avem o mulțime de lucruri de făcut, încheie ea.

El apucă un colț de cearceaf, împiedicînd-o să se depărteze.

- De ce nu ne ocupăm de astea mai întîi și să le spunem mai tîrziu celor din familia ta?

Nu putea să sufere gîndul de a face față unui nou interogatoriu în sufrageria familiei Hargrave. Apoi mai trebuia să-i explice lui Celie multe lucruri, printre care subiectul telegramei și acuzațiile absurde ale bunicii ei în legătură cu situația lui financiară. A încerca să le discute în prezența bunicii însemna să-și caute ne-căzul cu lumînarea.

- Nu cred că bunica ta va fi la fel de încîntată de nuntă cum sîntem noi, adăugă el, întrucît Celie analiza cu seriozitate propunerea lui de a aștepta.

Văzînd-o că-și îndreaptă umerii, știu răspunsul înainte de a-l auzi:

- Niciodată nu va exista un moment mai bun. Va face același tam-tam, indiferent dacă-i vom spune azi sau mîine.

Celie lăasă iar cearceaful să-i cadă la picioare și îi zîmbi peste umăr.

- Nu te îngrijora. O să-i placă ideea de a avea un

Iubirea are cuvîntul

nepot, prin alianță, deși s-ar putea să-i ia ceva timp să se acomodeze cu ideea.

Văzînd-o cum se îndreaptă spre ușă, își stăpîinii imboldul de a o lua în brațe și de a-i cere să fugă împreună. Dar, dacă ar proceda așa, bunica s-ar putea gîndi că încearcă să-i dejoace planurile. Cel puțin, în felul acesta, vor juca avînd cărțile pe masă.

Își dori să mai fi avut încă o zi la dispoziție. Acasă, în Arizona, frații lui strîngeau documente pe care să i le transmită prin fax și pînă a doua zi ar fi avut toate hîrțile necesare pentru a-i dovedi bunicii Hargrave că intențiile lui erau onorabile și că el avea nevoie de Celie și nu de banii ei. Dacă nici asta nu reușea să înduplece suspiciunile bătrînei, atunci va trebui pur și simplu să aștepte ziua în care-i va pune în brațe primul ei strănepot, sperînd că inima i se va înmuia suficient ca să înțeleagă că el avea de gînd să rămînă alături de Celie pînă cînd moartea îi va despărți.

Stînd de cealaltă parte a mesei, în fața lui Mark, Celie își plimba degetul pe piciorul paharului de vin urmărindu-l din privire. Decis să facă impresia cea mai bună posibilă asupra bunicii ei, Mark insistase să-și pună uniforma de gală. E extraordinar de chipeș, își zise ea neputîndu-se abține să zîmbească.

Mama și mătușa ei îl tratau pe Mark cu respectul arătat oricărui invitat la cină. Bunica Grace îl ignora cu desăvîrșire.

Marylee Anderson

– Îți mai place spanacul la fel de mult, draga mea? zise mătușa Louise urmărind-o pe Celia cum gustă din salată. După ce ai telefonat, i-am cerut bucătăresei s-o pregătească anume pentru tine.

– Sincer vorbind, am fost foarte uimite să auzim că ni te vei alătura la cină într-o zi din timpul săptămânii, vorbi în cele din urmă bunica Grace din capătul mesei. Mai putem spera la prezența ta de mâine, la miezul nopții?

– Ei, Grace, poate că are alte panuri, interveni mătușa Louise.

– Trebuie să-i dau bucătăresei cifra exactă a mesenilor, ripostă bunica. Dacă anul acesta aduce musafiri, trebuie să știu.

Celia se abținu să sublinieze că totuși cina rece de Crăciun, de la miezul nopții, putea hrăni un număr de trei ori mai mare de invitați. N-avea importanță. Nimic altceva nu conta decât că se mărita cu Mark.

– Îl aduc pe logodnicul meu.

Cuvintele îi ieșiră din gură înainte de a le putea opri. Împrejurul ei se făcu liniște. Fără să se uite, știa că Louise căuta pe pipăite flaconul de săruri pe care-l ținea prins de guler.

Servitoarea își reveni prima, părăsind în grabă încăperea.

Susținută de zîmbetul încurajator al lui Mark, Celia privi în ochii uluiți ai mamei ei.

– Ne căsătorim de ziua mea. Ne-am gândit să fu-

Iubirea are cuvîntul

gim de acasă, însă eu am vrut să fiți prezente.

Katherine îl privi pe Mark.

– Presupun că dumneata ești persoana în cauză, domnule comandor.

– Da, doamnă. Plănuisem să facem anunțul după cină. Îmi pare rău că a venit ca un șoc pentru dumneavoastră.

– Cu greu s-ar putea spune că a fost un șoc, rosti bunica uitîndu-se urît la sora ei. Dacă chiar ai de gînd să leșini, Louise, du-te și leșină la tine în dormitor.

Louise mirosi sticluta căreia nu-i scosese încă dopul.

– Mă simt perfect. Și cred că e pur și simplu minunat. De fapt, o să fiu prima care să-i urez domnului comandor Edwards bun-venit în familia noastră.

După ce-și împinse scaunul, se ridică în picioare și, ocolind masa, se duse și-i îmbrățișă pe cei doi.

– Acum să-mi spuneți cu ce pot să vă ajut.

Celie o bătu ușor pe mînă.

– Vrem să ținem ceremonia în camera Florida. I-am telefonat deja lui Darryl și l-am rugat s-o officieze.

– Prostii! În ultimii treizeci de ani căsătoriile din familia noastră au fost oficiate de reverendul Fallingsworth.

Aruncîndu-i o privire pătrunzătoare lui Mark, bunica sună din clopoțelul de cristal chemînd servitoarea.

– Totuși, continuă ea, acesta nu este un subiect de conversație la cină. Îl vom discuta mai tîrziu.

Marylee Anderson

– Nu fi ridicolă, mamă, o admonestă Katherine. Evenimentul ăsta se cere stropit cu una dintre sticlele de vin ținute de bunicul pentru ocazii speciale.

Bunica clătină din cap.

– Dacă și când va avea loc o nuntă, vom sărbători în consecință.

– Ne-am făcut deja planurile, spuse Celie forțându-se să nu ridice tonul și dîndu-și seama că subestimase împotrivirea bunicii.

– Prostii, zise aceasta din nou. E imposibil să planificăm chiar acum o nuntă, Cecilia. Discutăm lucrurile astea mai tîrziu. Mănîncă-ți salata.

– Nu mai este nimic de discutat, îi spuse Celie. Dacă nu vrei să venim aici, vom merge la primărie. Mamă, mătușă Louise, sînteți binevenite să luați parte la ceremonie.

– Din contră, programul nostru este deja plin de obligații sociale pe care nu le putem ignora.

Avertizîndu-i printr-o privire de prezența servitoarei ce intra în cameră, încheie coborîndu-și vocea:

– Discutăm despre asta mai tîrziu.

– Categorie nu este nimic de discutat, zise Celie trăgîndu-și scaunul și ridicîndu-se de la masă.

Într-o clipă, Mark fu lîngă ea.

– Doamnelor, dacă vreți să ne scuzați, vom ieși puțin să luăm aer.

Luînd-o pe Celie de cot, o scose din sufragerie și; traversînd holul, intrară în bibliotecă.

Iubirea are cuvîntul

– Bunica ta pare foarte hotărîtă să te facă să te răzgîndești.

Celie se trînti în cel mai apropiat scaun.

– Nu poate. N-am s-o las.

Stînd în spatele ei, Mark îi masă umerii încercînd să îndepărteze tensiunea palpabilă din mușchii încordați.

– Cînd o să plec pe mare, va trebui să-i ții singură piept pînă la primăvară.

– Ne-am mai înfruntat și pînă acum. Nu-i plăcea nici un bărbat invitat de mine la cină.

– Aici, cred că sînt de partea ei, zise Mark cu un zîmbet strîmb. Doar că mi-e teamă să nu mă trezesc cu o hotărîre de divorț transmisă prin satelit.

Celie își rezemă capul de spătarul scaunului și-și ridică privirea spre el, iar dragostea ce-i strălucea în ochi îi tăie bărbatului respirația.

– De ce aș pune capăt celui mai frumos capitol din viața mea înainte de a începe? rosti ea cu blîndețe. Nimic din ce-ar putea spune nu mă va face să mă răzgîndesc.

Mark o sărută și o ridică în picioare.

– Atunci, am face mai bine s-o ștergem și să mergem la magazin înainte să închidă.

– La magazin?

– La bijutier. Vreau să-ți cumpăr un diamant care să officieze legătura noastră.

Văzînd că zîmbtul ei pălește, o întrebă:

Marylee Anderson

– Ce s-a întîmplat?

Celie îl cuprinse cu brațele și își rezemă capul de pieptul lui.

– Bunica e pasionată de diamante. Mie mi s-au părut întotdeauna reci și aspre. În afară de asta am într-un seif, la bancă, o casetă plină cu diamante moștenite de la strămoși pe care nu i-am cunoscut.

– Da, dar acelea sînt diamante Hargrave, îi aminti el încercînd să nu se gîndească cît de neînsemnat va părea al lui pe lîngă celelalte.

Îi ridică mîinile și-i examinează degetele presărînd sărutări pe încheieturile lor.

– Acelea le porți să le vadă lumea. Pe al meu îl vei purta din dragoste.

– Atunci, dăruiește-mi altceva. Ceva de la tine.

Degetele ei trecură peste mîna lui și întîlniră inelul de absolvire a Academiei de marină.

– Țsta! exclamă ea.

Mark se încruntă.

– E prea mare...

– Dar e al tău. Îl pot purta la gît, pus pe un lanț.

– Voiam să-ți dau ceva deosebit.

– E ceva cu totul deosebit și e al tău.

A doua zi va căuta ceva mai bun; ceva ce merita din plin. După ce-și scoase inelul de pe deget și i-l dădu, Ceile îl cîntări în palmă.

– Consideră că sîntem logodiți.

Închizîndu-i degetele deasupra lui, Mark pecetlui

Iubirea are cuvîntul

ceremonia printr-o sărutare. Se auzi o bătaie în uşă şi el se depărtă puţin.

– Celie! strigă Katherine. Pot intra?

– Bunica a trimis un mesager, îi şopti Celie lui Mark. Dacă mă vezi că încep să cedez, ciupeşte-mă.

Deschizînd uşa, Katherine îşi băgă capul în încăpere, jucîndu-se nervoasă cu colierul de perle şi privind la Mark, apoi la Celie.

– Nu vreau să vă deranjez.

– Intră, mamă.

Atunci cînd aceasta se conformă, Celie inspiră adînc pentru a-şi face curaj.

– Ştiu că totul este neaşteptat...

– Nu se poate spune că este neaşteptat, o întrerupse Katherine ridicînd mîna. Voiam să vă spun că mă voi ocupa eu să comand florile şi bucătăreasa a fost de acord să pregătească nişte gustări. Nu-ţi face griji din cauza bunicii. O să-i treacă de îndată ce se va obişnui cu ideea.

Katherine se întoarse apoi spre Mark.

– Va trebui s-o scuzi pe mama mea, domnule comandor. Stabileşte ţeluri foarte înalte pentru familia noastră şi noi nu ne putem ridica niciodată la înălţimea lor.

– După părerea mea, vă descurcaţi foarte bine, observă Mark.

– Am învăţat cu mult timp în urmă că e preferabil să trag decît să împing, rosti Katherine întinzîndu-i

Marylee Anderson

mîna. Bine ai venit în familia noastră, domnule comandor, mai spuse ea.

– Mark, -o corectă el sărutînd-o pe obraz. Sînt bucuros că mă aflu la bord. Cred că vă datorez mulțumiri pentru că aveți o fată atît de frumoasă.

– Plăcerea e de partea mea.

Katherine o îmbrățișă pe Celie și vocea îi tremură un moment, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Era și timpul să-și facă apariția în viața ta cineva deosebit.

Ușurată să-și aibă mama de partea ei, Celie zîmbi.

– Mulțumesc.

– Și eu vă mulțumesc că n-ați fugit, zise Katherine. Eu am învățat în cel mai greu mod posibil că o nuntă trebuie să fie sărbătorită în familie. Ai familie, Mark?

– În afara părinților mei, mai sînt și bunica mea, Tasha, trei frați, trei cumnate și șapte nepoate și nepoți.

Katherine înălță dintr-o sprînceană..

– Le va fi imposibil să găsească bilete de avion atît de repede. O să aranjez să-i aducă avionul companiei la Boston și sînt bineveniți să folosească pe durata șederii lor aripa de vest a casei. Roag-o pe mama ta să-mi telefoneze diseară și vom pune toate detaliile la punct.

– Vă mulțumesc, doamnă. Avea inima zdrobită la gîndul că va pierde nunta.

Se simțea ca un băiețel găsind cățelul mult dorit

sub bradul de Crăciun și spera ca amabilitatea lui Katherine să fie contagioasă și să i se transmită și mamei ei.

– Spuneți-mi dacă mai aveți nevoie de ceva. Celie, vărul tău n-ar pierde ocazia asta pentru nimic în lume. Louise dă deja telefoane anunțându-i pe toți. La ce oră este ceremonia?

– La ora două, răspunse Celie. Mamă, ne gîndisem la o ceremonie restrînsă.

– Așa va fi, o asigură Katherine. Doar familia. Acum, v-ați gîndit la tort?

– Nu.

– O să comand unul imediat. E un maestru bucătar la *Ritz*, care face minuni cu flori naturale.

Mark o urmări părăsind încăperea, apoi o cuprinse pe Celia de talie.

– Hai să mergem, iubito. Se pare că avem de pus la cale o nuntă mare.

Celie stătea în fața oglinzii din dormitor și Mark îi încheia lanțul de aur la ceafă. Inelul aflat pe el i se adăposti în valea umbrită dintre sîni.

– Meriți mai mult de atît, zise el ciupind-o ușor de piele.

– Îmi va aminti de tine.

– Eu vreau să-ți amintesc de mine.

Privind-o în oglindă, îi mîngîie umerii pînă ce o făcu să se rezeme de el. Incapabil să reziste, își coborî

mîinile spre sîinii ei.

– O să-mi lipsești, Celie.

– Sînt numai trei luni, șopti ea încercînd mai mult să se încurajeze pe sine, decît pe el. Nouăzeci de zile.

– Două mii o sută șaizeci de ore.

Mai mult timp de singurătate decît ar fi vrut să admită. Îi mîngîie cu gura pielea sensibilă de sub sîni oprindu-se în scobitura gîtului, acolo unde pulsul bătea cu putere.

Își alunecă degetele peste pîntecele ei și-i simți mușchii tresărind cînd își opri mîna pe elasticul slipului. Mări apăsarea voind s-o aducă și mai aproape, iar respirația ei inegală îi aprinse și mai tare dorința.

– Avem noaptea asta și ziua de mîine...

Pentru o clipă ea încetă să mai respire, urmărindu-i mîna ce se infiltrasă sub elastic.

Mark o atinse. Celie gemu arcuindu-se spre palma lui, determinîndu-l să-și muleze corpul după al ei.

– După aceea, doar amintiri.

Își lăasă degetele s-o mîngîie și s-o incite, în timp ce limba lui urmărea roșeața ce i se întindea pe gît.

– Dă-mi cîteva să duc cu mine, mai spuse el.

Celie încercă să-i imite atingerile, însă Mark n-o lăasă, vrînd să-i dăruiască tot ce putea înainte de a lua ceva pentru el. O excită cu mîinile și cu gura pînă dincolo de rațiune, pînă cînd Celie se răsuci strecurîndu-și degetele în părul lui și apropiindu-i fața de a ei. Îl sărută, iar trupul îi tremura cuprins de dorință.

Iubirea are cuvîntul

Mark o luă pe sus ducînd-o spre pat și ea i se agăță cu mîinile de umeri.

Mark îi șopti numele și o îmbrățișă strîns, lipindu-și fața de curbura gîtului ei, iar corpul îi deveni rigid alungînd departe orice urmă de rațiune.

După aceea, nu se îndură să-i dea drumul și, deși își schimbă poziția rostogolindu-se pe saltea, lîngă ea, o ținu îmbrățișată la pieptul lui. Oricît era de obosit, o sărută îndelung trăgînd apoi cearceaful deasupra lor.

– Pătura, murmură ea epuizată ghemuindu-se lîngă el. Cred că a căzut pe jos.

Zîmbind, Mark își rezemă bărbia pe capul ei și închise ochii.

– Dacă ți se face frig, trezește-mă.

Plutind încă în lumea incertă dintre somn și trezie, Celie îi atinse umărul lui Mark permițînd căldurii lui s-o asigure că ziua trecută nu fusese un vis. Apoi, trase de marginea cearceafului, sperînd să mai cîștige cîțiva centimetri de saltea alături de el.

Mark se mișcă și o sărută pe gît.

– Nici n-au apărut zorii, șopti el și respirația lui îi înfioră pielea. O să mă istovești de tot.

Privind peste umărul lui, la cifrele roșii ale ceasului deșteptător, Celie văzu că era aproape patru dimineața.

– N-ar trebui să pierd vremea dormind.

– Ai înțeles pe dos. Burlacii au stări de anxietate

Marylee Anderson

înainte de nuntă. Tu ar trebui să te îngrijești de trusou sau de altele asemenea.

– Nu mai e suficient timp ca să mă gândesc la trusou.

Offînd, Mark ridică mîna și aprinse veioza.

– După ce pîlec, vei avea tot timpul să te gîndești la toate nimicurile.

– Majoritatea nimicurilor ar trebui să le punem la cale împreună, accentuă ea. Propriu-zis, n-am discutat aproape despre nimic. Unde o să locuim?

El se rostogoli pe burtă și își băgă fața în pernă.

– Unul cu celălalt.

– Vorbesc serios.

– Și eu, rosti el somnoros. Am cochetat cu ideea de a mă întoarce în Arizona. Există un program legat de energia experimentală în care este implicată și marina – ferme cu mori de vînt, celule solare, lucruri de genul ăsta –, astfel încît mi-aș putea folosi diploma de inginer. Aș fi nespus de fericit dacă ai vrea să vii cu mine.

Înăbușindu-și un căscat, adăugă:

– Însă mă adaptez ușor. Dacă vrei să rămîi aici, vom locui la Boston.

Mintea ei era plină de tot felul de griji.

– Ar fi trebuit să fugim. Familia ta vine azi după-amiază cu avionul, iar mătușa Louise le-a telefonat tuturor verilor mei. O să fie cea mai mare nuntă mică pe care a văzut-o Boston-ul vreodată.

Iubirea are cuvântul

– Nu poți avea foarte mulți veri.

– Mai mulți decât ți-ai putea imagina. Ia să vedem: din partea familiei Hargrave, optsprezece veri de gradul al doilea, douăzeci și doi de gradul al treilea, șaptesprezece de gradul al treilea mai îndepărtați...

– Ce fel de grad mai e și ăsta?

Părea atât de uimit, încât ea renunță:

– Las-o baltă. Într-o zi am să-ți arăt arborele genealogic al familiei. Oricum, am aproape o sută de veri pe care-i cunosc, deși mulți dintre ei nu mai locuiesc la Boston.

Mark închise ochii.

– Deci aceștia nu vor veni la nuntă?

Celie se decise să nu-i spună că majoritatea, dacă nu cumva toți, veneau acasă de Crăciun.

– Probabil că la nuntă vei face cunoștință cu câteva zeci, zise ea subestimînd cifra exactă de dragul lui. Poate c-am să le cer să poarte ecusoane ca să-ți fie mai ușor să știi despre fiecare cine e.

– Nu se poate să știi despre fiecare cine e.

Celie inspiră adînc.

– Mătușa Lydia are trei copii: Lydia Marie, Beatrice și Frederick. Deocamdată trec sub tăcere numele soților și nevestelor lor. Nepoții Lydiei sînt Karen, Will și Fred Junior. Will este avocat, și-a luat diploma la *Harvard* cu un an înaintea mea. Are două gemene: Amy și Abby. Frederick s-a însurat...

Mark aruncă o pernă în ea.

Marylee Anderson

– Sînt prea obosit să învăț ceva pe de rost. Vino încoace ca să pot adormi iar.

Cînd Celie se strecură lîngă el, sub cearceaf, Mark o sărută și stinse veioza.

– În plus, adăugă el, am pierdut șirul încă de la mătușa Lydia. Ce-ar fi să-i notezi pe toți și eu să-i învăț pe dinafară.

Pe întuneric, Mark îi caută buzele. O sărută pînă ce o lăsă fără suflare, dar, deodată, îi trecu un gînd prin minte.

– Spune-mi că nu ai în familie o persoană și mai dominatoare decît bunica ta.

– Ea e cea care dă tonul, deși, acum, la bătrînețe, s-a mai îmbunat. N-a făcut atîta caz de nuntă pe cît mă așteptam.

– Asta doar datorită ție.

În mijlocul următorului sărut, Mark se opri s-o întrebe altceva:

– Vorbind despre arborele genealogic, cîți copii vrei să avem?

Celie reflectă cîteva clipe mîngîindu-i, în același timp, umerii.

– Nu vreau numai unul. Mi-a displicut foarte mult că n-am avut frați sau surori.

– Doi? Trei? Șapte?

Ea îi astupă gura cu palma.

– Hai să începem cu unul și mai vedem noi după aceea.

Iubirea are cuvîntul

– Grozavă idee, zise el, oboseala dispărîndu-i din voce. Începem cu un băiat sau cu o fată?

– N-am vrut să spun că trebuie să începem chiar în acest moment, rosti Celie împingîndu-l de umeri fără prea mare convingere. Avem mult prea multe lucruri de făcut astăzi.

– Propun să începem cu începutul.

O apucă de încheieturile mîinilor și prinse a-i săruta degetele, iar Celie își simți rezistența cedînd.

– Nunțile nu se fac de la sine, protestă ea de formă. Trebuie organizate...

– Mama ta are grijă de toate, o liniști Mark trăgînd de cămașa de noapte pe care și-o pusese după ce adormise el. Ce e asta?

– Asta, cowboy, este ceea ce poartă nordicii ca să nu înghețe în nopțile lungi de iarnă.

El îi întrerupse chicotelile cu o sărutare ce-i aprinse toate simțurile, iar degetele lui porniră să-i deschidă nasturii.

– Asta-i treaba mea, doamnă, să-ți țin de cald în pat.

– Nu prea îmi vine să cred, avînd în vedere că tragi toate păturile pe tine cînd dormi. O să-ți cumpăr o pijama asortată.

– Asigură-te că se asortează cu pătura, fiindcă va sta la picioarele patului. Am dormit așa de cînd eram copil.

– Așa? întrebă ea explorîndu-i cu mîinile umerii,

pieptul și șoldurile.

Observînd că era excitat, Celie încercă să pară surprinsă.

– Am crezut că ești obosit.

– Pot recupera orele de somn la bordul submarinului. O să-mi fie dor de tine, Celie.

– Am să te aștept.

Gura lui se afla doar la o răsuflare distanță de a ei. Celie își înălță capul eliminînd-o și făcu din sărutul ei un jurămînt nerostit. Recunoscătoare întinericului ce-i ascundea lacrimile izvorîte de sub pleoape, îi mîngîie ușor fața ca să memoreze felul în care o simțea sub degete. Avea nevoie de amintiri care s-o ajute să străbată zilele lungi și nopțile de singurătate ce i se așterneau în față.

– Te iubesc, îi șopti ea dîndu-și seama că nu avea importanță dacă Mark îi simțise lacrimile cînd îi răspunsese la sărut.

Mai tîrziu, cuprinsă strîns de brațele lui, nici nu se mai putu mișca pentru a desface încîlceala de membre și așternuturi. Lipită de sînii ei, îi simțea inima bătîndu-i în același ritm și fiecare bătaie măsura timpul rămas pînă la despărțire.

– Ce mult aș vrea să nu trebuiască să pleci, îi șopti ea lui Mark.

– Timpul va trece repede.

Celie știa că o mințea. Trei luni aveau să-i pară cît

o viață întreagă.

Mark o trase și mai aproape lipindu-i trupul de al lui și-i spuse:

– În marină, recruții învață să transforme pornirile instinctive în manifestări acceptabile în societate.

Celie îl mușcă de umăr.

– Tradu în engleză ce-ai spus.

– Fă-ți de lucru ca să nu mai dai de necazuri.

– Ce fel de necazuri?

Mark își strecură mîna sub plapumă și o prinse pe a lui Celie.

– Am coșmarul repetat că vei începe să analizezi absolut totul și vei hotărî că ai făcut o greșală chiar înainte ca eu să am ocazia de a dovedi ce soț extraordinar voi fi.

– De ce aș face una ca asta? șopti ea frecîndu-și bărbia de încheieturile degetelor lui. Mi-au trebuit treizeci de ani ca să te găsesc.

– Să presupunem că magia dispare și o să-mi vezi toate defectele.

– De-abia aștept să le descopăr pînă la ultimul.

Erau atît de multe lucruri despre el pe care nu le cunoștea, își dădu ea seama.

– Cum erai în copilărie?

– Un copil american tipic, genul pe care-l întâlnești pretutindeni. Am atîns cel mai înalt nivel în concursurile de cercetași, premii la atletism și fotbal în liceu...

Marylee Anderson

Deplîngînd anii pierduți, Celie îl sărută pe gît. Se va obișnui vreodată, se întrebă ea, cu gustul, cu senzația atingerii lui?

– Încerc să te impresionez cu isprăvi din tinerețea mea, dar dacă insiști să nu mai vorbim, va trebui să te impresionez prin alte metode.

Celie scoase un hohot de rîs pe tonuri joase, senzuale.

– Ce alte metode?

– Îți arăt eu mai tîrziu, rosti el îmbrățișînd-o și trecîndu-și degetele de-a lungul spatelui ei. Te-aș putea ține aici zile în șir.

– Ai doar două la dispoziție.

Cuvintele o treziră la realitate.

– Și am face mai bine să ne dăm jos din pat. E aproape ora șase.

– Tocmai mi-ai descoperit primul meu defect, îi zise el. În vacanță, dorm pînă ce răsare soarele, dar cum, într-un fel sau altul, am făcut dragoste toată noaptea, nu cobor din pat pînă la amiază. Bărbații trebuie să-și respecte somnul de frumusețe.

Părea atît de somnoros, încît nu o lăasă inima să protesteze. Îi ascultă respirația pînă ce fu sigură că adormise. Ținînd cont de cîte avea de făcut în următoarele cîteva zile, poate că nu va avea timp să se gîndească la plecarea lui. Și poate că bunica va dansa la nunta ei.

Iubirea are cuvîntul

Atentă să nu-l trezească, se dădu jos din pat și își puse cămașa de noapte. În vreme ce cobora scările, inelul ce i se legăna între sîni părea să radieze o căldură nespus de intimă.

Ajunsă în salon, băgă în priză luminițele ornamentale ale bradului și le privi licărind. Un brad fără cadouri nu era un pom de Crăciun adevărat, decise ea. Va pleca de acasă pe furiș și va căuta cadoul perfect, unul suficient de mic ca să poată fi luat pe submarin, ceva special care să-i amintească de ea, în ciuda depărțării. Ce curios, cu mai puțin de o săptămînă în urmă numărase zilele pînă la plecarea lui însă dintr-o altă perspectivă.

Se hotărî să mănînce doar ceai cu pîine prăjită la micul dejun. Mai tîrziu, cînd se va trezi și Mark, vor mîncă un mic dejun copios – mai degrabă, o gustare între mese la *Vera's*, după ce-i vor înmîna o invitație la nuntă scrisă de mîna. Și va trebui să-i dea telefon lui Shannon s-o anunțe. La urma urmelor, dacă ea nu i-ar fi dat drumul în casă lui Mark...

Refuzînd să se gîndească la ce-ar fi fost sau mai bine zis, la ce n-ar fi fost, își duse ceaiul în salon și deschise CD-player-ul. Așezîndu-se pe canapea, începu să facă în minte lista lucrurilor ce trebuiau duse la îndeplinire. Să-și găsească o rochie de mireasă. Să aleagă muzica. Să se decidă asupra formulării jurămintelor de căsătorie.

Marylee Anderson

Iubită. Soție. Mamă. Cuvintele îi pluteau prin minte înlăturînd orice alte gânduri, iar colindele de Crăciun răsunau învăluitor în încăpere, țesînd un minunat fundal muzical pentru imaginile ce îi treceau prin fața ochilor.

Ar fi plăcut să locuiască în Arizona. Oriunde ar fi fost plăcut atîta vreme cît era cu Mark, deși nu-și putea imagina cum arată o fermă cu mori de vînt. Poate că iarna se vor întoarce la una din pitoreștile case de țară împrăștiate prin Noua Anglie și își vor încotoșmăna copiii în cizme și costume de schi viu colorate, numai bune pentru zbenguieri pe cîmpurile acoperite de zăpadă. Vara ar putea merge la Cape Cod pentru a-și lăsa copiii să zburde în valuri.

O jumătate de oră mai tîrziu, încă zîmbind la gândul copiilor ei încă nenăscuți, Celie sări în sus la auzul clopoțelului de la ușă. Se grăbi să răspundă înainte ca zgomotul să-l trezească pe Mark, dar cînd deschise ușa, expresia ursuză de pe chipul bunicii Grace îi spuse că nu se mișcase destul de repede.

Capitolul 11

Știind prea bine că bunica nu făcea niciodată vizite, ci ordona să te prezinți la ea, Celie încercă să-și domolească panica.

– Ce surpriză... vino înăuntru.

Înfășurată în blana ei de samur, lungă pînă la glezne, și urmată îndeaproape de șofer, bunica intră cu un pas hotărît în casă și aruncă o privire ucigătoare în direcția cămășii de noapte mototolite a lui Celie.

– Am încercat să-ți telefonez seara trecută, însă refuz să vorbesc cu o mașină.

Telefonul sunase în repetată rînduri, însă Celie nu răspunsese presupunînd că erau unii dintre verii ei doritori s-o felicite. În vreme ce murmură o scuză, o ajută pe vîrstnica femeie să-și scoată blana.

– Așteaptă afară! îi ordonă bunica șoferului. Lasă motorul să meargă. Stau numai un minut.

După ce acesta ieși, privi prin încăpere.

– Unde-i tînărul acela?

Marylee Anderson

– Mark e sus, doarme, răspunse Celie fără intonație, refuzînd să mai adauge ceva cînd bunica își arcui sprîncenele în semn de dezaprobare tacită.

– Vrei o ceașcă de ceai?

– O să termin ce am de spus înainte ca apa să dea în clocot.

Bătrîna se așeză bătoasă pe marginea sofalei și își propti mîinile pe mînerul sculptat al bastonului.

– Cecilia, am venit să pun capăt prostiilor ăstora cu nunta.

Știînd că s-ar simți mai bine avînd pe cineva de partea ei, Celie porni spre scară.

– Mă duc să-l trezesc pe Mark.

– Nu-i nevoie. E vorba de viitorul tău, nu de al lui. Stai jos, copilă!

Tonul bunicii spunea că ar face mai bine să se conformeze ordinului. Știînd acest lucru, Celie se așeză.

– Nu va exista nici o nuntă, rosti bătrîna fluturînd o mîină pentru a reduce la tăcere protestele lui Celie. Crede-mă, nu spun asta din răutate; vreau doar să te opresc să faci cea mai mare greșală din viața ta. Bărbatul ăsta e cu mult mai bătrîn ca tine.

Starea de spirit a lui Celie se îmbunătăți la auzul unei observații atît de neînsemnate. Dacă asta era singura obiecție a bunicii ei, o putea înlătura cu ușurință.

– Are aproape patruzeci de ani, dar se poartă de parcă am avea aceeași vîrstă. N-a fost oare bunicul cu

Iubirea are cuvîntul

treisprezece ani mai mare ca tine?

– Erau alte timpuri. În afară de asta, n-am venit aici să discut despre viața mea, ci ca s-o salvez pe a ta. Bărbatul ăsta nu te iubește cu adevărat.

Știind că mînia nu i-ar fi de nici un ajutor, Celia se strădui să n-o lase să-i răzbată în cuvinte:

– Numele *bărbatului ăstuia* este Mark. Este bun și iubitor. Îmi pare rău că nu-l poți vedea cum îl văd eu.

În clipele de tăcere care urma se strădui să-și tempereze furia. „Împinge în loc să tragi”, își aminti ea spusele mamei și încercă să găsească vorbele cele mai potrivite pentru a descrie deosebitele calități ale lui Mark.

Bunica i-o luă înainte.

– Spune-mi cum v-ați cunoscut.

Celia știa că n-ar fi prea greu să mintă și să spună că a făcut cunoștință cu Mark la balul de Crăciun. Ce plase încurcate țesem! Cuvintele îi puseră conștiința în mișcare. Lăsînd la o parte detaliile intime, îi povesti cum, în timpul croazierei, ea și cu Mark se cunoscuseră cînd priviseră amîndoi un răsărit de soare deasupra Caraibelor.

– Nu te-ai gîndit c-ar putea fi – care-i cuvîntul folosit de tineri în zilele noastre – un gigolo?

Expresia demodată aproape că o făcu pe Celia să izbucnească în rîs.

– Un bărbat întreținut? Dar este ofițer în Marina Statelor Unite.

– Poate c-am ales un cuvînt nepotrivit. Am vrut să spun un vînător de zestre.

– Deci, asta era.

Relaxîndu-se ușurată, Celie zîmbi.

– N-a știut de la bun început cine sînt. Avînd în vedere că m-am prezentat drept Celie Mason, n-a avut de unde să știe că sînt o Hargrave.

– Înțeleg. E ciudat că nu ne-ai spus despre el nici mie, nici mamei tale, cînd ai venit acasă.

La auzul observației, Celie ridică din umeri simțindu-se, brusc, obosită.

– M-am întîlnit cu destui bărbați fără să vă mai pomenesc despre ei.

– Pot afirma cu siguranță că ne-ai povestit despre cei cu care ai intenționat să te măriți. De fapt, i-ai și adus acasă ca să-mi pot face o părere.

– Nu-i adevărat!

Deși se simțea ca un copil muștrat, Celie strînse din dinți. Faptul că bunica ei îi întîmpinase pe foștii ei logodnici cu o dezaprobare mult mai vădită n-avea nimic de-a face cu Mark. În loc să se certe pe tema asta, încercă să-i explice de ce nu le vorbise despre el mai devreme:

– Cînd ne-am despărțit, la sfîrșitul croazierei, nu m-am așteptat să-l mai văd.

– Deci a venit la Boston neinvitat?

Îngrijorată mai degrabă de cuvintele încă nerostite de bunica ei, Celie își formulă răspunsul cu atenție:

Iubirea are cuvîntul

– Submarinul lui a trebuit să acosteze pe neașteptate la docurile din Florida pentru reparații urgente și el a venit aici cu avionul.

Se vedea clar că explicațiile ei nu-i înlăturaseră cîtuși de puțin suspiciunile bunicii; însă își dădu seama că asta nu conta absolut deloc. Nu se mărita cu bunica ei, ci cu Mark.

– Era îndrăgostit de mine și a înțeles, chiar înainte ca eu să-mi dau seama, că și eu îl iubeam. Știu că pare prea frumos ca să fie adevărat...

– E de-a dreptul ridicol. Îmi dau seama, Cecilia, că în ochii autorităților ești o femeie în toată firea. Nu-ți cer prea mult, doar să aștepti șase luni înainte de a te mărita. Dacă este vorba de dragoste adevărată, va rezista atîta timp și eu am să dansez la nunta ta. Dacă nu, cu atît mai bine.

Celie ar fi vrut ca bunica ei s-o asculte, s-o înțeleagă și s-o aprobe, dar îl voia pe Mark mult mai mult.

– Am trăit treizeci de ani fără Mark. Știu că nu va fi o nuntă așa mare cum ai sperat pentru mine, dar asta-i exact ce vreau eu. Și nu am de gînd să aștept. În cîteva zile va pleca și nu-l voi mai vedea pînă la primăvară. În general, nu sînt impulsivă, dar, de data asta, am să mă încred în ce-mi spune instinctul.

– Nu ești însărcinată, nu-i așa?

Celie își înghiți răspunsul negativ pe care voia să-l dea la întrebarea aceea neașteptată.

Marylee Anderson

– Nu te privește.

– Deci nu ești însărcinată, conchise bunica ignorându-i reproșul. Bine, iată un lucru care nu ne mai dă bătaie de cap. Spune-mi, te rog, ce anume i-ai dat pînă acum?

– Să-i dau? Cuvîntul meu.

– Nu asta vreau să spun, ripostă bunica bătînd cu bastonul în podea. I-ai dat acțiuni? I-ai oferit garanții? I-ai împrumutat bani?

Oare bunica nu auzise nimic din cele ce-i spusese despre faptul că se iubeau?

– De acum înainte nu mai discut despre viața mea personală, rosti Celie cu fermitate.

– Poate crezi că sînt o bătrînă căreia îi place să se amestecă unde nu-i fierbe oala, însă atîta timp cît mai sînt în viață, voi lupta pînă la capăt ca să-i apăr pe cei pe care-i iubesc. În buzunarul paltonului meu se află un plic. Adu-l aici și după aceea pleacă.

Cînd Celie vru să i-l înmîneze, bunica refuză.

– N-am ochelarii la mine. Citește-mi tu ce scrie acolo. Se referă la tînărul tău. N-am făcut caz seara trecută, la cină, fiindcă păreai fericită, însă a încălcat regulile și cunoaște foarte bine consecințele.

Celie privi fix plicul dorindu-și să aibă îndrăzneala de a-l arunca nedeschis la coșul de gunoi.

– Consecințe?

– Presupun că a crezut că mă voi răzgîndi dacă vă veți anunța logodna. Cu siguranță că nu mă cunoaște

prea bine. Deschide-l, copilă.

Detestîndu-se, Celie o ascultă. Scoase hîrtille din el și le despături.

Bunica se aplecă înainte.

– După cum vezi, este o hîrtie de prescriere a ipotecii pentru proprietatea tatălui său. Mi-am permis să verific situația financiară a familiei lui. Frații lui au niște ranch-uri de nimic, iar comandorul are doar un fond modest pentru pensie. Ți-a făcut curte ca să salveze ferma familiei.

Încă o dată, bunica își permisesese să se amestece în treburile ei. Celie își înghiți cu greu cuvintele pline de furie. Era mult mai important, hotărî ea, să dovedească integritatea caracterului lui Mark. Trebuia să existe o explicație satisfăcătoare. Frunzări în grabă foile ca s-o găsească. Mintea parcă îi amorțise și privi în gol la fotocopia după certificatul de naștere al lui Mark și cea a situației capitalului lui din bancă.

– Cecilia, care-i sînt planurile după ce se retrage din armată?

Încercînd să înlăture sentimentul de jenă ce-o apăsa, Celie își ridică ochii din hîrtii.

– Planuri?

– În legătură cu slujba. Nu poți trăi din venitul lui, deși probabil că el ar fi fericit să trăiască din al tău.

Celie încercă să-și amintească detaliile conversației lor din zorii zilei.

– Vorbea despre un proiect al marinei în legătură

Marylee Anderson

cu energiile experimentale, ceva cu folosirea morilor de vînt la ferme.

Bunica pufni pe nări.

– Sînt absolut sigură că a vorbit despre o mulțime de lucruri. Așa a făcut și celălalt vînător de zestre cu care erai aproape să te măriți, cel care voia să devină doctor.

– Aia a fost cu totul altceva.

– Diferența era că acela avea de așteptat zece ani înainte de a putea semna cecuri folosind contul tău din bancă. Pe de altă parte, comandorul Edwards va avea acces la banii tăi încă din ziua nunții lui, care – printr-o coincidență – este și ziua în care împlinești treizeci de ani.

Celie simți în gură un gust amar, cu totul detestabil.

– Și ce are de-a face una cu alta?

– De unde știi că nu va dispărea pe mare la apusul soarelui și că nu va angaja un avocat dezgustător, specializat în divorțuri, ca să ia o parte din banii tăi. Chiar dacă nu poate face nimic în privința fondului intangibil, mai ai și alte valori pe baza cărora se va putea face un aranjament satisfăcător pentru el.

Cu mișcări nesigure, Celie împături hîrțile și le puse la loc, în plic.

– Apreciez grija ta, bunico.

– Nu prea cred. Pe moment, ești pornită împotriva mea. Nu vreau să te rănesc, copilă, dar nici nu vreau să te văd rănită de alții. Știu ce i s-a întîmplat mamei

tale cînd n-am intervenit.

Cum Celie nu spuse nimic, bătrîna oftă.

– Așteaptă numai șase luni. Dacă nu umblă după banii tăi, se va întoarce și îmi va dovedi că mă înșel.

– Dacă nu pot avea azi încredere în el, nu o voi avea nici peste șase luni.

Celie își ura tremurul din voce. Vru să-i înapoieze plicul, însă bunica refuză să-l ia.

– Păstrează-l. Mie nu îmi mai folosește. Te rog, adu-mi paltonul.

După ce i-l dădu, Celie chemă șoferul și îl urmări ajutînd-o pe bunica ei să coboare treptele. Ajunsă la baza scării, bătrîna se întoarce spre ea.

– Nu fi proastă, Cecilia, o avertiză ea. Urmează-ți rațiunea, nu inima.

Revenind în casă, Celie opri colindele de Crăciun. Brusc, tresări luată prin surprindere de clopoțelul de la ușă, al cărui clinchet părea deprimant de vesel.

Poate, reflectă ea grăbindu-se spre ușă, bunica venise cu probe în favoarea lui Mark sau cu scuze și cu o explicație.

La ușă era Vera care-i întinse lui Celie un platou acoperit cu o folie subțire de aluminiu.

– Ochiuri cu șuncă, zise ea. M-am gîndit că voi, porumbeilor, n-o să aveți chef să ieșiți din casă în dimineața asta, ținînd seama că au mai rămas cîteva zile pînă la plecarea comandoului pe mare.

Deși mirosul mîncării îi întorcea stomacul pe dos,

Celie acceptă platoul și se forță să zîmbească.

– Mulțumesc, Vera.

Aceasta ezită răsucindu-și basmaua tricotată între degete.

– Am văzut mașina aia elegantă plecînd cu cîteva clipe în urmă. Arăți cam palidă. Sper că n-ai primit vești rele?

– Doar niște probleme de familie.

Cu o oarecare întîrziere, Celie își aminti de bunele maniere.

– Nu vrei să intri puțin?

– Nu. Am lăsat-o pe una dintre fete să aibă grijă de bucătărie și trebuie să mă întorc. Adu-l pe comandor la masa de prînz – am să-i pregătesc o friptură în mod special.

– O să-i spun.

Întorcîndu-se în salon, Celie puse platoul pe măsuța de cafea, apoi se prăbuși pe sofa și scoase iar hîrțile din plic. Studie încă o dată dovezile incriminatoare, căutînd cu disperare o scuză logică.

Nu găsi nici una.

Cu inima grea, urcă scara desfăcîndu-și din mers lanțul de la gît. Intrînd în dormitor, aprinse lampa din tavan și, ținînd inelul deasupra patului, îl lăsă să cadă de la înălțime pe cuvertura ce acoperea pieptul lui Mark.

Buzele lui se curbară într-un zîmbet leneș și ochii i se deschiseră încet.

Iubirea are cuvîntul

– N-ai putut aștepta pînă la prînz, nu-i așa?

Celie își încheștă pumnii abținîndu-se cu greu să nu-l lovească.

– N-ar fi fost mai simplu să-mi ceri un împrumut? Sau să-ți dau banii cadou?

Clipind la auzul tonului ei caustic, Mark sări repede în capul oaselor și căută printre faldurile cearceafului pînă găsi inelul. Îl cîntări în palmă privind-o fix și întrebă:

– Ce-i asta?

– Ceva ce n-am cîștigat încă.

Discursul succint pe care-l repetase urcînd scările îi ieșise complet din minte, lăsînd în urmă vorbe încărcate de mînie, semn că-și ieșise de tot din fire.

– Cînd aveai de gînd să-mi spui?

– Ce să-ți spun?

– Nu-ți bate joc de mine.

Intenționase să folosească un ton rece, detașat, dar vocea i se voalase din cauza lacrimilor ce amenințau să izbucnească.

– Celie...

– Probabil că o să te distrezi de minune povestindu-le băieților de pe submarin toată tărășenia.

Mark se dădu jos din pat, își culese șortul de pe podea și și-l trase pe el.

– Despre ce?

– Despre căsătoria noastră de conveniență. Căsătorie pentru bani. Nu știu cum i se mai zice în ziua

de azi. Au trecut mulți ani de cînd a mai încercat cineva să-mi facă figura asta.

Amorțeaala provocată de chinul de a fi trădată trecuse. Acum o durea. Suferea.

– Am văzut hîrțile de prescriere a ipotecii asupra proprietății tatălui tău. Mi le-a adus bunica acum cîteva minute.

Mark inspiră adînc.

– E o proastă bătrînă și suspicioasă, iar în acest moment faci tot ce-ți stă în putință s-o imiți.

Cînd Celie dădu să plece, o prinse de braț și o forță să se întoarcă spre el.

– Fiecare poveste are două versiuni și tu n-ai ascultat-o încă pe a mea.

Celie se smulse din strînsoare.

– Poți să explici tot ce vrei pînă îți faci bagajele. Boston-ul e plin de văduve bogate; mai ai timp să-ți găsești una înainte de a te imbarca.

Înșfăcă geanta lui de voiaj și o aruncă pe pat. Aceasta sări pe saltea și se rostogoli pe podea, răs-pîndindu-și conținutul pe covor.

– Celie, ascultă-mă, zise Mark lovind cu piciorul în geanta ce-i stătea în drum. Vino aici, fir-ar să fie. Nu mai fugi de mine.

Încolțită cu spatele la pat și temîndu-se că nu va fi capabilă să reziste farmecului lui, Celie nu se simțea în stare nici măcar să-l privească, dar să-l și asculte. Căutînd cu disperare ceva de făcut, îngenunche în-

Iubirea are cuvîntul

cepînd să-i adune lucrurile împrăștiate.

Din cîțiva pași, Mark ajunse lîngă ea.

– Lasă-le acolo. Trebuie să stăm de vorbă.

– Nu mai e nimic de spus. Îmbracă-te.

Ochii îi erau plini de lacrimi ce-i împăienjneau vederea. Refuză să-l privească și să-i dea satisfacția de a ști că ei îi păsa destul de mult, ca să plîngă. În schimb, îi adună lucrurile într-o grămăjoară.

Un ciorap. Un pachet început de gumă de mestecat. O telegramă împăturită cu grijă.

Simțind că i se face rău, cîteva clipe nu o atinse. Cînd o făcu, degetele îi tremurau despăturind-o.

Mark încercă s-o ridice în picioare.

– Ce faci acolo?

Își dădu seama că el nu putea vedea ce rupe în bucățele, întrucît părul i se răsfirase deasupra mîinilor.

– Rup telegrama pe care n-ai primit-o niciodată, zise ea ridicîndu-se.

Lăsînd petecele de hîrtie să cadă pe podea, îl privi așteptîndu-se să-l vadă negînd.

El n-o făcu.

– Celie, zise el trecîndu-și ușor degetele prin păr. Celie...

Ștergîndu-și mîinile de parcă le-ar fi murdărit, se întoarse cu spatele la el ca să n-o vadă cît de umilită se simțea.

– Îmbracă-te. Mă duc să chem un taxi.

Mark ajunse la ușă înaintea ei și o prinse de umeri.

Marylee Anderson

– Lasă-mă să-ți explic.

Cu trupul încordat sub povara emoțiilor, Celie i se smulse din strînsoare.

– Nu, lasă-mă pe mine să-ți explic.

Reuși să-și stăpînească vocea fără a da la iveală emoțiile clocotitoare ce-i sfîșiau sufletul.

– Cumva, ai reușit să afli cine sînt încă de cînd eram pe vapor. Probabil că primirea telegramei și înțelegerea faptului că nu aveam să mă mărit cu tine te-au dat peste cap. A prins bine faptul că submarinul a avut nevoie de reparații și ai venit în fugă la Boston ca să mă faci să mă răzgîndesc. Cam așa ar putea fi rezumată povestea, nu crezi?

Celie ieși în fugă din cameră și coborî scările, neascultînd vorbele lui Mark, care se luase după ea. În-hățîndu-și geanta de pe măsuta pătrată de lîngă ușa de la intrare, scoase dintr-o singură mișcare carnetul de cecuri.

– De cîți bani ai nevoie? Șaptezeci de mii? O sută de mii?

Gura lui se crispă.

– Termină. Ești...

– Te scutesc de umilința de a cerși.

Nici nu clipi cînd el traversă încăperea și îi smulse carnetul de cecuri din mînă.

– Doar îți datorez ceva pentru tot ce mi-ai dat zilele astea, sublinie ea.

– Nu vreau nici un cec.

Iubirea are cuvîntul

Celie se urî fiindcă nu reuși să rămînă tăcută și impasibilă.

– Firește că nu. Aș putea opri onorarea cecului de cum ai ieși pe ușă. Vrei bani gheață?

Mark se întinse s-o apuce de umeri, apoi se opri îndoindu-și degetele și făcînd un efort evident de a se stăpîni.

– Vreau să taci și să mă ascuți.

– Am auzit destule. De fapt, mai mult am văzut decît am auzit. Un aviz de prescriere a unei ipoteci face cît o mie de cuvinte.

Celie se trezi pălăvrăgind la întîmplare ca să se împiedice să facă un lucru pe care l-ar regreta și mai mult. Cum ar fi, să-l înjunghie cu cuțitul de argint folosit la deschiderea corespondenței. Sau să plîngă.

Mark o prinse de bărbie, nelăsîndu-i decît alternativa de a-l privi în ochi în timp ce el îi vorbea:

– Ranch-ul tatălui meu n-are nimic de-a face cu asta. Cu noi. Bunica ta a făcut legătura între două lucruri ce n-au nimic în comun.

Celie se încordă ca un arc.

– Presupun că unul dintre aceste lucruri este nunta noastră, nu? Dă-mi drumul.

El n-o ascultă.

– Nu-ți cer decît cinci minute ca să-ți pot explica.

– Ți-am dat deja mai multe zile. Ar fi trebuit să-mi spui că ai primit telegrama din clipa în care am intrat în casă și te-am găsit aici.

Marylee Anderson

– Ar fi trebuit, dar știam că n-ai să mă asculți.

– Ar fi trebuit să te arunc în stradă chiar în clipa aceea.

Faptul că fusese atît de naivă, încît să-i creadă poveștile o scoase din minți. Se simți cuprinsă de un nou val de furie.

– N-aveai de gînd să te întorci la primăvară, nu-i așa?

– Firește că am să mă întorc.

– Nu. N-ai să te întorci.

Ar fi vrut ca vorbele să-i fie tăioase, nelăsînd nici măcar o urmă de îndoială, însă mînia o părăsi și eșuă lamentabil:

– Dă-mi drumul.

Înainte de a o asculta, Mark o mîngîie cu blîndețe pe obraz.

– Celie, aș face orice pentru tine.

– Termină, zise ea vrînd să-și astupe urechile ca să nu-l mai audă. Nu mai vreau alte minciuni. Pleacă doar.

– Nu atîta timp cît te afli în starea asta.

– Mă simt foarte bine.

S-ar fi simțit mult mai bine dacă lacrimile n-ar mai fi înțepat-o sub pleoape și dacă suspinele n-ar mai fi amenințat s-o înăbușe.

– M-am simțit foarte bine înainte de a te întîlni și la fel o să fie după ce ai să pleci. Nu uita, am suficientă practică.

Iubirea are cuvîntul

– Oprește-te!

Mînia și frustrarea îi întunecaseră chipul.

– Nici nu mai știu de cîte ori mi-ai spus-noaptea trecută că mă iubești.

Celie refuză să se gîndească la asta.

– Dragostea se bazează pe încredere, șuieră ea. Relațiile dintre oameni se bazează pe încredere și eu sînt de acord cu teoria demodată că o căsătorie trebuie să fie clădită pe încredere.

– Ți-am cerut eu ceva?

Ea ignoră durerea din vocea lui, spunîndu-și că asta n-o mai privea.

– Nu despre asta era vorba.

– Ba da. Dacă aș fi vrut să fac repede rost de bani, aș fi acceptat oferta bunicii tale.

– Ce ofertă?

Închizînd ochii pentru o clipă, Mark mormăi o înjurătură.

– Ce ofertă?

O privi cu ochii încărcăți de regrete și zise:

– Nimic nu mai are importanță acum.

– Totul are importanță. Ce ți-a oferit?

– Un aranjament financiar dacă plecam din Boston fără tine.

– Un aranjament financiar?

În acea clipă, Celie ar fi dat orice să poată alunga tulburarea ce-i încurca șirul gîndurilor.

– Și ce i-ai spus?

Marylee Anderson

– Nu i-am spus nimic. Nu vreau banii tăi, Celie. Te vreau pe tine. Întocmește un document legal care să nu-mi dea posibilitatea să mă ating de banii tăi, dacă asta te îngrijorează. De fapt, chiar insist.

– Un contract prenuptial?

Celie încercă să nu izbucnească în râs. Nu mai era vorba despre bani, ci despre încredere. Și deși povestea lui despre mituire suna de-a dreptul jignitor, părea – în același timp – suspect de asemănătoare cu metodele bunicii ei. Ce curios că bunica ei nu o menționase. Dar, la urma urmelor, nici Mark n-o făcuse.

– Când ai stat de vorbă cu bunica?

– Ieri. M-a invitat să iau prânzul cu ea.

O curiozitate morbită prinse a se lupta cu mînia ei.

– Și de ce nu mi-ai spus asta ieri?

El o privi mohorît.

– Acuzațiile ei erau atît de ridicole, încît nu mi-am imaginat nici măcar o clipă că le-ai crede.

– Sau poate ți-a fost teamă c-aș face-o.

Cînd Mark se întinse spre ea, se dădu înapoi. Nu mai furia o împiedica să nu se dizolve într-o baltă de lacrimi și, dacă ar fi atins-o, nu știa prea bine cum ar fi reacționat; știa doar că avea să regrete mai tîrziu.

– Du-te și îmbracă-te.

Nu mai avea energie să se lupte, așa încît se duse la canapea și se așeză. Dîndu-și seama că el nu urcase scările, ci stătea și o privea, își făcu de lucru cu

hîrtille de lîngă ea, studiind dovezile și aranjîndu-le în teancuri ordonate. Una dintre ele era o listă de apeluri telefonice, obținută în mod ilegal, fără îndoială, dar foarte concludentă.

– După ce te-ai întîlnit cu ea, le-ai telefonat fraților tăi, observă ea vorbind tare, însă fără să-l privească. Ai vorbit cu toți trei. Bănuiesc că de-abia așteptau să le dai vestea cea bună.

– Cînd am aflat că făcea cercetări asupra familiei mele, voiam să le spun să fie atenți la ce vorbeau.

– În seara cînd m-am hotărît să mă mărit cu tine, le-ai telefonat din nou.

– Noi ne-am hotărît să ne căsătorim, o corectă el. De-abia așteptam să le spun vestea.

– La bogăție și la sărăcie. Bănuiesc că puteam elimina a doua parte a frazei ăsteia din jurămînt.

Vocea lui Celie se ascuți căpătînd accente isterice și își mușcă buzele pînă la sînge. Durerea inertă i se păru de-a dreptul neînsemnată în comparație cu suferința ce-i sfîșia inima. Își ridică din nou privirea ca să-i ordone să iasă din casă și din viața ei.

El făcu un pas spre ea, oprindu-se cînd o văzu ridicînd mîna.

– La naiba, Celie, nu-mi trebuie banii tăi.

– Cel puțin Derrick a avut curajul să recunoască atunci cînd bunica i-a arătat dovezile. A fost de acord cu un împrumut nerambursabil care să-i acopere chel-

Marylee Anderson

tuielile pe durata studiilor și deschiderăa unui cabinet. Dacă voiai mai mult, ar fi trebuit să te tocmești cu bunica în loc să...

Fu nevoită să se oprească și să înghiță fierea ce-o ardea pe gât. Momentele cînd își luase rămas-bun de la ceilalți fuseseră ușor de suportat, lipsite de emoțiile care-i zdrobeau acum inima în mii de cioburi. Își ridică bărbia și își îndreptă umerii.

– Cred că de data asta am învățat lecția. Cred că-ți rămîn datoare, fiindcă ai fost un profesor atît de bun.

– Celie, te iubesc.

– Ai mai spus așa.

Nu voia să-l audă. Și nu mai putea suporta să-l privească nici măcar o secundă: înalt și zvelt, nespus de atrăgător și atît de lipsit de inimă.

– Nu poți pleca așa. O să-ți chem un taxi, în timp ce te îmbraci și-ți faci bagajul.

Mark își încrucișă brațele pe piept.

– Încă nu plec.

Ea nu mai găsi suficiente puteri să se certe.

– Atunci plec eu. Am să stau la reședința Hargrave pînă ai să pleci. Simte-te liber să stai aici pînă va trebui să te întorci la bază.

El o privi multă vreme, o venă zbătîndu-i-se pe frunte.

– Nu te deranja, rosti el în cele din urmă. O să iau primul avion spre Florida, chiar dacă va trebui să stau

Iubirea are cuvîntul

În cală, printre bagaje. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Celie. Dă-mi de știre dacă-ți vin mințile la cap.

La cinci minute după plecarea lui, se auzi clopoțelul de la ușă. Uitase ceva, își zise ea, împietrindu-și chipul înainte de a pune mîna pe clanță.

Bunica intră în casă.

– A plecat? Întrebă ea fără a se mai deranja cu vreo formulă de salut.

Lacrimile, pe care Celie reușise să le rețină, refuzară să se mai oprească din drum. Tamponîndu-și ochii cu batista brodată îndesată de bunica ei în mîină, Celie încuviință.

– Ai făcut ce trebuia, îi aminti bătrîna. Dacă mama ta m-ar fi ascultat, nu și-ar fi stricat viața.

– Dacă mama te-ar fi ascultat, eu n-aș mai fi acum aici, sublinie Celie.

– Nu fi impertinentă, zise bunica uitîndu-se la ceas. Avionul nostru aterizează peste două ore. Mai bine telefonează la aeroport și lasă vorbă echipajului să-i ducă familia înapoi, în Arizona.

Celie știa că n-are de ce să se simtă vinovată că deranjase o familie pe care nici n-o cunoștea și că-i făcuse să traverseze de Crăciun o jumătate de țară doar pentru a-i expedia înapoi acasă. Nu era vina ei că nunta se dusesese pe apa Sîmbetei.

Dar nu era nici vina lor.

Mark jurase să ia primul avion spre Florida. Oare.

Marylee Anderson

avionul lui pleca înainte sau după sosirea familiei lui? se întrebă ea, apoi alungă acest gând din minte.

Treaba asta n-o mai privea.

Aeroportul *Logan* era atît de înţesat de oameni care se îmbrăţişau şi se sărutau unii cu alţii, încît lui Celie îi venea să ţipe. În vreme ce se îndrepta spre aripa ce găzduia birourile companiilor, i se păru că e martora fiecărei întâlniri pline de veselie.

Avionul *Lear* al familiei Hargrave era ținut în aşteptare şi urma să aterizeze în curînd, o asigură supraveghetorul sălii private de aşteptare. Ținînd strîns în mînă sacoşa cu care venise, Celie aşteptă privind cerul cu nuanţe plumburii.

Mai trecură douăzeci de minute bune înainte ca avionul să se oprească pe pista de aterizare. Privind pasagerii ce debarcau ieşind în aerul rece care-ţi tăia respiraţia, îşi compuse un zîmbet de stewardesă, pregătindu-se să-i întîmpine. Luînd-o aproape prin surprindere, încăperea se umplu de copii zvăpăiaţi şi de adulţi depăşiţi de situaţie, ce încercau să-i potolească.

O femeie împingînd un scaun cu roţile îşi făcu drum prin mulţime.

– Domnişoara Mason? întrebă ea cînd ajunse în faţa lui Celie.

Aceasta încuviinţă privind-o în ochii ce aveau aceleaşi culoare albastră, de porţelan, ca ai lui Mark.

Iubirea are cuvîntul

– Sînt Mabel Edwards, mama lui Mark. Dînsa este soacra mea, bunica Tasha.

Deși îi zîmbi lui Celie, ochii ei scrutau neliniștiți încăperea.

– Unde e fiul meu?

Celie sesiză tonul alarmat din vocea femeii.

– Mark e bine, se grăbi s-o asigure întorcîndu-se spre un bărbat slab și musculos, foarte bronzat, care o bătuse pe umăr.

Acesta o cercetă din privire de sus pînă jos și chipul i se boți într-un zîmbet de aprobare.

– Ești prietena lui Mark? întrebă el strîngînd viguros mîna lui Celie fără a mai aștepta un răspuns. Eu sînt Mike Edwards. Bine ai venit în familia noastră. Unde e norocosul de fii-miu?

Înainte să-i poată răspunde ceva, el se întoarse spre ceilalți bărbați din încăpere.

– Doug, Dale, Bob – veniți să faceți cunoștință cu viitoarea voastră cumnată.

Grupul din jurul ei spori cu trei bărbați, fiecare la fel de înalt și de zvelt ca Mark și avînd la remorcă o soție și copii. Celie continuă să zîmbească pe tot parcursul prezentărilor și cînd, în cele din urmă, terminară, inspiră șovăielnic.

– Voiam să vă lăsăm un mesaj...

Nu reuși să-și termine fraza și lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji.

Marylee Anderson

Mabel se postă în fața ei punînd-o la adăpost de privirile întrebătoare și se întoarce spre restul familiei.

– Duceți-vă și cumpărați-le copiilor niște suveniruri. Valea! Domnișoara Mason și cu mine avem de vorbit. Și tu, Mike, adăugă ea cu fermitate cînd soțul ei dădu să protesteze.

După ce se lăsă liniștea în încăpere, mama și bunica lui Mark își întoarseră privirile spre ea așteptînd-o să vorbească.

Scoțînd un șervețel de hîrtie din geantă, Celie își tamponă ochii.

– Bunica mea voia să-i lase un mesaj pilotului ca să vă ducă înapoi acasă. Bănuiesc că asta ar fi fost cel mai bun lucru.

Mabel oftă.

– Iar s-a răzgîndit Mark.

– Nu, nu s-a răzgîndit.

Bunica Tasha îi aruncă o privire mînioasă cu ochii ei negri, strălucitori.

– Ea s-a răzgîndit. L-a aruncat ca pe gunoiul din ziua trecută.

– Mamă, o muștră Mabel cerîndu-i lui Celie scuze din privire.

– Așa e, recunosc această pregătindu-se pentru reproșuri.

– Nu trebuie să-mi menajezi sentimentele, îi zise Mabel. Am spus întotdeauna că băiatul ăsta s-a născut lipsit de curaj, deși se jura pe toate cele că n-a

Iubirea are cuvîntul

găsit fata potrivită. Pîna acum, n-a mai ajuns niciodată atît de aproape de altar, așa încît ne-am gîndit că, de data asta...

Se opri clătinînd din cap.

– Îmi pare rău, adăugă ea încet.

Celie încercă să nu țină cont de blîndețea din ochii femeii, care o făcea să-i fie greu să o antipatizeze.

– Regret că ați făcut atîta drum. V-am rezervat apartamente la *Ritz-Carlton* pentru la noapte. Avionul nostru vă va duce mîine acasă.

Bunica Tasha strîmbă dezaprobator din nas.

– Unde e Mark?

– Bănuiesc că a plecat deja spre Florida, zise Celie.

– Nepotul meu are prea multă minte ca să facă așa o prostie, spuse Tasha îndreptîndu-și scaunul cu roțile spre ușă. E pe undeva, prin terminal. Simt eu asta.

– Mamă...

Mabel porni spre ușă, apoi ridică din umeri cînd bătrîna o deschise și ieși din sală. Întorcîndu-se spre Celie, rosti:

– Va trebui s-o scuzi pe soacră-mea. Odată ce-i intră o idee în cap, nimic n-o mai poate opri.

Dregîndu-și vocea, Celie îi întinse sacoșa cu care venise.

– Vreau să vă înapoiez cadoul trimis și ciorapul brodat de bunica lui Mark pentru el. Nu cred că-l vrea și pe celălalt înapoi, ținînd seama că are numele meu

Marylee Anderson

pe el, dar i-aș rambursa bucuroasă...

– Prostii.

Mabel scoase din sacoșă cutia frumos ambalată în care se afla cadoul. După ce-l despachetă, îi întinse lui Celie un glob compact de sticlă.

– Mark colecționează globuri dintr-astea.

Tot ce-și dorea Celie era s-o poată lua la fugă, însă făcu efortul să pară interesată și clătină globul astfel ca zăpada artificială din el să cadă peste o căsuță minusculă din chirpici și o grădină cu cactuși.

– E foarte drăguță.

– Pe acesta l-am cumpărat când era mic, fiindcă în fiecare iarnă își dorea să ningă peste deșert. Firește că nu credea că se va întâmpla așa ceva, însă bunica Tasha îi tot spunea că visurile se adevăresc și el voia o dovadă.

– Sînt absolut sigură că pînă acum a descoperit că nu este așa, rosti Celie plimbîndu-și degetul pe suprafața globului.

Și ea se convinsese de același lucru.

Mabel clătină din cap.

– Am crezut că ăsta ar fi cel mai potrivit cadou de Crăciun pentru voi doi, avînd în vedere că-și găsisese casa visurilor lui.

– Sînt sigură că o va găsi pînă la urmă.

Celie îi înapoie globul de sticlă, nerăbdătoare să prevină întrebările pe care cealaltă femeie ezita să i le pună.

Iubirea are cuvîntul

– Limuzinele hotelului așteaptă probabil la ieșirea din aeroport. Am să trimit după un hamal să vă care bagajele.

Mabel o prinse pentru o clipă de mînă.

– Cîstit vorbind, îmi pare foarte rău.

– Și mie, rosti Celie cu sinceritate, deși avea alte motive. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, doamnă Edwards.

Ieșind din sala de așteptare, se rezemă de perete și închise ochii. I se păru că, prin zarva dimprejurul ei, cineva o strigă pe nume. Presupunînd că-și imaginase, deschise totuși ochii și își stăpîni pornirea lașă de a se pierde în mulțime. În loc de asta, ridică bărbia și-l văzu pe Mark ce-și croia drum spre ea.

Capitolul 12

– Bună, Mark, zise Celie cînd el se apropie suficient. Avionul a aterizat ceva mai devreme și am venit să-ți întîmpin familia. Vor sta la *Ritz*.

Mark se întinse spre ea.

– Celie...

Ferindu-se, îi spuse repede:

– Am vorbit cu mama ta. Știe că am anulat nunta.

– I-ai spus și de ce?

Înainte ca ea să poată răspunde, o făcu el:

– Desigur că nu. Probabil că ai îndrugat o scuză extrem de politicoasă, dar fără nici o valoare, și ai rupt-o la fugă.

– N-o privește de ce a fost anulată.

– Dar pe mine mă privește.

Se apropie și mai mult, aproape lipind-o de perete, însă fără s-o atingă.

– Încă îți mai cer cinci minute să-ți spun versiunea mea. Lasă-mă doar să-mi cazez familia la hotel și apoi

Iubirea are cuvîntul

ne întîlnim undeva. Spune tu unde vrei.

Dacă mai întîrzia încă un minut, ştia că inima ei avea să se sfărîme în bucăţi. Întinzînd mîna de rămas-bun, îl privi în ochi.

– Mark, s-a terminat. La revedere.

– Nu pleci nicăieri pînă nu vom...

Brusc, se întrerupse din cauza unui nepot care i se agăţase de picior. Celie îşi dădu seama că era cea mai potrivită ocazie de a se retrage, numai că se trezi înconjurată de familia lui.

– Am făcut deja cunoştinţă cu micuţa ta doamnă, îi zise tatăl său lui Mark strîngîndu-i mîna cu putere. Hai să cinăm şi să ne povesteşti totul despre ea.

Privirea lui Mark i-o întîlni pe a ei peste grupul fraţilor lui care-i separa. Celie îşi îndreptă umerii, ştiind că nu mai avea nimic de spus.

Doamna Edwards se materializă lîngă ea.

* – Mai întîi, trebuie să mergem să ne pudrăm, zise ea. Voi, băieţii, răspîndiţi-vă şi căutaţi-vă bunica.

Porni cu Celie spre cea mai apropiată toaletă, apoi se opri la uşă.

– Sînt sigură că nu simţi nici cea mai mică dorinţă să ni te alături la cină, zise ea. Du-te. Mark le va prezenta scuzele tale tuturor.

Mulţumindu-i recunoscătoare, Celie se răsuci şi se îndepărtă. Cum lacrimile o împiedicau să vadă bine, i se păru că trecuse o eternitate pînă ce reuşi să-şi croiască drum spre intrarea principală. Cînd ajunse la

cîțiva pași de ea, fu cît pe aci să se împiedice de scaunul cu roțile ce-i bloca trecerea.

Bunica Tasha îi reteză brusc cuvintele de scuză.

– Crezi că nepotul meu te vrea pentru banii tăi?

Celie își dădu seama că n-are rost s-o contrazică sau să-l învinovățească.

– Sînt sigură că v-a explicat care e situația.

– Încă nu l-am găsit, izbucni bătrîna.

– Atunci cum ați aflat...

Cum tot n-o mai interesa răspunsul, Celie nu-și mai încheie întrebarea. Tot ce își dorea era să ajungă acasă și să uite evenimentele săptămînii trecute.

– Atunci, permiteți-mi să-mi iau rămas-bun.

– Nu încă.

Bătrîna își mută puțin scaunul, destul ca să-i blocheze lui Celie drumul din nou.

– Știu perfect să descifrez caracterele oamenilor și cred că tu ești numai potrivită pentru el.

– Va găsi el pe altcineva.

Simplul gînd al unei asemenea eventualități îi arse inima ca un fier înroșit.

– În avion, am citit în frunzele de ceai. Dacă ieși din viața lui, va rămîne burlac pînă la moarte, iar tu vei rămîne o fată bătrînă plîngînd în fiecare noapte pînă-ți vor seca lacrimile și visînd la ce-ar fi putut să fie. Ia seama la vorbele mele.

– Așa o să fac, răspunse Celie politicoasă, ho-tărîndu-se să o bine dispună pe femeie. Fără îndoială

Iubirea are cuvîntul

că zborul cu avionul și lipsa de somn o făceau să nu mai știe ce vorbește.

– Acum dacă vrei să mă scuzați... Mai am multă treabă de făcut.

– Nu-i adevărat, spuse Tasha cu un zîmbet atotștiutor. O să te tîrăști pînă acasă, o să te ghemuiești în pat, unde ai să-ți petreci restul zilei plîngînd. E o rușine să pierzi timpul ăsta prețios cînd aveți atît de puțin la dispoziție. De ce nu vă împăcați mai bine azi, decît s-o lăsați pe mîine?

Bătrîna își făcea visuri mărețe, reflectă Celie. De data asta, ocoli scaunul cu roțile și se îndreptă spre ieșire.

Cînd intră în salon, telefonul ei suna. Hotărîndu-se să nu răspundă, în eventualitatea că ar fi Mark, ascultă robotul ce-l instruia pe cel ce sunase să lase un mesaj.

– Celie, aici e Charlie Coffey. Spune-i lui Mark că i-am examinat cererea...

Celie traversă camera și ridică receptorul.

– Nu e aici, Charlie.

– Bună, Celie. Crăciun fericit! Spune-i doar că nu e nici o problemă cu aprobarea împrumutului, avînd în vedere că compania fraților lui este de acord să avanseze aceeași sumă. Am cîteva hîrtii aici pe care trebuie să le legalizeze.

– Nu se mai întoarce.

Urmă o tăcere plină de încordare, dar Celie nu se

Marylee Anderson

grăbi să o întrerupă cu explicații inutile. Fără îndoială că nunta plănuită în grabă și anulată la fel de repede reprezenta deja subiectul preferat al discuțiilor din oraș. Foarte curînd, zvonurile aveau să ajungă și la urechile lui Charlie.

– M-a rugat să accelerez puțin lucrurile, rosti Charlie în cele din urmă. A lăsat vreun număr de telefon?

– N-a lăsat nimic.

Își dădu seama că spusese o minciună gogonată. Oriunde privea, vedea urme ale trecerii lui Mark. Imediat ce închise telefonul, făcu turul încăperii împachetînd ornamentele și smulgînd ramurile de vîsc.

La sfîrșit, luă ciorapul roșu de pe polița șemineului, încruntîndu-se mirată cînd simți ceva înăuntru. Băgă mîna în el și scoase de acolo un bliet împăturit. Recunoscu scrisul lui Mark și, deși rațiunea urla la ea să-l arunce neatins la coșul de gunoi, îl despături și citi cele scrise.

„Am crezut că te pot face să înțelegi că noi doi am face o pereche ideală. Cea mai mare greșeală a mea nu a fost faptul că aveam nevoie de tine, ci că am crezut că tu ai nevoie de mine. Ce i-aș putea oferi eu unei femei care are deja totul?”

Se prăbuși pe podea și lacrimile îi ascunseră vederi cuvintele scrise cu cerneală. Cînd nu mai fu în stare să plîngă, își sprijini bărbia pe genunchi și privi

prin cameră. Va dona bradul organizației ecologiste din oraș și atunci saloanul ei se va întoarce la normal.

Destul, se dojeni ea. Ridicîndu-se, se văzu în oglinda de deasupra șemineului și imaginea reflectată acolo îi arătă chipul unei străine. Părul încurcat îi atîrna în jurul feței pătate de lacrimi; avea umerii căzuți, iar ochii îi erau umflați și încercănați.

– Îmi pare rău, Mark, dar ferma ta cu mori de vînt s-a transformat în fum, rosti ea cu glas tare dorindu-și ca soarta s-o fi binecuvîntat-o cu talentul de a da replici spirituale pe moment. Atunci i-ar fi putut spune ceva ce el și-ar fi amintit întotdeauna și, în final, ar fi aruncat hîrțile incriminatoare și telegrama în vatră, împreună cu un chibrit aprins. I-ar fi demonstrat că se poate despărți de el repede, fără durere, așa cum mai făcuse de atîtea ori, începînd cu Charlie.

Se opri brusc, privind fix telefonul în timp ce rememora mesajul lui Charlie. Lăsîndu-se pe podea, strînse hîrțile pe care le mototolise și începu să le netezească, examinînd-o pe fiecare cu grijă.

Cinci minute mai tîrziu, își luă grăbită agenda și o răsfoi căutînd numărul de telefon al lui Charlie.

– Ești o victimă, Cecilia, rosti bunica intrînd în subiect în timp ce turna ceai din ceainicul de argint. N-ai de ce să te simți vinovată pentru că l-ai alungat.

– Vinovată sau nu, vreau să știu ce a zis cînd ai luat prînzul împreună. Și ce ai spus tu.

Marylee Anderson

– Nu-mi amintesc, draga mea. La urma urmei, am aproape nouăzeci de ani și nu mai am memoria de altădată.

Deși știa că bunica ei refuza să uite ceva, Celie ignoră minciuna sfruntată.

– I-ai oferit bani ca să plece din Boston?

– A fost adus în discuție faptul că tatăl lui are nevoie de bani, ca să împiedice prescrierea de către bancă a ipoteci asupra proprietății familiei.

Pînă atunci n-o mai auzise niciodată pe bunica ei să ocolească un răspuns.

– Ți-a cerut Mark banii? Da sau nu?

– În mod direct, nu. Dar există moduri mult mai subtile de a obține ce vrei.

Celie nu se îndoia că bunica ei le știa pe toate.

– Ți-a spus că se va gîndi la oferta ta?

– Nu cu atîtea cuvinte, rosti bunica ei îmbiind-o cu un platou încărcat cu prăjituri fine.

Celie le ignoră.

– Ce anume a spus?

– A spus că nu-i e foame, mormăi bătrîna.

Celie auzi doar ceea ce rămăsese nespus.

– Ți-a întors spatele și a plecat, nu-i așa?

– Am observat că n-are nici un fel de maniere, e nerespectuos...

– Și n-a fost cîtuși de puțin intimidat de tine.

Pentru prima oară în ziua aceea, Celie se trezi zîmbind.

Iubirea are cuvîntul

– Ți-a pomenit de faptul că frații lui se ocupă de ranch-uri cu titlu de hobby?

– Și ce importanță are?

– Din cîte se pare, destul de multă, dacă ținem seama că ai scos declarația veniturilor companiei lor dintre hîrțile pe care mi le-ai dat mine. Am trecut pe la biroul detectivului și l-am pus să-mi dea încă o copie.

Căută în geantă și scoase fotocopia unui document.

– Compania lor are un profit satisfăcător, iar frații lui Mark au fost de acord să semneze un împrumut egal cu fondurile acordate de guvern pentru experimentarea unor surse alternative de energie. O parte din bani vor fi folosiți pentru plata ipotecii asupra ranch-ului tatălui său, continuă Celie. Mark n-avea nevoie de nici un sfanț de la tine. Și nici de la mine.

Fără a mai aștepta explicații sau scuze, se ridică în picioare.

– Poate că într-o zi te voi putea ierta fiindcă te-ai amestecat în toate astea. Acum însă am lucruri mai importante de făcut, încheie ea.

Era sigură că membrii familiei Edwards nu se lăsaseră descurajați de panurile de nuntă zădărnicate, reflectă Celie. Stînd la ușa apartamentului lor din hotel, auzea înăuntru o mulțime de hohote de rîs. Adunîndu-și curajul, se rugă să nu fi venit prea tîrziu și ridică mîna.

Ușa se deschise înainte să apuce să bată. Bunica

Marylee Anderson

Thasa o studie cîteva clipe.

– Ai venit la timp, rosti ea în cele din urmă. I-am spus lui Mark că vă întîlniți jos, să luați cina.

– Eu nu...

Celie privi nedumerită întîi la ea, apoi la familia ce se adunase în jurul scaunului cu rotile.

– Dar n-am spus nimănui că vin.

– Nici nu era nevoie, zise sibilinic bătrîna. Acum, du-te. Te așteaptă în restaurant, deși am încercat să-l determin să te ducă dincolo, la localul cu violonistul. Cît de romantic poate fi un loc intitulat „Sufragerie“?

În restaurant, șeful de sală o conduse la masa lui Mark. Cînd se apropie, acesta se ridică și o studie cu o privire precaută care-i strînse inima.

Tot ce voia Celie era să-și arunce brațele de gîtul lui, implorîndu-l să se reîntoarcă în viața ei. Dar, mai întîi, îi datora scuze, așa încît îl lăsă pe șeful de sală s-o ajute să se așeze la masă, permițîndu-i lui Mark să-și reia locul. Privindu-l, căută ceva de spus – cuvintele cele mai potrivite pentru a-și exprima mîhnirea din suflet, cuvinte prin care să-și ceară și o a doua șansă pe care nu o merita cîtuși de puțin.

– Bunica mea ne-a recomandat langusta cu whisky, rosti Mark politicos după cîteva momente de tăcere.

– N-am venit aici să cinez, zise Celie inspirînd tremurat și încercînd să se decidă cu ce să înceapă. Am găsit un raport asupra companiei fraților tăi.

Iubirea are cuvîntul

– Un trio de întreprinzători de succes, comentă Mark sorbind din coniac și urmărind-o pe deasupra paharului.

– A telefonat Charlie și a zis că împrumutul îți va fi acordat aproape sigur.

– Nici nu mă îndoiam.

Celie înghiți în sec.

– Presupun că, de fapt, n-ai nevoie de banii mei.

Privirea lui caustică îi spunea că nici nu avusese vreodată. Cel puțin dacă ar zîmbi, dacă i-ar oferi vreun indiciu că s-ar putea s-o ierte, atunci i-ar fi mai ușor să spună ce era de spus.

– Ți-am găsit biletul cînd am...

Se opri, nevrînd să aducă în discuție salonul ei redevenit steril. Scoase un bilet din geantă și i-l dădu. Cum el nu întinse mîna să-l ia, Celie îl împinse peste masă.

– Ți-am răspuns la bilet. Am vrut să-l trimit prin poștă la baza ta, dar...

Dar dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica nici sieși, se hotărîse să i-l înmîneze personal, deși rațiunea îi șoptea insistent că el plecase mai mult ca sigur spre Florida.

– N-am fost sigură că am să te mai găsesc aici.

– Bunica m-a convins să mai stau o zi.

– Pare o femeie înțeleaptă.

Își bău coniacul fără să se oprească și fără să arunce vreo privire curioasă spre biletul pus de ea pe

Marylee Anderson

șervețelul din fața lui.

– Dacă tot ești aici, ai putea să-mi transmiți mesajul personal. O scrisoare de adio, într-o viață, e suficient.

Mark puse paharul pe masă și Celie observă că îi tremura mîna. Reflectă atunci că poate nu era chiar atît de neafectat de evenimente pe cît arăta. Gîndul îi dădu curaj.

– M-ai întreat ce mi-ai putea oferi, ținînd seama că am de toate.

Pentru o clipă, o duru prea mult să continue. Cît timp se chinui să compună următoarea frază, el rămase tăcut. Prea tîrziu realizează că ar fi trebuit să înceapă prin a-și cere iertare și își dădu seama că gîtul i se încordase prea mult ca să reușească să spună ceva fără să plîngă.

În cele din urmă, el o scăpă de povara inițiativei, luînd biletul de pe masă. După ce-l despături, citi cu glas tare cele scrise de ea:

– „*Un milion de răsărituri de soare.*”

Celie n-avusese de unde să știe care-i va fi reacția, dar nu se așteptase ca el să stea cu privirea pironită pe răspunsul ei, de parcă ar fi fost scris într-un dialect obscur, pe care nu-l înțelegea.

Se auzi îngăimînd ceva în încercarea de a amîna măcar cîteva minute răspunsul ce avea s-o distrugă.

– Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să vin. Ar fi trebuit să-l pun la poștă ca să ai timp să te gîndești în liniște. Nu te gârbi, îmi poți telefona sau scrie cînd revii pe uscat

Iubirea are cuvîntul

și dacă n-o să dai nici un semn de viață o să știu...

Nu mai fu în stare să continue. Strîngînd șervetul de masă în pumn, se ridică și poșeta îi căzu din poală, pe podea. Se aplecă s-o ridice și se trezi luată pe sus. O secundă mai tîrziu, se afla ghemuită în brațele lui Mark.

– N-am nevoie de timp, Celia, șopti el. Am nevoie de tine.

În mijlocul celui mai elegant restaurant din Boston, se trezi învîrtită prin aer și sărutată, iar părul i se desfăcu din coada franțuzească, răspîndindu-i-se pe umeri. Trecu multă vreme pînă cînd îl auzi pe chelnerul ce servea vinurile tușind discret în spatele ei.

Îmbujorați și radiind de fericire, se întoarseră fiecare la locurile lor.

Chelnerul le aduse o sticlă de șampanie și Mark o privi, ridicînd întrebător din sprîncene. Celia clătină din cap.

– Cu urările de bine ale bunicii de la etaj, intonă chelnerul.

– Cum a știut? îl întrebă Celia pe Mark.

Acesta ridică din umeri.

– Are sînge țigănesc în vene, îți amintești?

– Mai degrabă o gîndire optimistă.

Îi studie chipul lui Mark, încălzindu-se de zîmbetul lui care-i pătrundea pînă în inimă.

– Te iubesc, rosti ea doar atît de tare, cît să fie auzită de el.

Marylee Anderson

– Știu, zise el luînd o cutie frumos ambalată de pe unul dintre scaunele goale de la masă și întinzîndu-i-o.

– Probabil că, supărată fiind, ai aruncat la gunoi toate lucrurile de Crăciun cumpărate de mine. Nu că n-aș fi meritat...

– N-am putut arunca nimic. Sînt toate împachetate în pod. Mi-a fost teamă că n-o să-mi rămîină nimic care să-mi amintească de tine.

Celie desfăcu ambalajul și deschise cutia cu mîini tremurînde. Ridicînd globul de sticlă compactă, privi fix casa miniaturală din interiorul lui care arăta exact ca a ei. Pe acoperiș, era cocoțată o sanie al cărei echipaj de reni se pregătea să zboare spre luna minuscule, de iarnă.

– Există la noi un meșteșugar care execută la comandă peisajul din interior. I-am trimis prin fax o fotografie a casei tale și a promis că globul va fi gata pînă la Crăciun. Mi l-a adus mama. Știu oricum că nu e cine știe ce.

Iar era agitat, realiză ea surprinsă văzîndu-l că se joacă cu tacîmurile. Celie voia să-i spună că el are nespus de multe de oferit și că viața ei fusese atît de pustie pînă atunci, încît nu s-ar mulțumi niciodată cu mai puțin. Va avea timp mai tîrziu pentru asta, se decise ea.

– Îmi place foarte mult, îi mărturisi trecîndu-și degetele pe suprafața sticlei și văzîndu-l că începe să zîmbească din nou. Eu n-am nici un cadou pentru tine.

Iubirea are cuvîntul

– Ba ai, rosti el ridicînd biletul. O să comand să fie reprodus în bronz.

Observînd un chelner ce se învîrtea discret prin apropiere, o întrebă:

– Ți-e foame?

Cînd ea clătină din cap, Mark se ridică și îi oferi brațul.

– Avînd în vedere că familia mea e aici, iar la tine acasă se fac pregătiri de nuntă și pentru ajunul Crăciunului, m-am gîndit că ar fi cazul să căutăm cîteva momente tihnite, numai pentru noi.

Fixîndu-și cameea străveche a mătușii Louise la gît, Celie își studie imaginea în oglinda basculantă, înaltă de un stat de om. Trecînd peste protestul vehement al bunicii ei ce-i amintise c-o așteptau mai multe rochii vechi, de satin, Celie insistă să poarte rochia de mireasă a mamei ei.

La cea mai mică mișcare, materialul diafan i se înfășura în jurul picioarelor. Pipăi florile brodate pe marginea decolteului, admirînd rezultatul orelor de muncă migăloasă ce reprezentaseră cadoul membrilor comunității, martori la căsătoria părinților ei.

Vera, ce se număra printre invitați, îi aranjă pentru a zecea oară coroanița de flori proaspete de pe cap.

– Pe bunica ta or s-o apuce pandaliile, murmură ea. Nu tu voal... o rochie țărănească... Spunea că mai urmează să mergi desculță la altar.

Marylee Anderson

– Am renunțat cînd a decis să ținem nunta în holul principal, în locul camerei Florida, șopti Celie.

Azi avea lucruri mai importante de dus la îndeplinire, decît să-i facă în ciudă bunicii ei:

Auzind o bătaie în ușă, Vera se dădu înapoi încuviințînd mulțumită:

– Ești frumoasă ca un tablou! Și mai ești și gata la timp pe deasupra... la uită-te cine a venit!

Așteptîndu-se să-l vadă pe Mark, Celie să răsuci și rămase cu ochii pironiți pe femeia blondă ce dăduse buzna în cameră.

– De-abia așteptam să mă răfuiesc cu tine, rosti Celie.

Încercă să se uite fioros la colega ei de apartament, dar sfîrși prin a o îmbrățișa.

– N-am crezut c-ai să reușești să ajungi la vreme.

– I-am dat taximetristului douăzeci de dolari în plus ca să mă aducă înainte de începerea nunții și Vera mi-a promis să țină totul în loc pînă cînd sosesc. Felicitări, cele mai bune urări, acum dă-i drumul – a sosit momentul. Mama ta așteaptă la ușă, mai adăugă ea făcîndu-i ușor vînt într-ăcolo.

Celie ieși din dormitor inspirînd adînc pentru a-și liniști bătăile inimii. De jos se auzeau primele măsuri ale marșului nupțial intonate de instrumentele de suflat ale orchestrei.

De lîngă ea, Vera privi peste balustradă la mulțimea adunată în holul principal.

Iubirea are cuvîntul

– Presupun că acum e rîndul meu, zise ea înmî-nîndu-i lui Celie un buchet de poinsettia purpurii ornate cu rămurele de asparagus. Strîngînd în mînă propriul buchet de poinsettia și ilice, porni să coboare scările urmată de Shannon.

N-avea nici un motiv să fie nervoasă, se asigură Celie netezindu-și rochia și luîndu-și mama de braț.

– Aș fi vrut să fie și tatăl tău aici, rosti Katherine, clipind ca să-și alunge lacrimile. Mama n-o să-mi ierte niciodată că n-am insistat să te conducă unchiul Frederick la altar.

– Nu l-am rugat pe unchiul Frederick, ci pe tine, spuse Celie sărutînd-o pe obraz. Hai să mergem.

Coborî scările zîmbindu-le mătușilor, unchilor și verilor ei, familiei lui Mark și celor două bunici, adunați cu toții în holul principal. Cînd ajunse pe ultima treaptă, rămase cu ochii pironiți asupra lui Mark ce stătea alături de preot.

Un milion de răsărituri de soare și tot n-ar fi de ajuns, reflectă ea. Își strecură mîna într-a lui, hemai-putîndu-și lua ochii de la el și de la promisiunile din ochii lui nici chiar cînd începu ceremonia.

– Prieteni, ne-am adunat aici...

Jurăminte. Făgăduieli. Celie răspunse întrebărilor preotului de-abia luînd aminte la cuvinte, însă fiind perfect conștientă de înțelesul lor.

– Cu acest inel... auzi ea vocea plină de iubire a lui Mark ce-i puneă pe deget verigheta simplă, de aur.

Marylee Anderson

– ... te iau de soție.

Îmbătîndu-se cu puterea și promisiunile lor, repetă jurămintele.

– ... sărută-ți mireasa.

Încercînd să nu explodeze de fericire, o sărută ca un legămînt final, pecetluind toate făgăduielile făcute.

– Te iubesc, îi repetă ea șoapta pe tot parcursul primirii felicitărilor și, mai tîrziu, în timpul recepției care urmă.

Mai tîrziu, cînd sosi vremea să plece la aeroport, găsi ușa de la intrare blocată de scaunul cu roțile. Bunica Tasha se uită la ea, apoi la Mark.

– O pereche perfectă, zise ea cu mîndrie.

– Ai dreptate, o aprobă Mark luînd-o pe Celie de talie.

După ce-și ridică obrazul pentru a primi sărutarea lui Mark, bătrîna luă mîinile lui Celie între degetele ei noduroase.

– O să fie fată.

Celie clipi nedumerită.

– Poftim?

– Copilul. Va fi o fată.

Mark zîmbi.

– Bunico, Celie nu e însărcinată.

– Katie Louise Edwards. Se va naște anul viitor în ajunul Crăciunului. O să vă dea de furcă, fiindcă va moșteni harul meu, așa cum l-a moștenit și Mark.

– Trucuri de salon, murmură Celie ignorînd zîmbe-

Iubirea are cuvîntul

tul larg al lui Mark și înăbușindu-și propriul amuzament.

Eliberîndu-și mîna, rosti:

– Bunică Tasha, trebuie să plecăm. Avionul lui Mark decolează în curînd.

– Să nu uiți ce ți-am spus, o auzi ea șoptind pe bătrînă cînd îi ură lui Mark drum bun.

Afară, Celie îl trase de mîneacă.

– Ce să nu uiți? Ce ți-a spus?

– Ne așteaptă limuzina, zise acesta în loc să-i răspundă la întrebare.

În mașină, se rezemă de spătarul banchetei, clătî-nînd din cap la întrebările ei repetate.

După ce mașina trecu de curbă, o trase la el în brațe.

– I-am spus șoferului meargă pe cel mai lung drum spre aeroport. Bunica Tasha zicea că drumurile au fost dezăpezite, așa că mai avem circa o oră în plus.

Geamul fumuriu și izolat acustic ce-i despărțea de locurile din față fusese ridicat, creîndu-le o lume numai a lor, plăcută și intimă. Lui Celie însă nu-i dădeau pace cuvintele bunicii Tasha.

– Spune-mi ce altceva a mai zis, insistă ea.

Rezemîndu-și capul de pielea moale a spătarului banchetei, Mark suspină cu o expresie de resemnare pe față.

– Spunea că-ți plac perele din Asia.

Celie îl sărută.

- Deci a interogat-o pe mătușa Louise. Altceva?
- Pielea ți se arde ușor de la soare.
- Ușor de ghicit, avînd în vedere că amî tenul foarte palid.

Mark începu să-i guste pielea și ea închise ochii pierzîndu-și repede interesul pentru așa-zisa clarvi-ziune a bătrînei.

Mark o trase în brațe.

- Întotdeauna ți-ai dorit un foc în șemineu și cearceafuri de satin pentru cînd vei face...

- Doar n-am zis așa ceva!

Deschizînd ochii, Celie încercă să se retragă din brațele lui, dar Mark o trase înapoi.

- Ne-a cumpărat un set de așternuturi roșii de satin ca dar de nuntă, rosti el izbucnind în rîs cînd Celie începu să se foiască jenată.

- Păcat că n-o să le putem folosi decît cînd mă întorc.

Celie știa că n-avea să se mai poată uita niciodată în ochii bunicii Tasha.

- I-am spus că nu vreau să știu mai multe, rosti Mark.

- Îți sînt recunoscătoare, spuse ea cu o voce la fel de nesigură simțindu-și pielea feței încălzindu-i-se sub atingerea ușoară a degetelor lui.

- E vorba de plăcerea vînătorii, ca să zic așa. Intenționez să-ți descopăr gîndurile secrete unul cîte unul. Apropo, cîte ai?

Iubirea are cuvîntul

Cum el începu să-i ronțăie lobul urechii, Celie îi răspunse respirînd anevoie:

– Un milion.

– Nouă sute nouăzeci și nouă de mii nouă sute nouăzeci și nouă, se corectă ea cîteva minute mai tîrziu cu răsufierea tăiată. Te iubesc, Mark.

– Dacă asta e suficient ca să te fac s-o spui...

Celie îl prinse de mîini și îi sărută fiecare palmă. În curînd va face semne de rămas-bun spre un avion ce avea să-l ducă înapoi, în Florida. Toată ziua refuzase să se gîndească la acest moment inevitabil. Acum, pe măsură ce se apropiau de aeroport, se vedea nevoită să-l înfrunte.

– Nu te mai gîndi la asta, îi șopti el cu buzele aproape lipite de ale ei. În trei luni, voi fi înapoi.

„Pînă cînd moartea ne va despărți” Jurămîntul făcut mai devreme îi răsună liniștitor în suflet și se ghemui în brațele lui.

– Te voi aștepta, promise ea.

Sfîrșit